

P. L. TRAVERS
A CSUDÁLATOS MARY VISSZATÉR

**A fordítás Wiesner Juliska 1937-ben
megjelent szövegének felhasználásával
BORBÁS MÁRIA munkája**

A versbetéteket SZÉKELY MAGDA fordította

TARTALOM

- I. A SÁRKÁNY**
- II. ANDREW KISASSZONY PACSIRTÁJA**
- III. SZERENCSETLÉN SZERDA**
- IV. FELFORDULT VILÁG**
- V. AZ ÚJ GYEREK**
- VI. ROBERTSON AY TÖRTÉNETE**
- VII. ESTI KIMENŐ**
- VIII. LÉGGÖMB ÉS LÉGGÖMB**
- IX. NELLIE-RUBINA**
- X. A RINGLISPÍL**

I. A SÁRKÁNY

Olyan reggel volt, amikor az egész világ takaros, fényes, ragyogó, mintha éjszaka alaposan kitakarították volna.

A Cseresznyefa utca házai pislogtak, ahogy a redőnyök felszaladtak, s a napfényt feketével csíkozta a cseresznyefák vékony árnyéka. De hang nem hallatszott sehonnan, csak a fagyaltos csengője csilingelt, ahogy fel-alá karikázott kordéjával az utcán.

VEGYÉL ÉS EGYÉL!

hirdette a felirat a kordé elején. S egyszerre felbukkant a Cseresznyefa utca sarkán egy kéményseprő, és kinyújtotta fekete kéményseprőkezét.

A fagyaltos csilingelve odakarikázott hozzá.

- Kérek egy egypennyset - mondta a kéményseprő. S ott állt, szerszámaira támaszkodva, míg nyelve hegyével kinyalogatta az egész fagyaltot. Mikor már egy csepp sem maradt belőle, a kéményseprő óvatosan zsebkendőjébe bugyolálta a tölcsért, és zsebre tette.

- A tölcsért nem eszi meg? - érdeklődött ugyanacsak csudálkozva a fagyaltos.

- Nem eszem; gyűjtöm! - jelentette ki a kéményseprő; azzal fogta szerszámain, és belépett Bumm tengernagy utcai bejáratán; udvari bejárata ugyanis nem volt a háznak.

A fagyaltos megint végigkarikázott csilingelő kordéjával az utcán, és ahogy elhaladt, órá is csíkos árnyékot vetettek a fák.

- Sose volt még ilyen csöndes ez az utca! - motyogta magában a fagyaltos, s közben a tekintete jobbra-balra járt, hátha vevőt talál.

Hanem ebben a pillanatban harsány hang hallatszott a tizenhetes számú házból. A fagyaltos sebesen odakerekezett a kapuhoz, mert azt remélte, vásárló akad a portékájára.

- Nem tűröm! Egyszerűen egy percig sem tűröm tovább! - kiabált Banks papa, és haragosan, nagy léptekkel járkált fel és alá az előszobaajtó és a belső lépcső között.

- Mi történt? - kérdezte aggodalmasan Banks mama, amint kisietett az ebédlőből. - És mi ez, amit itt rugdalsz az előszobában?

Banks papa megint rúgott egyet, és valami feketeség repült fel a lépcsőn, egészen a fordulóig.

- A kalapom! - mondta fogcsikorgatva Banks papa. - A legszebb keménykalapom!

Felrohant a lépcsőn, és lerúgta a kalapot. A kalap megperdült a kövön, azután Banks mama lába elé hullott.

- Mi baj van a kalapoddal? - kérdezte idegesen Banks mama. De magában azon tűnődött, vajon nem Banks papával van-e valami baj.

- Nézd csak meg! - ordított Banks papa.

Banks mama reszketve lehajolt, és felemelte a kalapot.

Jókora, fényes, ragacsos foltok borították, és még valami furcsa szaga is volt.

Banks mama megszaglászta a kalap karimáját.

- Olyan szaga van, mint a cipőkrémnek - mondta.

- Mert az! Cipőkrém! - vágta oda Banks papa. - Robertson Ay cipőkefével kefélt le a kalapomat, sőt, még ki is fényesítette!

Banks mamának rémületében tátva maradt a szája.

- Igazán nem tudom, mi van ezzel a házzal! folytatta Banks papa. - Soha semmi nem megy rendben, az idejét sem tudom, mióta! A borotválkozóvizem forró, a reggeli kávé hideg. Most pedig - ez itt!

Kikapta a kalapot Banks mama kezéből, és felemelte táskáját.

- Megyek! - jelentette ki. - És az sem biztos, hogy egyáltalán hazajövök! Valószínűleg hosszabb tengeri útra indulok.

Azzal fejébe csapta a kalapot, bevágta maga mögött az előszobaajtót, és olyan sebesen nyargalt ki a kapun, hogy felborította a fagyaltost, aki nagy érdeklődéssel hallgatta a beszélgetést.

- Maga az oka! - mordult rá Banks papa. - Itt nincs semmi keresnivalója! - Azzal elnyargalt a City felé, és kifényesített kalapja ragyogott a napfényben, akár a drágakő.

A fagyaltos óvatosan feltápáskodott, és miután megállapította, hogy nem tört csontja, letelepedett a járdaszélre, és egy nagy adag fagyalttal vigasztalódott...

- Jaj nekem! - kiáltott Banks mama, amikor meghallotta a kertkapu csapódását. - Nagyon igaz! Csakugyan semmi sem megy rendben mostanában. Mindenféle baj történik. Amióta Mary Poppins felmondás nélkül távozott tőlünk, itt minden a feje tetején áll.

Leült a lépcső aljába, elővette zsebkendőjét, és belezokogott.

És zokogás közben végiggondolta, mi minden történt azóta, hogy Mary Poppins oly hirtelen és titokzatosan eltűnt.

- Este még itt volt, másnap már nem, igazán kétségbeejtő! - szipogott Banks mama.

Hamarosan megérkezett Green kisasszony, a gyereklány, és egy hét múlva már távozott is, mert Michael leköpte.

Utána következett Brown kisasszony, aki egy szép napon sétálni ment, és soha vissza sem tért. És csak később vették észre, hogy valamennyi ezüstkanál eltűnt vele együtt.

És Brown kisasszony után Quigley kisasszony következett, a nevelőnő, akit felkértek, hogy távozzék, mert mindennap három óra hosszat skálázott reggeli előtt, és Banks papa nem volt zenebarát.

- És azután - zokogott a zsebkendőjébe Banks mama -, azután Jane-en kitört a kanyaró, és a fürdőszobában felrobbant a vízmelegítő, és a cseresznyefák elfagytak, és...

- Nagysága kérem! - Banks mama felnézett, és megpillantotta Brill nénit, a szakácsnőt, aki ott állt előtte. - Kéménytűz van a konyhában - közölte borúsan Brill néni.

- Jaj, istenem! Mi jöhet még ezután? - kiáltott fel Banks mama. - Mondja meg, kérem, Robertson Aynek, hogy oltsa el. Hol az a fiú?

- Alszik, nagysága kérem, a seprűszekrényben. És ha az a fiú egyszer elaludt, nincs olyan hatalom, ami felébressze, még ha földrengés van, vagy egy század dobos jön, az sem! - mondta Brill néni, és elindult Banks mama nyomában, lementek a konyhalépcsőn.

Valahogy sikerült eloltaniuk a tüzet, de ezzel még nem szakadt vége Banks mama gondjainak.

Alig fogyasztotta el az ebédjét, amikor zuhanást és csörömpölést hallott odafentről.

- Mi történt már megint? - És Banks mama kirohant, hogy megnézzé, mi történt.

- Jaj, a lábam, jaj, a lábam! - siránkozott Ellen, a szobalány.

A lépcsőn ült, körülötte egy csomó törött porcelán, és hangosan nyögött.

- Mi történt a lábával? - kérdezte élesen Banks mama.

- Eztört! - mondta Ellen keservesen, és a korlátnak támaszkodott.

- Csacsiság, Ellen. Megrándította a bokáját, annyi az egész!

De Ellen válaszul csak nyögött megint.

- Eztört a lábam! Mi lesz velem? - jajgatott, aztán kezdte előlről.

Ebben a pillanatban felhangzott az ikrek éles sívítása a gyerekszobából. Összeverekedtek egy kék kaucsukkacsán. Cérnahangjukon túlvisították Jane-t és Michaelt, akik képeket festettek a falra, és azon vitatkoztak, vajon a zöld lónak lila legyen-e a farka vagy piros. És ezt a hangorkánt állandó dobpergésként kísérte Ellen szobalány jajveszékelése:

- Eztört a lábam! Mi lesz velem?

- Ez az utolsó csepp! - kiáltott Banks mama, miközben felrohant az emeletre.

Ágyba segítette Ellent, és hideg vizes borogatást tett a bokájára. Azután felment a gyerekszobába. Jane és Michael megrohanta.

- Anyus, ugye, piros legyen a farka? - kérdezte izgatottan Michael.

- Jaj, anyus, ne hagyj, hogy ilyen butaságokat beszéljen! Semmilyen lónak nincs piros farka, igaz?

- Na és melyik lónak van lila farka? Azt mondd meg nekem! - visított Michael.

- Enyém a kacs! - süvöltött John, és elvette a kacsát Barbarától.

- Enyém, enyém, enyém! - bögött Barbara, és visszavette Johntól.

- Gyerekek! Gyerekek! - Banks mama kétségbeesésében a kezét tördelte. - Hallgassatok már, mert megbolondulok!

Egy pillanatra csönd lett. Mindannyian nagy érdeklődéssel bámultak a mamájukra. Vajon igazán megbolondul? És ha igen, akkor milyen lesz?

- Most pedig elég volt ebből a viselkedésből - jelentette ki Banks mama. - Szegény Ellennek fáj a lába, úgyhogy nincs senki, aki vigyázzon rátok. Lementek valamennyien a parkba, és ott fogtok játszani vacsoráig. Jane és Michael, ti vigyáztok a kicsikre. John, add oda szépen Barbarának a kacsát, majd lefekvéskor te kapod meg. Michael, te elviheted az új sárkányodat. Most pedig vegyétek fel mind a kalapotokat!

- De én be akarom fejezni a lovamat... - ellenkezett mérgesen Michael.

- Miért kell a parkba mennünk? - nyafogott Jane. - Ott semmit se lehet csinálni!

- Azért - mondta Banks mama -, hogy nekem végre legyen egy kis békességem. És ha szépen lementek, és jók lesztek, kókuszos kalácsot kaptok vacsorára.

És mielőtt még újabb tiltakozásban törhettek volna ki, Banks mama rájuk adta a kalapjukat, és már tuszkolta is őket le a lépcsőn.

- Körülnézni a kocsúton! - szólt utánuk, amikor kimentek a kapun. Jane tolt a kocsiját, Michael a sárkányát vitte.

Jobbra néztek.

Nem jött semmi.

Balra néztek. Ott sem volt más, csak a fagyaltos, aki az utca végében csilingelt.

Jane átsietett az úttesten. Michael utána baktatott.

- Utálom ezt az életet! - közölte elkeseredetten a sárkányával. - Minden mindig rosszul sikerül.

Jane egészen a tóig tolt a gyerekkocsit.

- Most pedig - mondta - adjátok ide azt a kacsát!

Az ikrek visítottak, és ketten kétfelől belekapaszkodtak a kacsába. Jane lefejtette róla az ujjait.

- Nézzétek! - mondta, és bedobta a kacsát a tóba. - Nézzétek, picikém, most a kacska elmegy Indiába!

A kacska csendesen lebegett a vízen. Az ikrek bámulták és zokogtak.

Jane átfutott a tó túlsó partjára, elkapta a kacsát, és visszaúsztatta.

- Most meg - kiáltott jókedvűen - úszik is már Southamptonba!

Az ikreket egyáltalán nem mulattatta a dolog.

- Most pedig New Yorkba!

Az ikrek hangosabban bögték, mint valaha.

Jane kétségbeesetten égnek emelte kezét.

- Michael, mondd meg, mit kezdünk velük! Ha odaadjuk nekik a kacsát, összeverekszenek rajta, ha meg nem, akkor tovább bögnék.

- Majd én felröpítem nekik a sárkányt - mondta Michael. - Nézzétek csak, gyerekek!

Felemelte a szépséges zöld-sárga sárkányt, és nekiállt, hogy letekerje a zsineget. Az ikrek könnyes szemmel, de minden érdeklődés nélkül nézték. Michael a feje fölé emelte a sárkányt, és néhány lépésnyit futott. A sárkány fellebbent egy pillanatra, de aztán a gyepre hanyatlott.

- Próbáld meg még egyszer! - biztatta Jane.

- Tartsd te, én majd futok - mondta Michael.

Ezúttal már egy kicsit magasabbra emelkedett a sárkány. Amint ahogy lebegett, hosszú, bojtos farka megakadt egy hársfa ágán, és a sárkány ernyedten lifegett a lombok között.

Az ikrek vadul üvöltöttek.

- Jaj, istenkém! - kiáltott Jane. - Mostanában semmi sem megy rendben!

- Hohó, hohó! Mi történik itt? - szólalt meg egy hang a hátuk mögött.

Megfordultak, és megpillantották a parkört; igen takaros volt egyenruhájában, ellenzős sapkájában. Elhullajtott papírdarabkákat szedegetett fel szűrős végű botjával.

Jane a hársfára mutatott. A parkőr felnézett. Az arca elkomorodott.

- Ejnye, ejnye, megszegtétek a szabályokat! A parkban tilos a szemetelés, ha nem tudátok, földön is, fákön is. Micsoda dolog ez!

- De hiszen ez nem szemét. Ez a sárkányom! - mondta Michael.

Szelíd, ellágyult, butuska kifejezés telepedett a parkőr arcára. Közelebb lépett a hársfához.

- Sárkány? Csakugyan? Kölyökkorom óta nem eregettem sárkányt! - Gyorsan felkúszott a fára, és óvatosan, a hóna alatt lehozta a sárkányt. - Most pedig - mondta izgatottan - feltekerjük a zsineget, futunk vele, és felszáll, mint a pinty! - Azzal már nyúlt is a botra tekert zsineg után.

Michael azonban nem eresztette ki a markából.

- Köszönöm szépen, de én magam szeretném fölrepíteni!

- Jó, jó, de azért talán segíthetek, igaz? - kérdezte alázatosan a parkőr. - Hiszen azért én hoztam le a fáról, meg aztán kölyökkorom óta nem eregettem sárkányt.

- Rendben van - mondta Michael, mert nem akart barátságtalan lenni.

- Jaj, köszönöm, nagyon köszönöm! - hálálkodott a parkőr. - No, most én megfogom a sárkányt, tíz lépést megyek vele a fűvön, s amikor azt kiáltom: „Rajta!”, te nekiiramodsz! Érted?

A parkőr odébb ment, s közben hangosan számolta a lépést:

- Nyolc, kilenc, tíz!

Sarkon fordult, és a feje fölé emelte a sárkányt.

- Rajta!

Michael nekiiramodott.

A zsineg megrándult, ahogy Michael kezében forgott a bot.

- Száll már! - kiáltott a parkőr.

Michael hátranézett. A sárkány fenn szállt a levegőben, egyre feljebb tört, szállt, szállt a magasba, már csak apró zöld-sárga foszlány volt, ahogy szállt, szállt fel a kékségbe. A parkőr nézte, nézte, majd kiesett a szeme.

- Ilyen sárkányt se láttam még életemben! Még kölyökkoromban se! - motyogta, és csak bámult az égre.

Könnyű felhő gomolygott az égen, eltakarta a napot.

- A sárkány felé megy - suttogta izgatottan Jane.

Szállt feljebb, egyre feljebb a sárkány himbálózó farka, szinte süvített a levegőben, végül már csak távoli kis fekete pötty volt az égen. A felhő meg közeledett feléje, egyre közeledett...

- Eltűnt! - kiáltott Michael, ahogy a vékony szürke fátyol eltakarta a pici pöttyöt.

Jane felsóhajtott. Az ikrek csöndben ültek a kocsijukban. Különös némaság telepedett valamennyiükre. Mintha a Michael kezéből kifutó feszes zsineg mindannyiukat a felhőhöz kötné, a földet meg az éghez. Várták visszafojtott lélegzettel, mikor bukkan elő újra a sárkány.

Egyszer csak Jane nem bírta tovább.

- Michael! - kiáltott. - Húzd meg! Húzd meg!

Michael megforgatta a botot, és hosszan, erőteljesen meghúzta a zsineget. Hanem az feszes maradt, és nem mozdult. Húzott rajta még egyet; csak úgy zihált, szuszogott a nagy erőfeszítéstől.

- Nem megy! - pihegte Michael. - Nem ereszt.

- Segítetek! - mondta Jane. - Raj-ta!

Hanem akárhogy húzták, a zsineg nem engedett, és a sárkány egyre csak a felhő mögött rejtőzött.

- Majd én! - mondta öntudatosan a parkőr. Kölyökkoromban ezt így csináltuk.

Megfogta a zsineget, épp Jane keze fölött, és kurtán, erősen megrántotta. Mintha egy kicsikét engedett volna.

- Most együtt! Raj-ta!

A parkőr ledobta sapkáját, keményen megvetették lábukat a gyepen, és Jane is, Michael is húzta, ahogy csak az erejéből telt.

- Jön már... - pihegte Michael.

A zsineg hirtelen megereszkedett, a szürke felhőn egy kis pörgő figura tört át, és lefelé ereszkedett.

- Tekerd föl! - zihálta a parkőr, és Michaelra pillantott.

Hanem a zsineg már magától tekeredett a botra.

Jött, jött lefelé a sárkány, forgott a levegőben, vadul táncolt a meg-megránduló zsineg végén.

Jane ijedten felszisszent.

- Nézd csak! - kiáltott. - Ez nem a mi sárkányunk! Egész más!

Mind rámeredtek a közeledő alakra.

Úgy volt, ahogy Jane mondta.

A sárkány már nem volt zöld-sárga. Hirtelenében megváltozott a színe: most tengerészkek volt. Jött, jött lefelé, kerengve, ugrándozva, szökdécselve.

Michael egyszerre felkiáltott:

- Jane! Jane! Ez nem is sárkány! Pont olyan... jaj, nézd, pont olyan, mint...

- Csavard a zsineget, Michael, csavard gyorsan! - pihegett Jane. - Már alig bírom kivárni!

Mert a legmagasabb fák fölött most már világosan látták a zsineg végén himbálózó alakot. Eltűnt nyomtalanul a zöld-sárga sárkány, de helyette ott táncolt egy figura, ami idegen is volt meg ismerős is, egy alak, ezüstgombos kék kabátban és százsorszépekkal díszített szalmakalapban. Hóna alatt papagájfejű ernyőt szorongatott, fél kezében barna szőnyegtáska fityegett, a másikkal erősen fogta az egyre rövidülő zsineg végét.

- Húha! - kiáltott fel diadalmasan Jane. - Ez ő!

- Tudtam! - kiáltott Michael, és reszkető kézzel szorongatta a botot.

- Nahát! - mondta a parkőr. Tátva maradt a szája, és szaporán pislogott. - Még ilyet!

És a különös alak egyre csak vitorlázott feléjük; lába ügyesen elkerülte a fák tetejét. Már látták az arcát is, a jól ismert vonásokat - szénfekete haj, ragyogó kék szem, kunkori orr, mint egy holland fababáé.

Végre az egész zsinég a botra tekeredett, s az alak leereszkedett a hársfák közé, és szép szabályosan leszállt a gyepre.

Michael egy pillanat alatt eldobta a botot, és már nyargalt is, Jane meg a nyomában.

- Mary Poppins! Mary Poppins! - kiabáltak, és a nyakába ugrottak.

Mögöttük az ikrek úgy kukorékolnak, mint a kakas hajnalban, és a parkőr szaporán nyitotta-csukta a száját, mintha mondani szeretne valamit, de nem talál szavakat.

- Végre! Végre! Végre! - kiabált vadul Michael, és markolta Mary karját, táskáját, ernyőjét - bármit, csak hozzáérhessen, csak érezhesse, hogy Mary valóságos.

- Tudtuk, hogy visszajön! Megtaláltuk a levelét, amiben azt írja: *Au revoir!* - kiáltott Jane, és átölelte a kék kabát derekát.

Egy pillanatra elégedett mosoly villant meg Mary Poppins arcán; a szájánál kezdődött, végigfutott kunkori orrán, fel kék szemébe. De aztán éppoly hirtelen el is tűnt.

- Lesztek olyan szívesek nem elfelejteni - mondta, miközben kibontakozott az ölelő karokból -, hogy ez sétatér, nem cirkusz. Micsoda viselkedés! Valósággal az állatkertben érzem magam. És ha szabad kérdeznem, hol a kesztyűtök?

Hátráltak, és a zsebükben kotorásztak.

- Hm! Azonnal húzzátok fel, kérlek!

Csak úgy remegtek izgalmukban, örömükben, de azért Jane is, Michael is felrágatta kesztyűjét, feltette kalapját.

Mary Poppins a gyerekkocsihoz lépett. Az ikrek boldogan gögicséltek, amikor szorosabbra csatolta a szíjukat, és megigazította a takarójukat. Azután Mary körülpillantott.

- Ki dobta azt a kacsát a tóba? - tudakolta, azon a jól ismert, szigorú, fensőbbes hangján.

- Én - mondta Jane. - Az ikrek kedvéért. Épp New Yorkba indult.

- Hát akkor vedd is ki! - mondta Mary Poppins. - Senki sem megy New Yorkba, akárhol van is az a New York, hanem haza, vacsorázni!

Azzal a gyerekkocsi fogantyújára akasztotta táskáját, és a kapu felé tolta az ikreket.

A parkőrnek hirtelen megjött a szava. Elállta Mary útját.

- Ide figyeljen! - mondta és rábámult. - Ezt nekem muszáj jelentenem. Maga megszegte a szabályokat! Csak úgy lejönni az égből! És honnan, ha szabad érdeklődnöm, honnan?

Elhallgatott, mert Mary Poppins úgy mérte végig, hogy a parkőr legszívesebben elsüllyedt volna.

- Ha én parkőr volnék - jegyezte meg kimérten Mary Poppins -, feltenném a sapkámat, és begombolnám a kabátomat. Most pedig megengedi?

Azzal gögösen félretolta az őrt, és továbbcsörtetett a gyerekkocsival.

A parkőr elvörösödött, lehajolt, és felemelte a sapkáját. Amikor megint felnézett, Mary Poppins és a gyerekek már eltűntek a Cseresznyefa utca tizenhetes számú ház kapujában.

Az őr az ösvényre bámult. Azután felbámult az égre, majd megint az ösvényre.

Levette sapkáját, megvakarta a fejét, azután megint feltette a sapkát.

- Még ilyet se láttam! - mondta reszkető hangon. - Nem én, még kölyökkoromban sem!

Azzal odébbállt, de még egyre motyogott, és bizony látszott rajta, hogy nagy megrázkódtatás érte...

- Nicsak, hiszen ez Mary Poppins! - mondta Banks mama, amikor beléptek az előszobába. - Hát maga honnan jön? Csak nem az égből pottyant?...

- De igen - kezdte vidáman Michael -, épp onnan, méghozzá a...

Elakadt a szava, mert Mary Poppins ismert szörnyűséges pillantását szegezte rá.

- A parkban bukkantam a gyerekekre, nagysága, kérem - fordult Banks mama felé -, úgyhogy hazahoztam őket!

- És itt is marad?

- Egyelőre igen, nagysága kérem.

- Igen ám, Mary Poppins, csakhogy legutóbb egyetlen szó nélkül távozott. Honnan tudhatom, hogy nem hagy itt megint ugyanúgy?

- Sehonnan, nagysága, kérem - felelte nyugodtan Mary Poppins.

Banks mama meglehetősen döbbenet bámult rá.

- De hát... de hát megteszi, mit gondol? - kérdezte tétován.

- E pillanatban igazán nem tudom, nagysága, kérem.

- Aha! - mondta Banks mama, mert hirtelenében más nem jutott az eszébe.

És még magához sem tért meglepetéséből, Mary Poppins már fogta is a táskáját, és sebesen fölfelé terelte a gyerekeket.

Banks mama csak nézett utánuk, és hallotta, amint a gyerekszoba ajtaja halkán becsukódik. Ekkor megkönnyebbülten felsóhajtott, és a telefonhoz szaladt.

- Mary Poppins visszajött! - szólt bele boldogan a kagylóba.

- Csakugyan? - szólt a vonal végén Banks papa. - Akkor talán én is hazamegyek.

És letette a kagylót.

Odafönt Mary Poppins levetette a kabátját. Felakasztotta a gyerekszoba ajtaján levő fogasra, azután levette kalapját, és csinosan az egyik ágy sarkára biggyesztette.

Jane és Michael figyelte az ismerős mozdulatokat. Mary mindent úgy csinált, mint mindig. Szinte el sem hitték, hogy valaha is távol volt.

Mary Poppins lehajolt, és kinyitotta a szőnyegtáskát.

Nem volt benne más, csak egy óriási lázmérő.

- Minek ez? - tudakolta kíváncsian Jane.

- Neked! - mondta kurtán Mary Poppins.

- De hiszen én nem vagyok beteg! - tiltakozott Jane. - Már két hónapja elmúlt a kanyaróm!

- Nyisd ki! - mondta Mary Poppins olyan hangon, hogy Jane gyorsan behunyta a szemét, és kinyitotta a száját. A lázmérő besiklott a szájába.

- Tudni akarom, hogyan viselkedtetek a távollétemben! - közölte szigorúan Mary Poppins.

Azzal kivette Jane szájából a hőmérőt, és a világosság felé tartotta.

- Gondatlan, Figyelmetlen, Rendetlen Kislány - olvasta hangosan.

Jane tágra nyílt szemmel bámult.

- Ez egyáltalán nem lep meg! - jelentette ki Mary Poppins, majd Michael szájába dugta a hőmérőt. Michael szorosán összezárta ajkát, míg Mary Poppins ki nem rántotta a hőmérőt, s a következőt olvasta róla:

- Nagyon Lármás, Engedetlen, Haszontalan Kisfiú.

- Nem igaz! - mondta mérgesen Michael.

Felelet helyett Mary az orra alá dugta a lázmérőt, és Michael kisilabizálta a vörös nagybetűket:

- N-A-G-Y-O-N-L-Á-R-M...

- Látod? - kérdezte Mary Poppins, és diadalmas pillantást vetett Michaelra. Azután kinyitotta John száját, és beledugta a lázmérőt.

- Nyűgös és Nyafogós. - Ez volt John hőmérséklete.

Amikor pedig a Barbaráét mérte, Mary Poppins ezt a két szót olvasta le:

- Elkényeztetett Kisbaba.

- Hm! - horkant fel. - Épp ideje, hogy visszajöttem!

Azután gyorsan ő is a szájába dugta a lázmérőt, egy pillanatig benne hagyta, majd kivette.

- Igen Kiváló, Érdemes Személy, Minden Tekintetben Tökéletesen Megbízható.

Elégedett, hiú mosoly villant fel Mary arcán, míg leolvasta hőmérsékletét.

- Mindjárt gondoltam - jegyezte meg öntelten. - Most pedig vacsora, aztán ágyba!

A gyerekeknek úgy tűnt, egy perc sem telt belé, s már megitták a tejecskéjüket, megették a kókuszos kalácsot, és meg is fürödtek. Mary Poppins most is, mint mindig, sebesen csinált mindent, mintha villanymotor hajtaná. A kapcsok maguktól nyíltak, a gombok fürgén kibújtak a gomblyukból, villámsebesen futkározott fel-alá a szivacs meg a szappan, egy dörzsölés a törülközővel, és máris száraz volt mindenki.

Mary Poppins végigment az ágyak során, és jól betakargatott mindenkit. Keményített fehér köténye suhogott, és finom, friss pirítósiillat lengte körül.

Amikor Michael ágyához ért, lehajolt, és egy percig matatott alatta. Azután óvatosan előhúzta összehajtható tábori ágyát; rajta takaros kis halmokban ott volt Mary valamennyi holmija. A nagy darab szappan, a fogkefe, a hajtúcsomag, az illatszerezes üveg, a kis összehajtható karosszék és egy skatulya ánizscukor. No meg hét flanell és négy gyapjú hálóing, a papucs, a dominójáték, két fürdőköpeny és a levelezőlap-album.

Jane és Michael felült és bámult.

- Ezek meg honnan kerültek elő? - kérdezte Michael. - Ha százszor nem voltam az ágyam alatt, egyszer sem, és nagyon jól tudom, hogy ez a holmi nem volt ott!

Mary Poppins nem felelt. Vetkőzni kezdett.

Jane és Michael összenéztek. Tudták, hiába is kérdezősködnének, mert Mary Poppins sohasem magyaráz meg semmit.

Mary levetette keményített fehér gallérját, és a nyaklánc csatjával bíbelődött.

- Abban mi van? - érdeklődött Michael, és a láncra lógó kis arany képtartóra bámult.

- Arckép.

- Kié?

- Majd megtudod, ha eljön az ideje!

- Mikor jön el az ideje?

- Amikor elmegyek!

Döbbenet bámultak rá.

- Igazán, Mary Poppins - kiáltott fel Jane -, ugye, nem megy el soha többé? Jaj, mondja, mondja, hogy nem megy el!

Mary Poppins mérgesen nézett rá.

- Szép kis élet is lenne - jegyezte meg -, ha az egészséget veletek tölteném!

- De itt marad? - unszolta makacsul Jane.

Mary Poppins tenyerén méricskélte, nézegette a kis képtartót.

- Itt maradok, míg el nem szakad a lánc! - vetette oda.

Azután fejére borított egy gyapjú hálóinget, és alatta levetkőzött.

- Akkor jó - suttogta Jane-nek Michael. - Megfigyeltem, hogy a lánc jó erős!

Biztatóan bólogatott. Azután összegömbölyödtek ágyukban, feküdtek, és figyelték Mary Poppinst, amint titokzatosan mozog a hálóing-sátor alatt. És arra gondoltak, amikor először jelent meg a Cseresznyefa utcában, és hogy milyen különös, bámulatos dolgok történtek azután; hogy hogyan repült el Mary az esernyőjével, amikor megfordult a szél; hogy azóta milyen lassan, unalmasan teltek nélküle a napok, és hogy most, délután milyen csodálatosan szállt le Mary az égből.

Michaelnak hirtelen az eszébe jutott valami.

- A sárkányom! - szólalt meg és felült. - Egészen elfelejtettem! Hol a sárkány?

Mary Poppins feje kibújt a hálóing nyakán.

- A sárkány? - kérdezte haragosan. - Miféle sárkány?

- Az én bojtos farkú, zöld-sárga sárkányom. Amivel maga leszállt a zsineg végén.

Mary Poppins rámeredt. Michael nem tudta megállapítani, mi nagyobb: Mary döbbenete-e vagy a haragja; mindenesetre mind a kettő tükröződött az arcán.

És amikor megszólalt, a hangja túltett a tekintetén is.

- Jól értettem, amit mondtál?! - Lassan, a foga között szűrte a szavakat. - Hogy én leszálltam valahonnan egy zsineg végén?!...

- De hiszen leszállt! - hebegett Michael. - Ma délután. A felhőből. Mi láttuk!

- Egy zsineg végén? Mint egy majom? Vagy mint egy bűgőcsiga? Én, Michael Banks?

Mary Poppins szörnyű haragjában mintha rendes méretének kétszeresére nőtt volna. Ott imbolygott Michael fölött hálóingben, óriási volt, és iszonyúan haragos, ahogy a választ várta.

Michael segélykérően markolta a paplant.

- Ne mondj semmit, Michael! - suttogta figyelmeztetően Jane az ágyából. De Michael már nem visszakoehatott.

- Akkor hol a sárkányom? - kérdezte halált megvető bátorsággal. - Ha nem szállt le... khm... úgy, ahogy mondtam, akkor hol a sárkányom? Mert nincs a zsinegje végén!

- Ú-ú-úgy? Akkor talán én vagyok a zsineg végén? - tudakolta metsző gúnnyal Mary Poppins.

Michael már látta, hogy nem lesz jó folytatni. Egyszerűen nem tudott kimagyarázkodni. Kénytelen lesz feladni a dolgot.

- N... nem... - rebegette elhaló hangon. - Nem, Mary Poppins.

Mary Poppins hátat fordított neki, és eloltotta a villanyt.

- A modorod - jegyezte meg élesen - nem javult, amióta elmentem! Még hogy egy zsineg végén! Így még senki meg nem sértett! Senki!

És dühösen, nagy mozdulatokkal kinyitotta az ágyát, belebújt, és a füléig húzta a takarót.

Michael nagyon-nagyon csendesen feküdt, és egyre csak a paplanját markolta.

- Pedig úgy jött, igaz? Hiszen láttuk - suttogta aztán Jane-nek.

De Jane nem válaszolt. Hanem szótlánul az ajtóra mutatott.

Michael óvatosan felemelte fejét.

A gyerekszoba ajtaján, a fogason ott lógott Mary Poppins kabátja, ezüstgombjain megvillant az éjszakai lámpa aprócska fénye. És a kabát zsebéből bojtok fityegtek: egy zöld-sárga papírsárkány farka.

Hosszan-hosszan bámultak rá.

Azután némán bólintottak egymásnak. Tudták, hogy itt felesleges minden szó, mert Mary Poppins körül sok dolog van, amit sosem fognak megérteni. De... visszajött, ezenkívül nem számít semmi más.

Lélegzésének egyenletes nesze feléjük lebegett a tábori ágy felől. Boldog békesség töltötte el őket.

- Azt se bánom, Jane, ha lila lesz a farka - suttogta egyszerre Michael.

- Nem, Michael - válaszolt Jane. - Én azt hiszem, sokkal szebb lenne pirossal.

Ezután más hang már nem hallatszott a gyerekszobából, csak ötük halk, egyenletes lélegzete...

- P-p! P-p! - szólt Banks papa pipája.

- Klikk-klikk! Klikk-klikk! - válaszoltak Banks mama kötőtűi.

Banks papa felrakta lábát a dolgozószoba kandallójának párkányára, és elbóbiskolt.

Hamarosan megszólalt Banks mama:

- Foglalkozol még a hosszú tengeri utazás gondolatával?

- Khm... nem hiszem. Nem valami jól bírom a tengert. És már a kalapommal sincs semmi baj. Kifényesítettem a sarki cipőtisztítóval, és szebb lett, mint újkorában. Különben is visszajött Mary Poppins, és a borotválkozóvizem nem lesz se forró, se hideg.

Banks mama csöndesen mosolygott, és kötött tovább.

Nagyon örült, hogy Banks papa olyan rosszul bírja a tengert, és hogy Mary Poppins visszajött...

Lent a konyhában Brill néni kicserélte Ellen bokáján a borogatást.

- Nem sokra tartottam, amíg itt volt - mondta Brill néni -, de azt meg kell hagyni, hogy ma délután óta mintha kicserélték volna ezt a házat. Csöndes, mintha vasárnap lenne, és tiszta, mint a patyolat. Egyáltalában nem bánom, hogy visszajött.

- De én se ám! - mondta hálásan Ellen.

„Meg én se! - gondolta Robertson Ay, aki a seprűszekrényből hallgatta a beszélgetést. - Most legalább lesz egy kis békességem!”

Kényelmesebben elhelyezkedett a felfordított szeneslapáton, és a seprűre hajtva fejét, újra elszenderedett. Hanem hogy Mary Poppins mit gondolt, azt nem tudta senki, mert ő megtartotta magának a gondolatait, és senkinek nem mondott el soha semmit...

II. ANDREW KISASSZONY PACSIRTÁJA

Szombat délután volt.

A Cseresznyefa utca tizenhetes számú ház előszobájában Banks papa buzgón kocogtatta a barométert, és közölte családjával, milyen időjárásra számíthatnak.

- Mérsékelt déli szél, az évszaknak megfelelő hőmérséklet, távoli mennydörgés, nyugalmas tenger - mondta Banks papa. - További kilátások bizonytalanok. Hohó, hát ez mi?

Abbahagyta beszámolóját, mert odafentről kopogás, ropogás, topogás hallatszott.

A lépcsőfordulón Michael bukkant fel; látszott rajta, amint morcosan dobogott lefelé, hogy igen rossz kedvében van. Mögötte, két karján egy-egy ikerrel, Mary Poppins jött, és a térdével noszogatta Michaelt, aki nagy robajjal ért egyre lejjebb a lépcsőn. A nyomukban Jane következett, kezében a kalapjukkal.

- Jó kezdet fél siker. Lefelé, lefelé! - pattogott Mary Poppins.

Banks papa hátat fordított a barométernek, és felnézett közeledő fiacskájára.

- Hát veled mi baj van? - tudakolta.

- Én nem akarok sétálni menni! Én az új mozdonyommal akarok játszani! - mondta Michael, és elállt a lélegzete, amikor Mary Poppins térde megint egy lépcsővel lejjebb lódította.

- Csacsiság, édesem - mondta Banks mama. - Persze hogy elmész sétálni. A sok sétától szép hosszú és erős lesz a lábad.

- De nekem jobban tetszik a rövid láb - morgott Michael, és nagy robajjal botladozott le a lépcsőn.

- Amikor én kisfiú voltam - mondta Mr. Banks -, rajongtam a hosszú sétákért. Mindennap elsétáltam a nevelőnőmmel egészen a második lámpaoszlopig és vissza. És soha-soha nem morogtam!

Michael megállt a lépcsőn, és kétkedő pillantást vetett Banks papára.

- Hát te is voltál kisfiú? - kérdezte ugyancsak csodálkozva.

- Persze hogy voltam. Édes kisfiú voltam; hosszú, aranyos fürtöket hordtam, csipkegallért, bársony térdnadrágot és gombolós cipőt.

- Ezt nagyon nehéz elhinni - mondta Michael, és most már a maga jószántából sietett le a lépcsőn, aztán felbámult Banks papára.

- Hogy hívták a nevelőnődet? - kérdezte Jane, amint lefutott Michael után a lépcsőn. - Helyes néni volt?

- Miss Andrew-nak hívták, és félelmetes zsarnok volt.

- Csitt! - nézett rá szemrehányóan Banks mama.

- Már persze úgy értem... - Banks papa igyekezett kiköszörölni a csorbát - hogy nagyon... hogy nagyon szigorú volt. És mindig neki volt igaza. És nagyon szerette mindenki másnak bebizonyítani, hogy nincs igaza, és akkor mindenki más úgy érezte magát, mint egy kukac. Hát ilyen volt Andrew kisasszony.

És Banks papa megtörölte a nevelőnőjének pusztá emlékétől is veritékes homlokát.

- Csinn-csinn! - csilingelt az előszobacsengő, s a hangja visszhangzott az egész házban.

Banks papa az ajtóhoz ment és kinyitotta. A lépcsőn egy fölöttébb öntudatos sürgönykihordó állt.

- Sürgős távirat Banks névre. Lesz válasz? - Ezzel átnyújtott egy narancsszínű borítékot.

- Ha jó hírt hozott, kap hat pennyt - mondta Banks papa, majd feltépte a borítékot, és elolvasta a sürgönyt. Aztán elsápadt. - Nincs válasz! - mondta kurtán.

- És nincs hat penny?

- De mennyire hogy nincs! - mondta elkeseredetten Banks papa. A sürgönykihordó szemrehányó pillantást vetett rá, és bánatosan távozott.

- Jaj, mi az? - kérdezte Banks mama. - Csak nem beteg valaki?

- Rosszabb! - mondta keservesen Banks papa.

- Elvesztettük az összes pénzünket? - kérdezte most már ugyancsak sápadtan és igen aggodalmasan Banks mama.

- Még annál is rosszabb! Hát nem megmondta a barométer, hogy távoli mennydörgés várható? Hogy a további kilátások bizonytalanok? Ide hallgass!

És Banks papa kisimította a táviratot, és felolvasta:

EGYHÓNAPOS LÁTOGATÁSRA ÉRKEZEM MA
DÉLUTÁN HÁROM ÓRAKOR STOP
HÁLÓSZOBÁBAN GYÚJTSANAK BE STOP
EUPHEMIA ANDREW

- Andrew? - kérdezte Jane. - Ugyanúgy hívják, mint a nevelőnődet!

- Mert az is! - mondta Banks papa. Fel-alá rohángált, és idegesen beletúrt maradék hajába. - A keresztneve Euphemia. És ma háromkor érkeznek!

Hangosan felnyögött.

- De hiszen ez nem is rossz hír - mondta ugyancsak megkönnyebbülten Banks mama. - Persze el kell készíteni a vendégszobát, de nem baj. Igazán örülök, hogy meglátogat az a kedves, aranyos...

- Kedves, aranyos! - hördült fel Banks papa. - Te nem tudod, mit beszélsz! Kedves, aranyos... Szent Kleofás! Várj csak, míg meglátod, többet nem mondok. Csak várj, míg meglátod! - És megragadta kalapját és esőkabátját.

- De kedvesem! - kiáltott fel Banks mama. - Itthon kell lenned, amikor megérkeznek! Nem lehetsz ilyen udvariatlan! Hová mész?

- Valahova. Akárhova. Mondd meg neki, hogy meghaltam! - felelt keserűen Banks papa. Azzal fölöttébb idegesen és kétségbeesetten kirohant a házból.

- Jóságos ég, Michael, hát milyen lehet, mit gondolsz? - kérdezte Jane.

- Aki kíváncsi, hamar megöregszik - mondta Mary Poppins. - Tegyétek fel a kalapotokat, kérlek!

Berakta az ikreket a gyerekkocsiba, és végigtolta őket a kerti ösvényen. Jane és Michael utánuk ment, ki az utcára.

- Hova megyünk ma, Mary Poppins?

- Át a parkon, végig a harminckilences busz útvonalán, azután a Fő utcán, át a hídon és a vasúti aluljárón és végül haza! - vágta oda Mary Poppins.

- Hát ha ezt végigjárjuk, reggelre se érünk haza - suttogta Michael, aki hátramaradt Jane-nel. - És nem fogunk találkozni Andrew kisasszonnyal.

- Itt marad egy hónapig - emlékeztette Jane.

- De én akarom látni, amikor megérkezik! - nyafogott Michael, és csoszogva, kelletlenül baktatott a járdán.

- Szaporábban, kérlek - szólt rájuk Mary Poppins. - Két csigával többre mennék, mint veletek!

De amikor utolérték, teljes öt percig várankoztatta őket a süthal-bolt előtt, míg ő maga a kirakatban bámulta magát.

Új, piros pöttyös fehér blúza volt rajta, s arcán, ahogy a sült tőkehalhalmokon tükröződő kép-mását bámulta, jóleső, elégedett kifejezés jelent meg. Kabátját egy kicsit hátrtolta, hogy több lássék a blúzából, és azt gondolta, hogy úgy általában Mary Poppins még sosem volt ennyire csinos. Még a sült halak is, ahogy ott feküdtek karikába tekerve és bekapott farokkal, mintha őt bámulnák kerek szemükkel. Mary Poppins öntelten bólintott tükörképének, és továbbsietett. Már végigmentek a Fő utcán, és most a hídon jártak. Hamarosan elérkeztek a vasúti aluljáróhoz, és Jane meg Michael buzgón előreszaladt, megelőzték a gyerekkocsit, és futottak, míg csak be nem fordultak a Cseresznye-fa utca sarkán.

- Nézd, ott jön egy taxi! - kiáltott izgatottan Michael. - Biztosan Andrew kisasszonyt hozza!

Megálltak a sarkon, várták Mary Poppinst, és lesték Andrew kisasszonyt.

A taxi lassan végiggördült az utcán, és a tizenhetes számú ház előtt megállt. Hörgött, zörgött, azután elcsitult a motor. Ez nem volt meglepő, hiszen a kocsi valósággal roskadozott a tetejére rakott poggyásztól. Jóformán nem is látszott a taxi, annyi láda volt a tetején, a hátulján, mind a két oldalán.

Bőröndök és szatyrok lógtak ki az ablakon. Kalapskatulyákat szíjaztak a kocsi lépcsőjére, és két jókora útitáska mintha magán a vezetőülésen foglalt volna helyet.

Hamarosan előbukkant alóluk maga a vezető. Óvatosan kimászott, mint aki meredek hegyoldalon ereszkedik alá, és kinyitotta a kocsi ajtaját.

Kiugrott egy cipődoboz, a nyomában egy csomagolópapírba burkolt jókora csomag, ezeket madzaggal összekötözött esernyő és sétabot követte. Végezetül pedig egy kis személymérleg repült le a csomagtartóról, és fejbe kólintotta a taxisofőrt.

- Vigyázzon! - trombitált egy öblös hang a kocsi belsejéből. - Csupa értékes holmi!

- Én meg értékes sofőr vagyok! - válaszolta a vezető, amint feltápáskodott, és a bokáját dörzsölgette. - Ezt, úgy látszik, el tetszett felejtetni!

- Utat, kérem, utat! Kiszállok! - zendült fel ismét az öblös hang.

S e pillanatban a taxi lépcsőjén megjelent a legnagyobb láb, amit a gyerekek valaha is láttak. Ezt követte Andrew kisasszony többi része.

Hatalmas, szőrmegalléros kabátba volt bugyolálva, fején férfikalap billegett, a kalapról hosszú szürke fátyol lengedezett. Fél kezével szoknyáját emelte, a másikban kockás kendővel letakart kerek tárgyat lóbált.

A gyerekek óvatosan lopakodtak előre a kerítés mentén, és nagy érdeklődéssel bámulták az idomtalan alakot, horgas orrát, komor száját, szemüveg mögött pislogó apró szemét. Valósággal belesüketültek, míg az öblös hang a taxisofőrrel vitatkozott.

- Négy shilling és három penny! - kiáltott a hang. - Vérlázító! Hisz ennyiért a fél világot megkerülhetem! Nem fizetem meg. És ráadásul feljelentem magát a rendőrségen!

A taxisofőr vállat vont.

- Ennyi a viteldíj - mondta rendíthetetlen nyugalommal. - Ha tud olvasni, leolvashatja a taxióráról. Szerелеmből senkit sem kocsikáztatnak taxin, hát még ennyi poggyással!

Andrew kisasszony felhorkant, belenyúlt öblös zsebébe, és előhúzott egy icipici erszényt. Azután átnyújtott egy pénzdarabot. A taxisofőr megnézte, s jól megforgatta, mintha valami különlegességet látna. Azután érdesen felnevetett.

- Ez a borraaló? - kérdezte gúnyosan.

- Szó sincs róla. Ez a viteldíj. Én elvből ellenzem a borraalót - jelentette ki Andrew kisasszony.

- Na ne mondja! - szólt a taxisofőr, és rábámult. Azután mintha csak magának mondaná, megjegyezte: - Annyi poggyász, hogy a fél parkot tele lehetne rakni, s ő elvből ellenzi a borraalót... micsoda boszorkány!

De Andrew kisasszony nem hallotta. A gyerekek a kapuhoz értek, és Andrew kisasszony feléjük fordult, hogy üdvözölje őket; lába csak úgy csattogott a járdán, fátyla szállt mögötte.

- Nos? - kérdezte mogorván, és kényszeredetten elmosolyodott. - Ugye, nem tudjátok, ki vagyok?

- Dehogyan tudjuk! - mondta Michael. Legbarátságosabb hangján beszélt, mert nagyon örült, hogy megismerheti Andrew kisasszonyt. - A néni a félelmetes zsarnok!

Andrew kisasszony a nyakától a feje búbjáig bíborvörösre pirult.

- Te pedig egy nagyon goromba, nagyon szemtelen kisfiú vagy! Majd beszélek az apáddal!

Michael csodálkozva bámult rá.

- Én igazán nem akartam goromba lenni - mentegetőzött. - Hisz éppen apus mondta, hogy...

- Csönd! Velem ne merészelj vitatkozni! - förmedt rá Andrew kisasszony. Majd Jane-hez fordult. - Te pedig bizonyára Jane vagy. Hm... sose tetszett nekem ez a név.

- Jó napot kívánok - mondta udvariasan Jane, de titokban arra gondolt, hogy sose tetszett neki túlságosan az Euphemia név.

- Nagyon rövid a ruhád! - bömbölte Andrew kisasszony. - És miért nincs rajtad harisnya? Az én időmben a kislányok nem szaladgáltak csupasz lábbal. Majd beszélek az anyáddal!

- Nem szeretem a harisnyát - mondta Jane. - Csak télen hordok.

- Ne légy orcátlan! Gyerek csak akkor beszél, ha kérdezik! - förmedt rá Andrew kisasszony.

A gyerekkocsi fölé hajolt, és óriási kezével üdvözlésképpen megcsipkedte az ikrek arcát.

John és Barbara sírva fakadt.

- Ccc! Micsoda modor! - kiáltott fel Andrew kisasszony. - Csukamájolaj és ricinus, az kell nekik! - fordult Mary Poppinshoz. - Jól nevelt gyerek nem sír így. Csukamájolaj és ricinus. Jó sok. Nehogy elfelejtse!

- Köszönöm, nagysága - mondta jeges udvariassággal Mary Poppins -, de én a magam feje szerint nevelem a gyerekeket, és nem szorulok senki tanácsára.

Andrew kisasszony rámeredt, mintha nem akarna hinni a fülének.

Mary Poppins nyugodtan visszabámult rá, és egy cseppet sem félt.

- Fiam - mondta Andrew kisasszony, és kihúzta magát -, maga nem tudja, kivel beszél. Hogy merészel így feleselni velem?! Tüstént megteszem a megfelelő lépéseket, hogy magát eltávolítsák a háztól! Én figyelmeztettem!

Nagy lendülettel kitárta a kaput, és végigcsörtetett az ösvényen, dühösen lóbálva a kockás kendővel letakart kerek tárgyat, s magában egyre csak azt ismételte: „Ccc! Ccc!”

Banks mama nagy igyekezettel Andrew kisasszony elé szaladt.

- Isten hozta, Andrew kisasszony, isten hozta! - köszöntötte udvariasan. - Igazán kedves, hogy meglátogat minket. Milyen kellemes meglepetés! Remélem, jól utazott?

- Nagyon is rosszul. Sohasem szerettem utazni - jelentette ki Andrew kisasszony. Mérges, szúrós szemét körüljártatta a kerten. - Szégyenletesen ápolatlan! - jelentette ki undorral. - Fogadja meg a tanácsomat, dobassa ki azt a gyomot - a napraforgókra mutatott -, és ültessen örökzöldet. Sokkal kevesebb vele a gond. Kevesebb időt és kevesebb pénzt igényel. És sokkal rendesebb. Vagy pedig, ami még jobb, nem is kell kert egyáltalán! Csak egy sima betonudvar.

- De én szeretem a virágokat! - próbált meg szelíden ellenkezni Banks mama.

- Nevetséges! Ostoba, meggondolatlan beszéd. Maga igen oktondi teremtés. És a gyerekei nagyon gorombák, kivált a fiú.

- Jaj, Michael, én igazán nagyon csodálkozom! Goromba voltál Andrew kisasszonnal? Tessék azonnal bocsánatot kérni! - Banks mama már nagyon ideges és zavart volt.

- De anyus, én igazán nem voltam goromba! Én csak... - Michael magyarázkodni kezdett, de Andrew kisasszony trombitáló hangja félbeszakította.

- El sem tudom mondani, mennyire megsértett! - mondta zordul. - Azonnal intézetbe kell küldeni. A lánynak meg nevelőnőre van szüksége. Majd én személyesen keresek valakit. Ami pedig azt a fiatal perszónát illeti, akire bízta őket - Mary Poppins felé biccentett -, hát azt ebben a percben bocsássa el. Orcátlan, alkalmatlan és teljességgel megbízhatatlan!

Banks mama arcán őszinte elszörnyedés tükröződött.

- Ó, Andrew kisasszony, ön bizonyára téved! Mary Poppins valóságos gyöngyszem!

- Maga ehhez nem ért. Én sohasem tévedek. Bocsássa el!

És Andrew kisasszony végigvitorlázott az ösvényen.

Banks mama sietve követte, és nagyon nyugtalannak és szomorúnak látszott.

- Én... khm... remélem, kényelmesen el tudjuk helyezni, Andrew kisasszony - mondta udvariasan. De egyre erősebb kételyek gyötörték.

- Hm. Nem valami nagy a ház - mondta Andrew kisasszony. - És felháborító állapotban van... hullik a vakolat, majd összeroskad az egész. Azonnal hívasson iparosokat. És szabad tudnom, mikor mázolták utoljára ezt a lépcsőt? Nagyon piszkos, mondhatom.

Banks mama az ajkába harapott. Andrew kisasszony szavai nyomán az ő szép, kényelmes háza egyszeriben ócska, rozoga viskóvá változott, és Banks mama ugyancsak elkeseredett.

- Majd holnap megcsináltatom - ígérte szelíden.

- Miért nem ma? - tudakolta Andrew kisasszony. - Amit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra! És minek kellett ezt az ajtót fehérre mázolni? Sötétbarna - az az ajtónak való szín. Olcsóbb, és nem olyan kényes. Nézze csak ezeket a faltokat!

Letette a kerek tárgyat, és sorra mutogatta a faltokat az előszobaajtón.

- Itt is! Itt is! Mindenütt! Mondhatom, szép dolog!

- Mindjárt gondoskodom róla - mondta elhaló hangon Banks mama. - Nem lenne szíves talán felfáradni most a szobájába?

Andrew kisasszony Banks mama nyomában betrappogott az előszobába.

- Remélem, befűtetett a szobámban?!

- Természetesen. Alaposan megrakták a kandallót. Erre tessék, Andrew kisasszony. Robertson Ay majd felhossa a poggyászát.

- Mondja meg neki, hogy vigyázzon. A ládáiban csupa orvosságos üveg van. Ügyelnem kell az egészségemre!

Andrew kisasszony a lépcső felé indult. Körülnézett az előszobában.

- Ezt a falat újra kell tapétázni. Majd beszélek erről George-dzsal. És ha szabad érdeklődnöm, miért nincs itt George, amikor megérkezem? Igazán neveletlen. Úgy veszem észre, még most sem tudja, mit kíván az illem!

A hang egy kissé elhalkult, amikor Andrew kisasszony követte Banks mamát felfelé a lépcsőn. A gyerekek távolról hallották anyus kedves hangját, amint szelíden helyeselte Andrew kisasszony valamennyi kívánságát.

Michael Jane-hez fordult.

- Ki az a George? - kérdezte.

- Apus.

- De hiszen őt Banks úrnak hívják!

- Igen, de a keresztnéve George.

Michael felsóhajtott.

- Egy hónap nagyon hosszú idő, ugye, Jane?

- Bizony... négy hét meg még egy kevés - mondta Jane, és úgy érezte, egy hónap Andrew kisasszony társaságában hosszabb, mint máskor egy esztendő.

Michael közelebb húzódott hozzá.

- Te... - kezdte izgatott suttogással - ugye, nem küldetheti el Mary Poppinst? Ugye, nem?!

- Nem, nem hiszem. De nagyon furá néni. Nem csodálom, hogy apus elment itthonról.

- Fura!

Valósággal pukkant a hátuk mögött ez a szó. Sarkon fordultak. Mary Poppins úgy bámult Andrew kisasszony után, hogy ha pillantással ölni lehetne...

- Fura! - ismételte, és hosszasan szipogott. - Nem valami találó szó! Hüm! Hogy én nem tudok gyereket nevelni, mi? Hogy én orcátlan, alkalmatlan és teljességgel megbízhatatlan vagyok, igen? No, majd meglátjuk!

Jane és Michael hozzászoktak már Mary Poppins fenyegetőzéséhez, de ma valami eddig ismeretlen árnyalat volt a hangjában.

Némán bámultak rá, és azon törték a fejüket, mi lesz most.

Aprócska hang szállt a levegőbe, félig sóhaj, félig fütty.

- Mi volt ez? - kérdezte gyorsan Jane.

Megint hallatszott a hang, most egy kicsit hangosabban. Mary Poppins félrebillentette fejét, úgy figyelt.

Újra halk csipogás, mintha a küszöbről hallatszanék.

- Aha! - kiáltott fel diadalmasan Mary Poppins. Tudhattam volna!

És hirtelen odaugrott a kerek tárgyhoz, amelyet Andrew kisasszony az előszobában hagyott, és lerántotta róla a kendőt.

Alatta rézkalitka volt, igen tiszta, igen ragyogó. És a madárhinta végén ott gubbasztott egy kicsiny, világosbarna madár. Pislogott egy kissé, amikor rázúdult a délutáni fény. Azután ünnepélyesen körülnézett kerek, fekete szemével. Tekintete Mary Poppinsra esett, s a hirtelen felismerés hatására kitátotta csőrét, és mélyről jövő, bánatos kis csipogást hallatott. Jane és Michael még sohasem hallott ilyen szomorú hangot.

- Csakugyan ezt tette veled? Ejnye, ejnye! Ne mondd! - szólt Mary Poppins, és részvétlenül ingatta fejét.

- Csip-csirip! - mondta a madár, és csüggedten mozgatta szárnyát.

- Micsoda? Két éve? Ebben a kalitkában? Szégyellheti magát az a nőszemély! - mondta Mary Poppins a madárnak, és elvörösödött haragjában.

A gyerekek bámultak. Ők nem értik a madár nyelvét, de Mary Poppins olyan értelmes társalgást folytat vele, mintha ő jól értené.

- Mit mond a... - kezdte Michael.

- Csitt! - szólt rá Jane, és megcsípte a karját, hogy maradjon csendben.

Némán bámulták a madarat. Az egyszer csak egy kicsit odébb ugrált a rúdján, Mary Poppins felé, és halk, kérdő hangon csipogott egyet-kettőt.

Mary Poppins bólított.

- Igen, ismerem azt a mezőt. Ott fogott el?

A madár biccentett. Azután kérdésnek hangzó gyors trillát vágott ki.

Mary Poppins egy kicsit elgondolkodott.

- Nem - mondta végül -, nincs nagyon messze. Körülbelül egy óra alatt odaérhetsz. Dél felé kell repülnöd.

A madár szemmel láthatóan örült. Kicsit táncolt a rúdján, és izgatottan verdesett a szárnyával. Azután dalra fakadt, csak úgy peregtek a csőréből a telt, tiszta hangok, és könnyörögve nézett Mary Poppinsra.

Mary elfordította fejét, és óvatosan felpillantott a lépcsőn.

- Hogy megteszem-e? No, mit gondolsz? Nem hallottad, hogy mit mondott rám? Fiatal perszóna! Még hogy én! - És Mary Poppins undorral szipogott.

A madár megrázkódott, mintha nevetne.

Mary Poppins lehajolt.

- Mit akar csinálni, Mary Poppins?! - kiáltott fel Michael, mert már nem tudta türtőztetni magát. - Milyen madár ez?

- Pacsirta - mondta kurtán Mary Poppins, és elfordította a kalitka kis ajtajának kilincset. - Életedben először látsz pacstírtát kalitkában - és utoljára!

S ahogy ezt kimondta, feltárult a kalitka ajtaja. A pacstírtá meglebbentette szárnyát, éles kiáltással kiröppent, és Mary Poppins vállára szállt.

- Hm! - mondta Mary Poppins, és feléje fordította fejét. - Így már jobb, igaz?

- Csip-csirip - bólintott igenlően a pacstírtá.

- Hát akkor jobb lesz, ha indulsz - figyelmeztette Mary Poppins. - Mindjárt visszajön.

A pacstírtá erre pergő hangok valóságos áradatában tört ki, Mary felé lebbentette szárnyát, és újra meg újra biccentett.

- Ugyan már! - mondta nyersen Mary Poppins. - Nekem ne hálálkodj. Szívesen csináltam. Nem nézhetem, hogy egy pacstírtát kalitkában tartanak! Különben is hallottad, miket mondott rám!

A pacstírtá hátravetette fejét, és megrebbentette szárnyát. Mintha jóízűen hahotázna. Azután félrebillentette fejét, és hallgatózott.

- Ejnye, el is felejtettem! - hangzott fentről egy dörgő hang. - Kint hagytam Carusót. Azon a piszkos lépcsőn. Azonnal lemegyek érte!

Andrew kisasszony nehéz léptei már a lépcsőn dübörögtek.

- Micsoda? - szólt vissza. Nyilván Banks mama kérdezett valamit odafent. - Ő a pacstírtám. A pacstírtám, Caruso. Azért nevezem így, mert régebben nagyon szépen énekelt. Micsoda? Nem, most már egyáltalán nem énekel, azóta, hogy a mezőn elfogtam, és kalitkába tettem. Nem, nem tudom, miért nem énekel.

A hang közeledett, s ahogy közeledett, egyre harsányabb lett.

- Szó sincs róla! - szólt fel Banks mamának. Majd én magam hozom fel. Nem bírom rá azokra az orcátlan gyerekekre. Ezt a lépcsőkorlátot ki kell fényesíteni, mégpedig azonnal.

Trapp-trapp. Trapp-trapp.

Andrew kisasszony léptei már az előszobában dübörögtek.

- Jön! - suttogta Mary Poppins. - Eredj már! - és kicsit megbillentette a vállát.

- Gyorsan! - kiáltott izgatottan Michael.

- Jaj, siess már! - mondta Jane.

A pacsirta fürge mozdulattal lehajtotta fejét, és csőrével kihúzott egy tollat a szárnyából.

- Csip-csirip, csip-csirip! - dalolta, és a tollat Mary Poppins kalapja mellé tűzte. Azután kiterjesztette szárnyát, és felröppent.

Ebben a pillanatban bukkant fel Andrew kisasszony az ajtóban.

- Micsoda?! - kiáltotta, amikor megpillantotta Jane-t, Michaelt és az ikreket. - Még nem vagytok ágyban? Ennek nem lesz jó vége! Minden jól nevelt gyerek... - és baljós tekintetet vetett Mary Poppinsra - öt órákor ágyban van. No, majd beszélek az apáttal! - Körülnézett. - Nos, lássuk csak. Hol hagytam a... - Hirtelen elhallgatott. A fődetlen kalitka, nyitott ajtajával, ott állt épp a lába előtt. Lebámult rá, mintha nem hinne a szemének.

- Miért? Mikor? Hová? Micsoda? Kicsoda?... - köpkögte Andrew kisasszony. Azután visszanyerte szokásos hangját. - Ki vette le a takarót? - mennydörögte.

A gyerekek megremegtek a hangja hallatán.

- Ki nyitotta ki a kalitkát?!

Senki sem felelt.

- *Hol van a pacsirtám?!*

Még most is csend volt, és Andrew kisasszony egyik gyerekről a másikra bámult. Végül Mary Poppinsra esett vádló tekintete.

- Maga csinálta! - kiáltott fel, és vaskos ujját rászégezte. - Látom az arcán, hogy maga volt! Hogy merészelte! Azonnal gondoskodom róla, hogy kitegyék ebből a házból, még ma este, mindenestül! Maga pimasz, szemtelen, hitvány...

Csip-csirip!

Kacagó kis trilla hangzott a levegőből. Andrew kisasszony felpillantott. A pacsirta könnyedén lebegett, épp a napraforgók fölött.

- Caruso! Hát ott vagy?! - kiáltott fel Andrew kisasszony. - Azonnal gyere vissza! Ne válass! Gyere szépen vissza a gyönyörű, tiszta kalitkádba, Caruso, hadd csukjam be az ajtót!

Hanem a pacsirta csak lebegett, és gyöngyöző kacajt hallatott; fejét hátravetette, szárnyait oldalához csapkodta.

Andrew kisasszony lehajolt, felemelte a kalitkát, és a feje fölé tartotta.

- Caruso! Mit mondtam?! Tessék azonnal visszajönni! - parancsolta Andrew kisasszony, és a madár felé lendítette a kalitkát. De az elszárnyalt mellette, és röptében súrolta Mary Poppins kalapját.

- Csip-csirip! - mondta, míg elszállt.

- Jó! - felelte Mary Poppins, és bólintott.

- Caruso, hallottad, mit mondtam?! - kiáltott Andrew kisasszony. Most már valami elkeseredésféle csendült harsány hangjában. Letette a kalitkát, és megpróbálta elkapni a madarat, de az lebukott, elszállt mellette, azután szárnyának egy rebbenésével a magasba suhant.

Csacsogó hangok szálltak le Mary Poppinshoz.

- Kész! - kiáltott válaszul Mary.

És akkor különös dolog történt.

Mary Poppins Andrew kisasszonyra szögezte tekintetét; és Andrew kisasszony, mintha egyszeriben megbénította volna ez a különös, sötét tekintet, álltó helyében megremegett. Meghökölt, azután bizonytalan léptekkel előrebotorkált, majd vad iramban a kalitka felé száguldott. És aztán... Andrew kisasszony lett kisebb, vagy a kalitka nőtt meg? Jane és Michael nem tudta biztosan. Annyit tudtak csak, hogy a kalitka ajtaja kis kattanással bezárult, és Andrew kisasszony fogoly volt.

- Jaj! Jaj! Jaj! - kiabált Andrew kisasszony, ahogy a pacsirta lecsapott, és megragadta a kalitka fogóját.

- Mi történik velem? Hová visznek? - kiabált Andrew kisasszony, ahogy a kalitka a levegőbe lendült.

- Nincs helyem! Nem tudok mozogni! Nem kapok levegőt! - kiabált Andrew kisasszony.

- Ő sem kapott! - mondta halkan Mary Poppins.

Andrew kisasszony rázta a kalitka rácsát.

- Nyissák ki az ajtót! Eresszenek ki! Hé! Eresszenek ki!

- Hm! Az nem nagyon valószínű - mondta halkan, gúnyosan Mary Poppins.

Szállt, csak szállt a pacsirta, mind magasabbra, s röptében énekelt. És a súlyos kalitka és benne Andrew kisasszony, lóbálózva vele tartott, és veszedelmesen imbolygott, ahogy a madár a karmával lengette.

A pacsirta tiszta éneke sem nyomhatta el Andrew kisasszony dörömbölését, ordítózását:

- Én, aki példás nevelésben részesültem! Én, akinek mindig igaza van! Én, aki sohasem tévedek! Hogy velem történjék ilyesmi!

Mary Poppins kurta-furcsa, halk kis nevetést hallatott.

A pacsirta már alig látszott, de azért csak szállt, szállt, egyre feljebb, s hangosan, diadalmasan dalolt. És Andrew kisasszony a kalitkában egyre csak körözött vele, súlyosan, imbolyogva, mint hajó a viharban.

- Eresszenek ki! Hé! Eresszenek ki! - hangzott fentről a sipítozás.

A pacsirta egyszer csak irányt változtatott. Ahogy oldalt vágódott, hangja egy pillanatra elhalkult. Azután rákezdte megint, vadul, tisztán, s lerázta karmáról a kalitka fogóját, és elszárnyalt dél felé.

- Elrepült! - mondta Mary Poppins.

- Hova? - kiáltott Jane és Michael.

- Haza, a szülőmezejére! - felelte Mary Poppins, s egyre csak az eget kémlelte.

- De a kalitkát ledobta! - mondta bámulva Michael.

Volt is mit bámulnia, mert a kalitka zuhant, zuhant, imbolyogva, bukfacezve, felfordulva. Jól látták Andrew kisasszonyt: egyszer a fején állt, aztán a talpán, ahogy a kalitka bukfacezett a levegőben. És jött, jött lefelé, súlyosan, akár a kő, és hatalmas pottyanással földet ért, pontosan a lépcső tetején.

Andrew kisasszony vadul feltépte a kalitka ajtaját. És ahogy közeledett feléjük, Jane és Michael úgy látták, hogy éppolyan óriási, mint azelőtt, és még sokkal félelmetesebb.

Egy pillanatig csak állt ott, lihegett, egy szót sem tudott kinyögni, és még lilább volt az arca, mint máskor.

- Hogy merészelte! - suttogta rekedten, és reszketeg ujját Mary Poppinsra szegezte.

És Jane és Michael látta, hogy Andrew kisasszony szeme már nem haragos, nem gúnyos, hanem tele van rettegéssel.

- Maga... maga... - hebegte Andrew kisasszony elfulladó hangon - maga kegyetlen, tiszteletlen, rossz, gonosz, akaratos lány... hogy tehetett ilyet?!

Mary Poppins keményen ránézett. Félig lehunyta szemét, és egy hosszú-hosszú pillanatig bosszúvágó tekintettel mérte végig Andrew kisasszonyt.

- Azt mondta, nem tudok gyereket nevelni - mondta halkán, tisztán Mary Poppins.

Andrew kisasszony remegve hátrált.

- Én... én... bocsánatot kérek - nyögte ki nagy nehezen.

- Hogy én orcátlan, alkalmatlan és teljességgel megbízhatatlan vagyok - mondta Mary Poppins.

- Én... én... tévedtem... bocsánatot kérek - nyögte Andrew kisasszony.

- Hogy én „fiatal perszóna” vagyok! - folytatta könnyörtelenül Mary Poppins.

- Visszavonom - lihegett Andrew kisasszony. Mindent visszavonok. Csak engedjen már el, nem kérek semmi mást. - Összetett kézzel, könyörögve nézett Mary Poppinsra. - Nem maradhatok itt! - suttogta Andrew kisasszony. - Nem, nem, egy percig sem! Engedjen el!

Mary Poppins csak nézett rá, hosszan, tűnődve. Azután legyintett, és azt mondta:

- Menjen!

Andrew kisasszony megkönnyebbülten felsóhajtott. - Jaj, köszönöm! Nagyon köszönöm! - Szemét nem vette le Mary Poppinsról, ahogy ingatagon hátrált lefelé a lépcsőn. Azután sarkon fordult, és sietősen végigbotladozott a kerti ösvényen.

A taxisofőr, aki mostanáig rakta, egyre rakta kifelé a poggyászt, begyújtotta a motort, és aztán indulni készült.

Andrew kisasszony felemelte reszkető kezét.

- Várjon! - kiáltott elfúló hangon. - Várjon meg! Tíz shilling borralalót kap, ha azonnal elvisz innen!

A sofőr rábámult.

- Komolyan! - mondta rábeszélő hangon Andrew kisasszony. - Nézze csak! - És lázasan kotorászott a zsebében. - Itt van! Vegye el... és induljon azonnal!

Andrew kisasszony bebotorkált a taxiba, és leroskadt az ülésre.

A taxisofőrnek még akkor is tátva volt a szája, amikor becsukta Andrew kisasszony mögött a kocsiját.

Azután sebesen elkezdte visszarakni a poggyászt. Robertson Ay elaludt egy halom bőrönd tetején, de a taxisofőr nem vesződött azzal, hogy felébressze. Csak lesöpörte az ösvényre, és maga rakott fel mindent.

- Úgy látszik, megijedt valamitől az öreglány! Még így begyulladni senkit se láttam. Nem én!
- motyogta magában a sofőr, miközben elhajtott.

De hogy valójában mitől ijedt meg Andrew kisasszony, azt természetesen nem tudta a taxisofoőr, és nem is fogja megtudni, ha száz évig él, akkor sem...

- Hol van Andrew kisasszony? - kérdezte Banks mama, amint a vendég keresésére az előszobaajtóhoz sietett.

- Elment! - mondta Michael.

- Elment?! - nézett rájuk ugyancsak meglepődve Banks mama.

- Úgy látszik, nem akart itt maradni - mondta Jane.

Banks mama összevonta szemöldökét.

- Mit jelentsen ez, Mary Poppins? - tudakolta.

- Én igazán nem tudom, nagysága, kérem - mondta nyugodtan Mary Poppins, mint akit a dolog egyáltalán nem érdekel. Lepillantott új blúzára, és kisimított egy ráncot.

Banks mama tekintete ide-oda járt hármójukon. Azután megrázta a fejét.

- Ez igazán különös! Sehoggy sem értem a dolgot.

Ebben a pillanatban kinyílt a kertkapu, és apró kis kattanással mindjárt be is csukódott. Banks papa közeledett lábujjhegyen az ösvényen. Tétovázott, azután idegesen, fél lábon megállt, míg valamennyien feléje fordultak.

- Nos? Megjött? - suttogta aggodalmasan.

- Megjött, és el is ment - felelte Banks mama.

Banks papa csak bámult.

- Elment? Úgy érted... úgy érted, hogy igazán elment? Andrew kisasszony?

Banks mama bólintott.

- Ó, de jó, de jó! - kiáltotta Banks papa. Azután megragadta esőkabátja két sarkát, magasba emelte, és az ösvény kellős közepén eljárta a skót felföldi kopogóst. Majd hirtelen megtorpant. - De hát hogyan? Mikor? Miért? Miért ment el Andrew kisasszony? - kérdezte.

- Éppen az imént... taxin. Azt hiszem, azért, mert a gyerekek gorombák voltak vele. Panaszkodott is rájuk. Más okot egyszerűen el sem tudok képzelni. Maga talán igen, Mary Poppins?

- Nem, nagysága, kérem, én sem - mondta Mary Poppins, és igen nagy gonddal lepöccintett egy porszemet a blúzáról.

Banks papa gondterhelt pillantással fordult Jane-hez és Michaelhoz.

- Gorombák voltatok Andrew kisasszonyhoz? Az én drága, egykori nevelőnőmhöz? Igazán szégyellem magam, mélységesen szégyellem! - A hangja szigorú volt, de a szeme sarkában nevetés bujkált. - Igazán nagyon el vagyok keseredve - folytatta Banks papa, és zsebre dugta kezét. - Éjjel-nappal gürcölök, hogy tisztességesen felneveljem a gyermekeimet, és mi a hála? Gorombák Andrew kisasszonyhoz! Szégyen, gyalázat! Nem tudom, hogy valaha is meg tudok-e nektek bocsátani! Hanem - folytatta, és előhúzott a zsebéből két hatpennyst, és ünnepélyesen átnyújtott egyet-egyet a gyerekeknek - azért nagyon igyekszem elfelejteni!

És mosolyogva elfordult.

- Hahó! - kiáltott fel, amikor belebotlott a kalitkába. - Hát ez meg honnan került ide? Kié?

Jane, Michael és Mary Poppins hallgatott.

- No, nem baj - mondta Banks papa. - Most már az enyém. Kiteszem a kertbe, és befuttatom szagosbükkönnyel!

Azzal fogta a kalitkát, és boldogan füttyörészve távozott...

- No - mondta szigorúan Mary Poppins, ahogy utánuk ment a gyerekszobába -, szép dolog, mondhatom. Gorombák voltak apátok vendégével!

- De hiszen mi nem is voltunk gorombák! - tiltakozott Michael. - Én csak annyit mondtam neki, hogy félelmetes zsarnok, és azt is apustól hallottam!

- Így elküldeni valakit, mikor éppen csak hogy megjött... ez talán nem gorombaság? - tudakolta Mary Poppins.

- De hiszen nem is mi küldtük el - mondta Jane. Hiszen maga...

- *Én* voltam goromba apátok vendégével? - Mary Poppins csípőre tette kezét, és vadul mérte végig Jane-t. - Ezt te a szemembe mered mondani?!

- Nem, dehogya! Nem volt goromba, csak...

- Meghiszem azt! - vágta oda Mary Poppins, miközben levette kalapját, és derekára kötötte köténytét. - *Én* illő nevelésben részesültem! - tette hozzá, hangosan szippantott, és nekilátott az ikrek vetkőztetésének.

Michael sóhajtott. Tudta jól, Maryvel nem érdemes vitatkozni.

Jane-re pillantott. Az épp a tenyerén méregette a hatpennysét.

- Michael! - szólalt meg. - Gondolkodtam.

- Min?

- Apus azért adta nekünk a pénzt, mert azt hitte, hogy mi küldtük el Andrew kisasszonyt.

- Tudom.

- De nem mi küldtük el. Hanem Mary Poppins!

Michael zavartan topogott.

- Azt hiszed... - kezdte kelleetlenül, mert remélte, hogy Jane nem azt gondolja, amit ő.

- Igen, azt hiszem - bólintott Jane.

- De... de én már kigondoltam, mire költöm.

- Én is. De nem volna becsületes. A pénz igazában Mary Poppinsé.

Michael hosszasan eltűnődött. Azután felsóhajtott.

- Hát jó - mondta szomorúan, és elővette a zsebéből a hatpennyst.

Odamentek Mary Poppinshoz.

Jane elébe tartotta a pénzdarabokat.

- Tessék! - mondta izgatottan. - Úgy gondoltuk, ez magának jár.

Mary Poppins elvette a két hatpennyst, jól megforgatta - fej is, írás is. Azután elkapta a gyerekek pillantását, és úgy érezték, mintha Mary Poppins tekintete egyenesen beléjük hatolna, és látná a gondolataikat. Hosszú ideig állt ott Mary, és csak nézte, nézte a gondolataikat.

- Hm! - mondta végül, és köténye zsebébe süllyesztette a két hatpennyst. - Ki a kicsit nem becsüli, az a nagyot nem érdemli.

- Remélem, jó hasznát veszi - mondta Michael, és szomorúan nézte Mary Poppins kötényzsebét.

- Én is remélem - vágta oda Mary, és kiment, hogy megeressze a fürdővizet.

III. SZERENCSÉTTLEN SZERDA

Tiktak! Tiktak!

Ide-oda lengett a gyerekszoba órájának ingája, mintha egy öreg néni bólogatna.

Tiktak! Tiktak!

Aztán az óra abbahagyta a tiktakolást, morogni-hörögni kezdett, előbb csak halkán, majd mind hangosabban, mintha fájna valamije. És ahogy morgott, olyan hevesen rázkódott, hogy beleremegett még a kandallópárkány is. Az üres lekvárosköcsög ugrált, borzongott, citerázott; John hajkefeje, amit ottfelejtettek az este, táncot járt a sertéin; az a finom porcelán tál pedig, amelyet Banks mama még keresztelőajándékkul kapott Caroline dédnagynénjétől, felbillent, úgyhogy a három festett kisfiú, aki lovacskát játszott rajta, egyszeriben tótágast állt.

Azután amikor már úgy látszott, menten felrobban az óra, elkezdett ütni.

Egy! Kettő! Három! Négy! Öt! Hat! Hét!

Az utolsó ütésre felébredt Jane.

A napfény csak úgy áradt be a függöny résén, és arany csíkokat vetett Jane paplanára. Jane felült, és körülnézett a gyerekszobában. Michael ágya felől egyetlen hang sem hallatszott. Az ikrek az ágyacsájukban a hüvelykujjukat szopták, és hangosan szuszogtak.

„Nincs más ébren, csak én - mondta Jane, és nagyon tetszett neki ez a gondolat. - Itt fekehetem, magamban, és annyit gondolkodhatom, amennyi belém fér.”

Azzal álláig húzta a térdét, és úgy összegömbölyödött az ágyban, mintha fészekbe bújna.

„Én most madár vagyok! - mondta magában. - Éppen az imént raktam hét szép fehér tojást, most ülök rajtuk, kiterjesztem a szárnyamat, és kiköltöm őket. Kot-kot! Kot-kot!”

És halkán kottyant egyet-kettőt.

És nagyon-nagyon sokára, úgy egy félóra múlva, kis csipogás, kis kopogás hallatszik, és megpattan a tojáshéj. Azután kibújik hét fióka, három sárga, kettő barna, kettő meg...

- Felkelni!

Mary Poppins hirtelen előbukkant a semmiből, és lehúzta Jane-ről a paplant.

- Jaj ne, ne, ne! - morgott Jane, és visszahúzta a paplant.

Nagyon haragudott, amiért Mary Poppins így betört, és mindent elrontott.

- Nem akarok felkelni! - mondta Jane, és arcát a párnába temette.

- Igazán? - kérdezte nyugodtan Mary Poppins, mintha ez a megjegyzés egyáltalán nem érdekelné. Fogta és lerántotta az ágyneműt az ágyról, és Jane egyszer csak azon vette észre magát, hogy a padlón áll.

- Jaj, istenkém - zsörtölődött Jane -, miért kell mindig nekem először felkelni?

- Mert te vagy a legidősebb! - És Mary Poppins már tolt is a fürdőszoba felé.

- De én nem akarok legidősebb lenni! Miért nem lehet néha Michael a legidősebb?

- Mert te születted először.

- De én nem akartam először születni! Unom, hogy én születtem először! Én gondolkodni akartam.
- Gondolkodj fogmosás közben.
- Akkor már nem azon gondolkodom.
- Senki sem akar mindig ugyanarra gondolni.
- De én igen!

Mary Poppins baljós pillantást vetett Jane-re.

- Ebből pedig elég volt! - És a hangjából Jane tudta, hogy Mary Poppins nem tréfál.

Mary Poppins kisietett, hogy felkeltse Michaelt. Jane letette a fogkefét, és leült a kád szélére. - Ez nem igazság - morogta, és a lába ujjával rugdosta a linóleumot. - Minden undok dolgot nekem kell csinálnom, csak azért, mert én vagyok a legidősebb. Igenis, nem mosok fogat!

De mindjárt el is csodálkozott magán. Hisz rendszerint nagyon örül, hogy idősebb Michaelnál meg az ikreknél. Ez bizonyos fensőbbiséget és fontosságot kölcsönöz az embernek.

Mi a csuda lehet vele ma, hogy ilyen rosszkedvű és nyűgös?

„Ha Michael született volna először, lett volna időm kikölni a tojásokat!” - morgott magában Jane, és úgy érezte, ez a nap rosszul kezdődött.

És sajnos, ahelyett, hogy javult volna, csak még rosszabb lett.

Reggelinél Mary Poppins észrevette, hogy csak három gyerek számára elegendő a pattogatott rizs.

- Jane majd zabkását eszik - jelentette ki Mary Poppins, szétosztotta a tányérokat, és közben mérgesen szipogott, mert nem szeretett zabkását készíteni; mindig csomósra sikerült.
- De miért? - nyafogott Jane. - Én pattogatott rizst akarok!

Mary Poppins vad tekintetet lövellt rá.

- Mert te vagy a legidősebb!

No tessék! Már megint ez a gyűlöletes szó. Jane az asztal alatt rugdosta a szék lábát, szívből remélte, hogy sikerül lerúgnia róla a fénymázt, és olyan lassan ette a zabkását, amennyire csak merte. Forgatta, forgatta a szájában, és lehetőleg igen-igen aprókat nyelt. Megérdemelnék, hogy éhen haljon. Akkor már sajnálhatnák!

- Milyen nap van ma? - érdeklődött vidáman Michael, és kikotorta a tányérjából az utolsó szem rizst is.
- Szerda - mondta Mary Poppins. - A tányért lehetőleg ne edd meg, kérlek.
- Akkor ma megyünk uzsonnára Lark kisasszonyhoz!
- Csak ha jók lesztek - mondta vészjóslóan Mary Poppins, mint aki maga sem hiszi, hogy ilyesmi egyáltalán lehetséges.

Michaelt azonban nem lehetett kizökkenteni jókedvéből.

- Szerda! - kiabálta, és a kanálával ütögette az asztalt. - Jane is szerdán született! Szerdai gyerek, mindig kesereg! Ezért kapott zabkását pattogatott rizs helyett! - tette hozzá gonoszul.

Jane összeráncolta szemöldökét, és az asztal alatt megrúgta Michaelt. De a fiú elhúzta a lábát, és nevetett.

- Hétfői gyerek, arca szép kerek, keddi kisgyerek, vígan csicsereg! - fújta. - Így is van. Az ikrek is mindig csicseregnek, és kedden születtek. Én meg hétfőn, és nézzétek, milyen szép, kerek az arcom!

Jane gúnyosan felnevetett.

- Igenis szép vagyok - erősködött Michael. - Hallottam, mikor Brill néni mondta. Azt mondta Ellennek, olyan szép vagyok, mint a hajnalcsillag!

- Az nem is olyan szép - mondta Jane. - Különben is kunkori az orrod.

Michael szemrehányó pillantást vetett rá. Jane pedig megint csak elcsodálkozott magán. Máskor mindig egyetértett volna Michaellel, mert nagyon csinos kisfiúnak tartotta. Most azonban kegyetlenül csak ennyit mondott:

- Igen, és a lábad is görbe. Ólábú! Ólábú!

Michael nekirentott.

- Ebből elég volt! - mondta Mary Poppins, és dühösen nézett Jane-re. - Ha ebben a házban valaki is szép, az... - Elhallgatott, és önelégült mosollyal szemlélte tükörképét.

- Kicsoda? - kérdezte kórusban Jane és Michael.

- Azt nem hívják Banksnek! - vetette oda Mary Poppins. - Most pedig elhallgassatok!

Michael sokatmondó pillantást vetett Jane-re, mint mindig, amikor Mary Poppins ilyen különöseket mondott. Jane megérezte ugyan a pillantást, de úgy tett, mintha nem vette volna észre. Elfordult, és a játékoszekrényből elővette a festékesdobozát.

- Nem akarsz vonatozni? - kérdezte Michael, mert békejobbot akart nyújtani Jane-nek.

- Eszem ágában sincs! Egyedül akarok lenni.

- Nos, drágáim, hát hogy vagytok ma reggel?

Banks mama futott be a szobába, és sietősen sorra csókolta a gyerekeit. Mindig annyi dolga volt, hogy egyszerűen nem ért rá lassan járni.

- Michael - mondta Banks mama -, neked új papucs kell, ebből kibújnak már a nagyujjad. Mary Poppins, ne haragudjék, de legyen szíves John haját simára kefélni. Barbara, édesem, ne szopd az ujjadat! Jane, szaladj le, és kérd meg Brill nénit, ne tegyen cukormázt a szilvás lepény tetejére, csak simán szeretném.

No tessék, már megint! - mondta magában Jane. Derékba török a napját! Amint elkezd valamit, abbahagyatják vele, és csinálhat valami mást.

- Jaj, anyus, muszáj nekem mennem? Miért nem mehet Michael?

Banks mama meglepetten nézett rá.

- De hiszen te mindig szívesen segítesz! Különben is Michael rendszerint elfelejti, amit rábízok. Meg aztán te vagy a legidősebb! No, szaladj!

Jane olyan lassan ment le a konyhába, ahogy csak tudott. Remélte, hogy elkészik az üzenet, és Brill néni már elkészítette a cukormázt.

És egész idő alatt csodálkozott, hogy hogyan viselkedik. Mintha valahol mélyen még egy személy volna benne: rosszindulatú, csúnya valaki, és az okozná a rosszkedvét.

Átadta az üzenetet Brill néninek, és igen csalódottan vette tudomásul, hogy még nagyon is jókor érkezett.

- No, legalább kevesebb a dolgom - állapította meg Brill néni. - Kedveském - folytatta -, tedd már meg, hogy kifutsz a kertbe, és megmondod Robertsonnak, hogy nem tisztította meg a késeket! Nekem rossz a lábam, jobb meg nem akad.

- Nem érek rá. Dolgom van.

Most aztán Brill néni volt a csodálkozás sora.

- Ejnye már, hisz olyan kedves kislány vagy, én meg még állni is nehezen tudok, nemhogy járni!

Jane felsóhajtott. Miért nem hagyják már békében? Berúgta maga mögött a konyhaajtót, és kedvetlenül kiballagott a kertbe.

Robertson Ay az ösvényen aludt, fejét az öntözőkannán nyugtatta. Ritkás haja emelkedett-süllyedt horkolásának ütemére. Robertson Ay azzal a különös adottsággal rendelkezett, hogy bárhol és bármikor el tudott aludni. Szívesebben aludt, mint volt ébren. Jane és Michael, amikor csak teheték, falaztak neki, hogy rajta ne kapják. Ma azonban az a gonosz valaki Jane bensejében fikarcnyit sem törődött vele, mi történik Robertson Ayjel.

- Gyűlölök mindenkit! - mondta Jane, és hangosan dörömbölt az öntözőkannán.

Robertson Ay felriadt.

- Segítség! Gyilkos! Ég a ház! - kiáltotta, és vadul hadonászott. Azután megdörzsölte szemét, és megpillantotta Jane-t. - Ja, csak te vagy az! - mondta csalódottan, mintha valami izgalmasabbra számított volna.

- Menjen be, tisztítsa meg a késeket, de rögtön! - parancsolta Jane.

Robertson Ay feltápáskodott és megrázkódott.

- Haj-haj - mondta szomorúan -, mindig kell valami! Vagy ez, vagy az. Nekem pihennem kéne! Soha nincs egy perc nyugtom.

- De igenis van! - mondta gonoszul Jane. - Mása sincs, csak nyugta. Hisz mindig alszik!

Robertson Ay szemrehányó, sértődött tekintetet vetett rá. Jane máskor igazán elszégyellte volna magát. De ma szikráját sem érezte semmiféle sajnálkozásnak.

- Miket nem mondasz! - sóhajtott fel szomorúan Robertson Ay. - Pedig te vagy a legidősebb! Ezt igazán nem gondoltam volna, ha egész életemben gondolkodom, akkor se.

És búbanatos pillantást vetve Jane-re, lassan becsoszogott a konyhába.

Jane azon törte a fejét, vajon megbocsát-e neki valaha Robertson Ay.

És mintegy válaszul, az a durcás teremtmény ott a bensejében, azt mondta: „Mit érdekel, ha nem bocsát meg!”

Jane dacosan felszegte fejét, visszakullogott a gyerekszobába, és közben végighúzta ragadós kezét a frissen festett falon, csak azért, mert ez szigorúan tilos volt.

Mary Poppins épp a bútorokat porolta tollseprűvel.

- Temetésre mész? - tudakolta, amikor Jane felbukkant.

Jane durcásan hallgatott.

- Valaki ma nem fér a bőrébe. Márpedig aki bajt keres, meg is találja!

- Nem bánom!

- Nem bánom, nem bánom, aztán jön a sajnálom! - gúnyolódott Mary Poppins, és eltette a tollseprűt.

- Most pedig - nézett figyelmeztetően Jane-re - én lemegyek ebédelni. Te vigyázol a kicsikre, és ha csak egyetlen szót hallok... - Nem fejezte be a mondatot, de hosszan, fenyegetően szipogott, ahogy kiment a szobából.

John és Barbara Jane-hez futott és rácsimpaszkodott. De ő lefejtette magáról az ujjacskáikat, és mérgesen eltolta őket.

- Bárcsak egyetlen gyerek volnék! - mondta Jane keserűen.

- Miért nem szöksz meg? - kérdezte Michael. - Talán valaki örökbe fogad.

Jane csodálkozva és ijedten nézett rá. - De hiszen hiányoznék nektek!

- Nekem aztán nem! - mondta dacosan Michael. Ha mindig ilyen undok vagy, akkor nem hiányzol. Különben is, akkor enyém lenne a festékesdobozod.

- Hogyisne! - fortyant fel Jane. - Azt elvinném magammal.

És hogy bizonyítsa, hogy a festékesdoboz csakugyan az övé, és nem Michaelé, kivette az ecseteket meg a vázlatfüzetet, és kitergette a padlón.

- Fesd le az órát - ajánlotta előzékenyen Michael.

- Nem.

- Hát akkor a porcelán tálat.

Jane felnézett.

A három kisfiú nyargalt a mezőn, a tál zöld szegélyén belül. Máskor igazán szívesen lefestette volna őket, de ma nem lesz sem kedves, sem engedékeny!

- Nem festem. Azt festem, amit én akarok.

Azzal elkezdte festeni saját magát, amint ül a tojáskákon.

Michael, John és Barbara ült a padlón, és nézte.

Jane annyira elmerült a tojáskák festésében, hogy szinte még a rosszkedvéről is elfeledkezett.

Michael előrehajolt.

- Miért nem festesz egy tyúkot is, mondjuk, ide?!

Egy üres fehér foltra mutatott, és közben meglökte John-t. John felborult, és a lábával feldöntötte a vizescsészét. A festékes víz kilocsant, és elöntötte a képet.

Jane felugrott és nagyot kiáltott:

- Jaj, én ezt már nem bírom ki! Te buta, te ügyetlen! Mindent elrontasz!

Azzal nekirohant Michaelnak, és olyan hevesen megöklözte, hogy a kisfiú is felbukott, és ráesett egyenesen Johnra. Az ikrek fájdalmas, rémült visításra fakadtak, de hangjukat túlharsogta Michael jajveszékelése:

- Betört a fejem! Mi lesz velem most? Betört a fejem! - És kezdte megint előlről.

- Nem érdekel! Nem érdekel! - kiabálta Jane. - Miért nem hagytál békén? Mért kellett elrontanod a képemet?! Gyűlöllek, gyűlöllek, gyűlöl...

Felpattant az ajtó.

Mary Poppins dühös tekintettel mérte végig az elébe táruló látványt.

- Mit mondtam neked? - fordult Jane-hez vészjósló nyugalommal. - Hogy csak egyetlen szót halljak... és most ezt nézzék meg! Te aztán ne számíts rá, hogy eljöhetsz Lark kisasszony uzsonnájára, azt megmondhatom! Pista legyenek, ha csak a lábadat is kiteheted ma délután ebből a szobából!

- Nem is akarok elmenni! Szívesebben maradok itthon! - Jane hátratette két kezét, és odébb ugrott. Egyáltalán nem szánta-bánta bűneit.

- Úgy is jó.

Mary Poppins halkán beszélt, de azért ugyancsak ijesztő volt a hangja.

Jane nézte, amint a többiek öltözködnek az uzsonnára. Amikor valamennyien elkészültek, Mary Poppins előszedte legszebb kalapját a papírzacsóból, és igen tetszetős szögben fejére illesztette. Nyakába akasztotta aranyláncát, és föléje tekerte piros-fehér kockás sálját, amelyet Banks mamától kapott. Egyik sarkában fehér címkén hatalmas M. P. monogram díszlett, és Mary Poppins a tükörképére mosolygott, miközben a címkét bedugdosta a nyakába.

Azután előszedte a szekrényből papagájfejes ernyőjét, hóna alá csapta, és sietősen leterelte a gyerekeket a lépcsőn.

- No, most aztán lesz időd gondolkodni! - mondta élesen, és harsány szippantással becsukta maga mögött az ajtót.

Jane jó darabig csak ült, és maga elé bámult. Mindenáron a hét tojáskájára akart gondolni, de valahogy már nem érdekelték. Azon tűnődött, vajon mit csinálhatnak most a többiek Lark kisasszonynál? Biztosan játszanak Lark kisasszony kutyáival, és meghallgatják Lark kisasszony elbeszélését, hogy Petinek csodálatos családfája van, de Henrik airedale és borzeb keverék, s méghozzá mindegyik fajtának a rossz tulajdonságait örökölte. És aztán valamennyien, még a kutyák is, csokoládés kalácsot és diótortát kapnak uzsonnára.

- Jaj, istenem!

Jane lelkében kavargott a méreg és a bánat, hogy mi mindent mulaszt, és amikor ráeszmélt, hogy az egészét magának köszönheti, még rosszabb lett a kedve, mint valaha.

Tiktak, tiktak! - ketyegett hangosan az óra.

- Jaj, hallgass már! - kiáltott fel dühösen Jane, felkapta festékesdobozát, és áthajította a szobán.

A doboz az óra üvegének ütközött, elpattant róla, és rázuhant a finom porcelán tálra.

Reccs! A tál felbillent, neki az órának.

Jaj! Jaj! Most mit csinált!

Jane behunyta szemét, nem is mert odanézni.

- Hallod-e... ez fáj!

Tiszta, szemrehányó hang csendült fel a szobában.

- Jane! - szólt a hang. - A térdemet találtad el!

Jane felkapta a fejét.

A szobában nem volt senki. Az ajtóhoz szaladt és kinyitotta. Ott sincs senki! Ekkor valaki felnevetett.

- Itt vagyok, te buta! - szólt ugyanaz a hang. - Idefent!

Jane felnézett a kandallópárkányra. Az óra mellett ott hevert a szép porcelán tál, hatalmas repedés futott rajta végig, és Jane nagy meglepetésére azt vette észre, hogy az egyik festett kisfiú elejtette a gyeplőt, lehajolt, és most két kézzel szorongatja a térdét. A másik kettő megfordult, és részvétteljesen nézi.

- De hiszen... - kezdte Jane félig magának, félig az ismeretlen hangnak - én ezt nem értem. - A fiú a tálon felemelte fejét, és Jane-re mosolygott.

- Nem érted? Gondolom. Észrevettem, hogy te meg Michael gyakran a legegyszerűbb dolgokat sem értitek, igaz?

És nevetve a testvéreihez fordult.

- Nem - mondta az egyik fiú -, még azt sem, hogyan kell lecsendesíteni az ikreket!

- Sem pedig azt, hogyan kell szép madártojást rajzolni; csupa girbegurbát csinált - mondta a másik.

- Honnan tudtok az ikrekről meg a tojásokról? - kérdezte Jane, és elpirult.

- Ejha! - kiáltott fel az első kisfiú. - Csak nem gondolod, hogy ilyen régen figyelünk benneteket, és nem tudjuk, mi történik ebben a szobában?! Persze a hálószobába nem látunk be, sem a fürdőszobába. Milyen színű a csempe?

- Rózsaszín - mondta Jane.

- Nálunk kék-fehér. Nem akarod megnézni?

Jane tétovázott. Nem is tudta, mit feleljen, annyira meglepődött.

- Gyere el, igazán! Ha lovacskázni akarsz, te foghatod William és Everard gyeplőjét, én meg az ostorral melletted futok. Az én nevem Valentine, ha esetleg nem tudnád. Hármas ikrek vagyunk. No és természetesen itt van még Christina is.

- Hol van Christina? - Jane fürkésző pillantást vetett a tálra. De csak a zöld mezőt látta meg a kis égerfaerdőt és Valentine-t, Williamet meg Everardot, ahogy ott álltak egymás mellett.

- Gyere, nézd meg! - biztatta Valentine, és feléje nyújtotta kezét. - Miért csak a többiek szórakozzanak? Gyere velünk... be a tálba!

Erre már Jane is elhatározta magát. Majd megmutatja Michaelnak, hogy nemcsak ő meg az ikrek mehetnek el uzsonnára! Majd még irigyelni fogják, és megbánják, hogy olyan csúnyán viselkedtek vele!

- Jól van - mondta Jane, és kinyújtotta kezét. - Megyek!

Valentine keze összezárult Jane csuklóján, és a tál felé húzta a kislányt. És Jane egyszerre csak nem volt már a hűvös gyerekszobában, hanem kint a tágas, napfényes mezőn, és a szakadt gyerekszobaszőnyeg helyett százsorszárépekkel pötyyözött, friss, ruganyos, zöld pázsit terült el a lába alatt.

- Hurrá! - kiáltott Valentine, William és Everard, és körültáncolták Jane-t. Jane észrevette, hogy Valentine húzza a lábát.

- Jaj! - kiáltott fel Jane. - El is felejtettem. A térded!

Valentine rámosolygott.

- Semmi baj. Amikor elrepedt a tányér, akkor történt. Tudom, hogy nem akartál bántani.

Jane elővette zsebkendőjét, és bekötötte Valentine térdét.

- Így már nem is fáj! - mondta lovagiasan a kisfiú, és Jane kezébe adta a gyeplőt.

William és Everard felvetette fejét, fújt, prüszkölt, azzal nekiiramodtak a mezőn, nyomukban a csilingelő, gyeplőt lobogtató Jane-nel.

Mellette kissé bicegve futott Valentine. És futtában így énekelt:

*Kiskertem éke, édesem,
gyöngye fehér virág,
keblemre tűzlek kényesen,
örömet pillantok reád.*

William és Everard vele énekelte a refrént:

Örömet pi-hil-lantok re-e-ád!

„Milyen régimódi dal” - gondolta Jane. De hiszen az ikreknek mindenük olyan régimódi: hosszú hajjuk, fura ruhájuk, udvarias modoruk!

„Milyen furcsa!” - gondolta Jane, de utána azt is, hogy itt sokkal jobb, mint ha Lark kisasszonynál volna, és hogy fogja irigyelni Michael, ha majd mindent elmesél.

Futottak a lovacsák, húzták magukkal Jane-t, egyre távolabb a gyerekszobától.

Jane egyszer csak pihegve megállt és hátranézett; nézte a nyomot, amit a pázsiton hagytak. A mező túloldalán a tál peremét látta. Egészen kicsinek látszott, és nagyon-nagyon távolinak.

És egy benső hang azt suttogta Jane-nek, hogy ideje lenne visszafordulni.

- Most már mennem kell - mondta Jane, és elengedte a csilingelő gyeplőt.

- Ó, nem, dehogy! - kiáltották az ikrek, és körülvették.

És a hangjuk kellemetlen érzést ébresztett Jane-ben.

- Nem tudják otthon, hova lettem. Sajnos, most már mennem kell - mondta gyorsan.

- De hiszen még korán van! - ellenkezett Valentine. - Még biztosan Lark kisasszonynál vannak. Gyere csak! Megmutatom a festékesdobozomat.

Jane kísértést érzett.

- Van benne fedőfehér? - kérdezte, mert az ő festékesdobozából az bizony hiányzott.

- Igen, méghozzá ezüsttubusban. Gyere!

Jane akarata ellenére is hagyta, hogy Valentine magával húzza. Azt gondolta, épp csak megnézi a festékesdobozt, azután gyorsan visszafordul. Még csak meg sem kéri, hogy hadd fessen egy kicsit.

- De hát hol van a házatok? Nincs benne a tálban!

- Dehogyan nincs! Csak azért nem látod, mert az erdő eltakarja. Gyere csak!

Most már az égerfák sűrű lombjának sötétjében húzták magukkal Jane-t. Lábuk alatt zörgött az avar, olykor hangos szárnycsattogással galamb rebbent ágról ágra. William vörösbegyfészket mutatott Jane-nek az ágak között, Everard meg letört egy zöld leveles gallyat, és koszorút font Jane feje köré. De akármilyen barátságosak voltak is, Jane félt, remegett, és csak akkor lélegzett fel, amikor kiértek az erdőből.

- Itt van! - mutatta Valentine.

Jane borostyánnal befuttatott hatalmas kőházat pillantott meg. Még soha életében nem látott ilyen régi házat, és úgy érezte, mintha a ház fenyegetően feléje hajolna. A lépcső két oldalán egy-egy kőoroszlán lapult, mintha ugrásra alkalmas pillanatot lesne.

Jane megremegett, amikor a ház árnyéka ráesett.

- Nem maradhatok sokáig - mondta kényelmetlenül. - Késő van már.

- Csak öt percig! - kérlelte Valentine, és magával húzta az előcsarnokba.

Léptük tompán kopogott a kőpadlón. Sehol senki emberfiát nem láttak. Mintha nem is lenne más a házban, csak Jane meg az ikrek. Hideg szél süvített végig a folyosón.

- Christina! Christina! - kiáltott Valentine, és magával húzta Jane-t, fel a lépcsőn. - Elhoztuk!

Kiáltása visszhangzott a házban, és mintha minden fal fenyegetően ismételné:

„Elhoztuk!”

Szaladó léptek zaja hangzott, felpattant az ajtó. Egy kisleány - alig magasabb, mint az ikrek, régimódi, virágos ruhában - kirohant, és Jane nyakába ugrott.

- Végre, végre! - kiáltott diadalmasan. - A fiúk már réges-régen figyelnek téged! De eddig nem tudtak megfogni, mindig olyan jókedvű voltál!

- Megfogni? Engem? - kérdezte Jane. - Nem értem...

Most már félt, és azt kívánta, bárcsak ne követte volna Valentine-t a tálba.

- Majd dédapó megmagyarázza - mondta Christina, és furcsán nevetett. Magával húzta Jane-t a lépcsőfordulón és be az ajtón.

- Hehehe! Hát ez meg micsoda? - tudakolta egy vékony, reszketős hang.

Jane elbámult, hátrált, és Christinába kapaszkodott. Mert a szoba túlsó végében, a kandalló előtt ülő alak látványa iszonyú félelemmel töltötte el. A lobogó láng egy nagyon-nagyon öreg embert világított meg; olyan öreg volt, hogy inkább árnyéknak látszott, nem is emberi lénynek. Keskeny szája alatt gyér, ősz szakáll, és bár dohányzósipka volt rajta, Jane mégis látta, hogy az öregember kopasz, mint a tök. Régimódi, hosszú, fakó selyemköntöst viselt, hímzett papucsá lötyögött vészna lábán.

- Aha! - mondta az árnyékalak, és kivette szájából hosszú, görbe pipáját. - Jane végre megérkezett!

Felállt, és rémítő mosollyal közeledett; szeme égett, mint az izzó acél.

- Az égerfaerdőn át jött a fiúkkal, dédapó - mondta Christina.
 - Úgy? És hogyan fogták meg?
 - Haragudott, mert ő a legidősebb. Mérgében a tálhoz vágta a festékesdobozát, és megsebezte Val térdét.
 - Sssz! - sípolt a szörnyű öreg hang. - Tehát mérges volt a kisasszony? Ejnye, ejnye... - És kukorékolva nevetett. - Most aztán te leszel a legfiatalabb, kedvesem! Az én legfiatalabb dédunokám. De itt aztán tilos mindenféle mérgeződés! Hehehe! Úgy bizony! No, gyere szépen, ülj le a kandalló elé. Teát kérsz vagy cseresznyebort?
 - Nem, nem! - kiáltott rémülten Jane. - Sajnos, azt hiszem, itt valami tévedés van! Nekem most már haza kell mennem. Én a Cseresznyefa utca tizenhétben lakom!
 - Ott *laktál*, úgy érted - igazította ki diadalmasan Val. - Most már itt laksz, nálunk.
 - Nem értitek, mit mondok?! - kiáltott fel kétségbeesetten Jane. - Én nem akarok itt lakni! Haza akarok menni!
 - Ostobaság! - kukorékolt dédapó. - A Cseresznyefa utca tizenhetes szám borzasztó hely, csúnya, zsúfolt, modern. Meg aztán nem is voltál ott boldog. Hehehe! Tudom én, milyen az, ha valaki a legidősebb... mindig csak munka, soha semmi szórakozás. Hehehe! Hanem itt... - és pipájával körülmutatott - itt te leszel az elkényeztetett kedvenc, mindannyiunk szeme fénye, és nem mégy vissza soha többé!
 - Soha többé! - visszhangozta William és Everard, és körüláncolták Jane-t.
 - De igenis megyek! - kiáltotta Jane, és könnyek szöktek a szemébe.
- Dédapó megint elmosolyodott azzal a borzasztó, fogatlan mosolyával.
- Azt hiszed, elengedünk? - kérdezte. - Eltörted a tálunkat. Viselned kell a következményeket. Mit gondolsz, csak így elerestünk?
 - Majd jóváteszem. Nekiadom a festékesdobozomat.
 - Neki is van festékesdobozza.
 - A karikámat.
 - Kinőtt már a karikázásból.
 - Hát akkor... - Jane hangja elcsuklott - ha felnövök, hozzámegyek feleségül.
- Dédapó kukorékolva nevetett.
- Jane könnyörgő pillantással fordult Valentine-hoz. A fiú a fejét rázta.
- Sajnos, ezzel már elkéstünk - mondta szomorúan. - Én már rég felnőttem.
 - Akkor miért... akkor hogyan?... Jaj, nem értem! Hol vagyok? - kiáltott Jane, és rémülten nézett körül.
 - Távolságtól, gyermekem, távolságtól - vartyogta dédapó. - Visszakerültél a múltba, abba az időbe, amikor Christina meg a fiúk kicsik voltak: hatvan évvel ezelőtt!
- Jane könnyein át is látta, hogy az öreg szempár vad fényben izzik.
- Akkor... hogyan kerülök haza? - suttogta Jane.

- Sehogyan. Itt maradsz. Itt a helyed, nem máshol. Visszakerültél a múltba, ne feledd! Az ikrek és Michael, de még apád és anyád sem született meg; a Cseresznyefa utca tizenhetes számú házat még meg sem építették. Nem mehetsz haza!

- Nem, nem! - sikoltott Jane. - Ez nem igaz! Nem lehet igaz! - Szíve majd kiugrott a helyéből. Hogy sose lássa többé Michaelt, sem az ikreket, sem apust és anyust és Mary Poppinst!

És egyszer csak elkezdett kiabálni, olyan hangosan, hogy csak úgy visszhangzott tőle a folyosó.

- Mary Poppins! Megbántam, hogy mérges voltam! Jaj, Mary Poppins, segítsen, segítsen!

- Gyorsan! Fogjátok meg! Kerítsétek be! - pattogtak dédapó éles vezényszavai. A négy gyerek szorosán körülvette Jane-t.

Erősen behunyta szemét.

- Mary Poppins! - kiáltotta újra. - Mary Poppins!

Egy kéz megmarkolta Jane kezét, és elhúzta Christina, Valentine, William és Everard szoros gyűrűjéből.

- Hehehe!

Dédapó kukorékoló nevetése visszhangzott a szobában. Jane csuklóján szorosabbra zárult a vasmarok, és érezte, hogy valaki húzza. Nem merte kinyitni a szemét, félt az izzó tekintettől, de vadul rángatta kezét a szorításból.

- Hehehe!

Megint felhangzott a nevetés, és a kéz tovább húzta Jane-t, kőlépcsőkön, visszhangos folyosókon.

Most már feladta a reményt. Mögötte elhalt Christina és a három fiú hangja.

Ők nem segítenek.

Kétségbeesetten botorkált a száguldó léptek nyomában, és csukott szemmel is érezte a sötét árnyékot a feje fölött, a nedves földet a talpa alatt.

Mi lesz vele? Hová, jaj, hová viszik? Ó, bárcsak ne lett volna olyan mérges!

Az erős kéz egyre húzta, és Jane napfény melegét érezte az arcán, és egy éles fűszál horzsolta a lábát, ahogy továbbvonszolták. Azután hirtelen két erős kar - mintha vasból volna - zárult össze körülötte, felemelte, és meglendítette a levegőben.

- Segítség! - kiáltott Jane, és vadul vonaglott, forgolódott a két kar szorításában. Nem hagyja magát egykönnyen, ő rúgni fog, rúgni, rúgni...

- Végtelenül örülnék - mondta közvetlen közléről egy ismerős hang -, ha gondolnál arra, hogy ez a legszebb szoknyám, és egész nyáron szükségem lesz rá!

A két kar, amely oly szorosán ölelte, Mary Poppins karja volt, és a láb, amelyet Jane oly dühösen rugdalt, Mary Poppins lába.

- Jaj! - hőkölt vissza Jane. - Maga volt az, Mary Poppins?! Azt gondoltam, nem hallotta, hogy hívtam! Azt gondoltam, örökre ott tartanak. Azt gondoltam...

- Némelyek - jegyezte meg Mary Poppins, és gyengéden talpra állította Jane-t - túlságosan sok mindent gondolnak, annyi bizonyos. Töröld meg a szemedet, kérlek!

Kék zsebkendőjét Jane kezébe nyomta, és nekiállt ágyazni.

Miközben a nagy, kék zsebkendővel törölgette szemét, könnyáztatta arcát, Jane körülnézett a jól ismert szobában. Ott van a foszlott szélű szőnyeg, ott a játékpólc és Mary Poppins karosszéke. Jane-t meleg biztonságérzettel töltötte el és megvigasztalta ez a látvány. Hallgatta az ismerős zörejeket, ahogy Mary Poppins tett-vett, és lassan elült a rémülete. Elöntötte a boldogság.

„Nem is én voltam az, aki olyan dühös - volt mondta magában. - Egészen biztosan valaki más volt!”

És csak ült ott, és azon törte a fejét, ki is lehetett az a Valaki Más...

- Egyszerűen képtelenség! - morgott egy kicsit később Michael, amikor Jane elmesélte kalandját. - Hiszen bele sem férsz a tálba!

Jane elgondolkodott. Amint elmesélte a történetet, valahogy ő is képtelenségnek tartotta.

- Lehet - ismerte be. - De akkor egészen valóságosnak látszott.

- Azt hiszem, csak kigondoltad. Te mindig mindenfélét gondolsz - mondta kissé gőgösen Michael, mert ő aztán sosem gondolkodott.

- Ti meg a gondolataitok! - mondta haragosan Mary Poppins; félretolta őket, és ágyacskájukba rakta az ikreket. - Most pedig - vetette oda, amikor már jól betakargatta Johnt és Barbarát -, talán nekem is lesz egy-két nyugalmas percem.

Kihúzta kalapjából a tűket, a kalapot pedig visszarakta a papírzacskóba. Kikapcsolta aranyláncát, és gondosan betette a fiókba.

Azután kibújt kabátjából, kirázta, és felakasztotta az ajtó mögötti fogásra.

- Nini, hova lett az új sálja? - kérdezte Jane. - Elvesztette?

- Nem vesztette el! - mondta Michael. - Amikor hazajöttünk, még rajta volt. Láttam!

Mary Poppins rájuk förmedt.

- Lennétek szívesek a magatok dolgával törődni?! Az enyémet meg bízzátok rám!

- De hiszen én csak segíteni akartam... - kezdte Jane.

- Tudok én magamon segíteni, nagyon köszönöm! - mondta Mary Poppins, és szípigott.

Jane odafordult Michaelhoz, hogy összenézzenek. De ezúttal Michael volt az, aki ügyet sem vetett rá. Bámult a kandallópárkányra, mintha nem hinne a szemének.

- Mi az, Michael?

- Mégse csak kigondoltad! - suttogta a kisfiú, és odamutatott.

Jane felnézett a kandallópárkányra. Ott hevert a finom porcelán tál, végigfutott rajta a repedés. Ott volt a mező, ott volt az égerfaerdő. És ott volt a három lovackázó kisfiú is, kettő elöl, egy meg mögöttük futott az ostorral.

Hanem - a kocsis lábára valaki apró, fehér zsebkendőt kötött, a pázsiton meg, mintha valaki futtában vesztette volna el, egy piros-fehér kockás sál hevert. És az egyik végén nagy, fehér címke, rajta pedig a monogram: M. P.

- Hát ott vesztette el! - mondta Michael, és bölcsen bólogatott. - Mondjuk meg neki, hogy megtaláltuk?

Jane körülnézett. Mary Poppins épp a kötényt gombolta, és olyan arccal nézett maga elé, mintha az egész világ megsértette volna.

- Inkább ne - suttogta Jane. - Azt hiszem, tudja.

Jane egy pillanatig csak állt ott, bámulta a repedt tálat, a csomóra kötött zsebkendőt meg a sálat.

Azután vadul átszáguldott a szobán, és a suhogó-ropogó köténes alak nyakába ugrott.

- Jaj! - kiáltott Jane. - Jaj, Mary Poppins! Sohase leszek rossz többé!

Halvány, hitetlen mosoly villant meg Mary Poppins szája sarkában, ahogy kisimította köténye ráncait.

- Hm! - ennyit mondott összesen.

IV. FELFORDULT VILÁG

- Kérlek, maradjatok mellett! - mondta Mary Poppins, amikor leszállt az autóbusról, és kinyitotta ernyőjét, mert úgy zuhogott az eső, mintha dézsából öntötték volna.

Jane és Michael a nyomában lekászálódtak.

- Ha maga mellett maradunk, az esernyőjéről a nyakunkba folyik a víz - panaszkodott Michael.

- De akkor nem én leszek az oka, ha eltévedsz, és rendőrhöz kell fordulnod! - vágta oda Mary Poppins, miközben ügyesen kikerült egy pocsolót.

A sarki gyógyszertár előtt megállt, hogy jól láthassa magát a kirakat három óriási üvegében. Egyszerre láthatott egy zöld Mary Poppinst, egy kék Mary Poppinst meg egy piros Mary Poppinst. És mind a háromnak vadonatúj, rézgombos bőrtáska volt a kezében.

Mary Poppins nézte a három üvegen tükröződő képét, s ajkán tetszelgő, önelégült mosoly játszott. Néhány pillanatot töltött azzal, hogy jobb kezéből bal kezébe vette át a táskát, és minden lehető helyzetet kipróbált: vajon hogyan érvényesül a legjobban. Azután úgy döntött, mégiscsak úgy a leghatásosabb, ha a táskát a hóna alá veszi. Ezentúl tehát úgy vitte.

Jane és Michael ott állt mellette, nem mertek egy szót sem szólni, de közben össze-összenéztek, és magukban nagyokat sóhajtoztak. És közben Mary Poppins papagájfejű ernyőjének két pontjáról egyre csak csurgott a nyakukba az eső, és ez egyáltalán nem volt kellemes.

- No, ne várokoztassatok már! - mondta mérgesen Mary Poppins, és hátat fordított zöld, kék és piros képmásának. Jane és Michael összenézett. Jane jelbeszéddel próbálta rávenni Michaelt, hogy maradjon csöndben, megrázta fejét, és fintorokat vágott. De Michael mégis kitört:

- Nem is mi várokoztattuk, maga várokoztatott minket!

- Csönd legyen!

Michaelban benne rekedt a szó. Baktattak Mary Poppins két oldalán, az eső meg szakadt, és az ernyőről egyenesen a kalapjukra zúdult. Jane óvatosan vitte a hóna alatt a finom porcelán tálat, papírba csomagolva.

Mary Poppins unokabátyjához, Bucska úrhoz igyekeztek, akinek az volt a mestersége, mint Mary Poppins elmesélte Banks mamának, hogy mindenfélét megjavított.

- Nos - mondta Banks mama meglehetősen kétkedő hangon -, remélem, rendesen megcsinálja, mert amíg az a tál nincs megjavítva, nem nézhetek Caroline dédnagynéném szemébe.

Caroline dédnagynéni akkor adta Banks mamának a tálat, amikor Banks mama még csak hároméves volt, és mindenki tudta, hogy ha a tál eltörik, Caroline néni bízvást megrendezné híres jeleneteinek egyikét.

- Az én rokonaim, nagysága, kérem - replikázott Mary Poppins, hangos szippantás kíséretében -, *mindent* rendesen csinálnak.

És olyan mérgesen nézett, hogy Banks mama bizony ugyancsak kényelmetlenül érezte magát, olyannyira, hogy kénytelen volt leülni és egy csésze teáért csöngetni.

Placcs! No tessék: Jane belelépett egy pocsolya kellős közepébe!

- Légy szíves, nézz a lábad elé! - förmedt rá Mary Poppins, esernyőjét rázva, és Jane-re meg Michaelra csak úgy zúdult az esővíz. - Ettől az esőtől megreped az ember szíve!

- És ha megreped, Bucska úr meg tudja ragasztani? - tudakolta Michael. Nagyon kíváncsi volt, vajon Bucska úr mindenféle törött tárgyat meg tud-e javítani, vagy csak bizonyos fajtákat.

- Még egy szó - mondta Mary Poppins -, és már mehetsz is haza!

- Csak úgy kérdeztem - morogta durcásan Michael.

- Te csak ne kérdezősködj!

Azzal Mary Poppins mérgesen szippantott, elegáns ívben befordult a sarkon, kinyitott egy ósdi vaskaput, és bekopogott egy roskatag kis ház ajtaján.

- Kopp-kopp, kopi-kopp! - A kopogató hangja öblösen visszhangzott a házban.

- Jaj, istenkém - suttogta Michaelnak Jane -, de borzasztó lenne, ha nem volna itthon!

Ám ebben a pillanatban már hallották is, amint súlyos léptek dübörögnek feléjük, és az ajtó nagy zörögve kinyílt.

Egy gömbölyű, vörös képű asszony állt az ajtóban; egyáltalán nem látszott emberi lénynek; olyan volt, mintha két almát biggyesztettek volna egymás tetejébe. Sima haját kontyba fésülte feje búbján, keskeny száján rosszkedvű, nyugös kifejezés ült.

- Nahát! - mondta, és Mary Poppinsra bámult. - Akármi legyenek, ha ez nem maga!

Láthatólag nem örült különösebben, hogy láthatja Mary Poppinst. És Mary Poppins sem örült különösebben, hogy láthatja a gömbölyű nénit.

- Itthon van Bucska úr? - kérdezte Mary Poppins, mintha nem is hallotta volna a gömbölyű néni megjegyzését.

- Nos... - mondta barátságatlanul a gömbölyű néni - ebben nem vagyok egészen bizonyos. Lehet, hogy itthon van, lehet, hogy nincs. Attól függ, hogyan nézzük.

Mary Poppins belépett az ajtón, és körülnézett.

- Ez az ő kalapja, igaz? - kérdezte, és az előszoba fogasán függő öreg filckalapra mutatott.

- Hogyne, természetesen... bizonyos értelemben. - A gömbölyű néni nem szívesen ismerte be ezt a tényt.

- Akkor itthon van - mondta Mary Poppins. - Az én rokonaim sohasem mennek el hazulról födetlen fővel. Sokkalta jólneveltebbek annál.

- Nos, én csak annyit mondhatok, amit ő mondott nekem ma reggel - mondta a gömbölyű néni. - „Kérem, Gombóc kisasszony - azt mondta -, lehet, hogy itthon leszek délután, lehet, hogy nem. Nem tudom biztosan.” Ezt mondta szóról szóra. Jobb lesz, ha felmegy és megnézi. Én nem vagyok hegyászó.

A gömbölyű néni végignézett gömbölyű termetén, és megrázta a fejét. Jane és Michael könnyen megértette, hogy egy ilyen méretű és alakú személy nem szívesen mászik fel nagyon gyakran Bucska úr keskeny, rozoga lépcsőjén.

Mary Poppins szipogott.

- Gyertek utánam, kérlek! - vetette oda Jane-nek és Michaelnak, ők meg utána iramodtak a nyikorgó lépcsőn.

Gombóc kisasszony ott állt az előszobában, és fensőbbeséges mosollyal nézett utánuk.

Odafent Mary Poppins megkocogtatta az ajtót az ernyője fejével. Senki sem válaszolt. Megint kopogtatott, ezúttal hangosabban. De most sem válaszolt senki.

- Arthur bátyám! - kiáltott be Mary Poppins a kulcslyukon. - Arthur bátyám, itthon vagy?

- Dehogy vagyok! - hallatszott bentről egy igen-igen távoli hang.

- Hogyne volna itthon? Hiszen hallom a hangját! - súgta Jane-nek Michael.

- Arthur bátyám! - Mary Poppins megrázta a kilincset. - Tudom, hogy idehaza vagy.

- Nem, nem, dehogy vagyok! - hangzott megint az igen-igen távoli hang. - Hányszor mondjam?! Ma második hétfő van!

- Ó, istenkém, elfelejtettem! - mondta Mary Poppins. Dühösen lenyomta a kilincset, és nagy lendülettel kitérte az ajtót.

Jane és Michael először csak egy nagy szobát látott, amiben nem volt más, csak a túlsó végében egy gyalupad. Ezen felhalmozva ugyancsak fura gyűjtemény: orruk vesztett porcelán kutyák, farkatlan falovak, csorba tányérok, törött babák, nyeletlen kések, sánta zsámolyok - vagyis minden a világon, ami egyáltalán javításra szorulhat.

Körös-körül pedig polcok magasodtak egészen a mennyezetig, és ezek is roskadoztak a sok repedt porcelán, törött üveg, rozoga játék alatt.

De emberi lényt nem láttak sehol.

- Ó... - szólalt meg csalódottan Jane. - Úgy látszik, még sincs itthon!

Hanem Mary Poppins átvágott a szobán, egyenesen az ablakhoz.

- Azonnal gyere be, Arthur! Ilyen esőben kint lenni, mikor tavaly télen olyan csúnya hörghurutod volt!

És ekkor, nagy meglepetésükre, Jane és Michael azt látták, hogy Mary Poppins megragad egy hosszú lábat, amely az ablakpárkányon túl himbálózik, és behúzza a szobába egy hosszú, sovány, gyászos képű, lógó bajszú férfiút.

- Szégyellhetnéd magad - mondta haragosan Mary Poppins, és fél kézzel erősen fogta Bucska urat, a másikkal meg becsukta az ablakot. - Sürgős munkát hoztunk neked, te meg így viselkedsz!

- Igazán nem tehetek róla - mentegetőzött Bucska úr, és megtörölgette szomorú szemét egy óriási zsebkendővel. - Hiszen mondom, hogy ma második hétfő van!

- Mit jelent az? - kérdezte Michael, és nagy érdeklődéssel bámult Bucska úrra.

- Köszönöm a szíves érdeklődést - fordult Michaelhoz Bucska úr, és ernyedten megrázta a kezét. - Nagyon-nagyon kedves, igazán jólesik. - Elhallgatott, és megint megtörölte a szemét.

- A helyzet ugyanis a következő - folytatta azután. - A hónap második hétfőjén nekem semmi sem sikerül.

- Például micsoda? - kérdezte Jane, mert nagyon sajnálta ugyan Bucska urat, de borzasztóan kíváncsi is volt.

- Nézzük például a mai napot! - mondta Bucska úr. - Ma a hónap második hétfője van. És mert szeretnék itthon lenni - hiszen oly rengeteg a dolgom -, mi sem természetesebb, mint hogy elmegyek. Ha pedig el akarnék menni, mondanom sem kell, hogy itthon maradnék.

- Értem - bólintott Jane, bár valójában egyáltalán nem értette. - Vagyis ezért tetszett...

- Ezért - bólintott Bucska úr. - Hallottam, amint jöttök fel a lépcsőn, és annyira szerettem volna itt maradni! Abban a pillanatban tehát, amikor beléptetek, én már kint is voltam! És kint lennék most is, ha Mary Poppins nem fogna ilyen erősen. - Azzal Bucska úr mélyet sóhajtott.

- Persze nincs mindig így. Csak három és hat között, de néha még az is szörnyen kényelmetlen.

- Gondolom - bólogatott mély együttérzéssel Jane.

- És ha csak a kintről meg a bentről lenne szó - folytatta keservesen Bucska úr. - De van ám még más is! Ha fel akarok menni, azon kapom magam, hogy futok lefele. Ha jobbra fordulok, már indulok is balra. És ha történetesen elindulok nyugatnak, nyomban keleten találok magam.

Bucska úr kifújta az orrát.

- És az egészben az a legrosszabb - folytatta, és a szemét megint elfutotta a könny -, hogy ilyenkor még a természetem is megváltozik. Aki most lát, aligha hinné, hogy boldog, elégedett ember vagyok; vagy igen?

Bizony, Bucska úr ugyancsak mélabúsan, elkeseredetten nézett a világba; egészen lehetetlen volt elképzelni, hogy valaha is vidám volt és elégedett.

- De miért? Miért? - kérdezte Michael, és felbámult Bucska úrra.

Az szomorúan csóválta a fejét.

- Azért - jelentette ki ünnepélyesen -, mert lánynak kellett volna születnem!

Jane és Michael rábámultak, azután egymásra. Hát ez meg mit jelent?

- Anyám ugyanis - magyarázta Bucska úr - lányt szeretett volna, azután, amikor megszülettem, kiderült, hogy fiú vagyok. Úgyhogy kezdettől fogva minden fordítva ment, szinte attól a naptól, hogy megszülettem. Márpedig a hónap második hétfőjén születtem!

És Bucska úr megint sírva fakadt, és halkán belezokogott a zsebkendőjébe.

Jane gyengéden megpaskolta a kezét.

Látszott, hogy ez jólesik Bucska úrnak, de azért nem mosolygott.

- És természetesen - folytatta - a munkámnak is árt. Nézzetek csak oda!

Egy nagy polcra mutatott, amelyen különböző színű és méretű szívek sorakoztak; mindegyik repedt volt vagy csorba, vagy éppenséggel darabokra tört.

- Márpedig ezeket sürgősen meg kellene javítani - magyarázta Bucska úr. - Nem is gondolnátok, mennyire mérges mindenki, ha nem kapja vissza gyorsan a szívét. Semmi mással annyi baj nincs, mint a szívvel. És hat óráig egyszerűen hozzájuk sem merek nyúlni. Tönkre mennének, mint amazok ott!

És egy másik polcra mutatott. Jane és Michael odanézett, és meglátták, hogy a polcon csupa rosszul javított holmi halmozódik. Egy porcelán pásztorlánykát elválasztottak párjától, a

porcelán pásztorfiútól, és a karját egy rézoroszlán nyaka köré fonták; egy játék matróz, akit valaki letört a hajójáról, egy porcelán tányérra volt ragasztva; a hajón pedig egy szürke posztóelefánt tekerte az ormányát az árboc köré, de még jól oda is erősítették ragtapasszal. Törött tányérokat nem a minta szerint ragasztották össze, egy falovacska lábát pedig egy ezüst keresztelőkancsóhoz illesztették.

- Látjátok? - kérdezte búbanatosán Bucska úr, és körbemutatott.

Jane és Michael bólintott. Nagyon-nagyon sajnálták Bucska urat.

- Ez most mellékes - vágott közbe türelmetlenül Mary Poppins. - Csak ez a tál fontos. Azért hoztuk, hogy megjavítsd.

Elvette Jane-től a tálat, és fél kézzel egyre csak fogva Bucska urat, a másikkal kibontotta a zsineget.

- Ejnye! - mondta Bucska úr. - Finom, régi darab. Bizony, csúnyán elrepedt. Mintha valaki hozzávágott volna valamit!

Jane fülig vörösödött.

- No de azért - folytatta Bucska úr -, ha nem volna épp második hétfő, meg tudnám javítani. De ma délután... - és elhallgatott.

- Ugyan, hiszen ez egészen egyszerű. Csak meg kell egy kicsit drótozni itt meg itt meg itt!

Mary Poppins a repedésre mutatott, és eközben elengedte Bucska urat.

Az meg azon nyomban a levegőbe emelkedett, megpördült, és egyre hányta a cigánykereket.

- Jaj! - kiáltott Bucska úr. - Miért engedtel el? Szegény fejem, kezdődik előlről!

- Gyorsan, csukjátok be az ajtót! - kiáltott Mary Poppins. És Jane meg Michael átrohant a szobán, és becsukta az ajtót, épp mielőtt Bucska úr odaért volna. Nekiütődött az ajtónak, azután elpattant megint, és kecsesen megfordult a levegőben, végtelenül szomorú arckifejezéssel.

Azután, ugyancsak különös helyzetben, egyszerre megállt. Nem a lábán, hanem a fején.

- Ejnye, ejnye - mondta Bucska úr, és rúgott egy jó nagyot. - Ejnye, ejnye!

De a lába sehogy sem akart visszatérni a padlóra. Ott imbolygott tovább is a levegőben.

- Nos - mondta mélabús hangján Bucska úr -, talán még örülhetek is, hogy nem komiszabb a helyzet. Ez mindenesetre jobb - ha nem is sokkal jobb -, mint odakint lógni az esőben, és se egy ülőhely sehol, se kabát nincs rajtam. Látjátok - nézett Jane-re és Michaelra -, szívem vágya, hogy a talpamon álljak, és mi történik? Itt állok a fejemen. No, nem baj. Most már igazán megszokhattam volna, hisz negyvenöt éve csinálom. Kérem csak azt a tálat!

Michael odafutott Mary Poppinshoz, elvette tőle a tálat, és a padlóra állította, Bucska úr feje mellé. És eközben furá dolog történt vele. Mintha a padló ellökné a lábát, fel, a levegőbe!

- Jaj! - kiáltott Michael. - Olyan furán érzem magam. Valami nagyon különös történik velem!

Mert most már ő is hengerbucskázott a levegőben, hányta a cigánykereket, fel-alá röpdösött a szobában, míg végül meg nem állapodott a fején, Bucska úr mellett.

- No de ilyet! - szólt meglepetten Bucska úr, és Michaelra sandított. - Sose tudtam, hogy ez ragályos! Hát te is megkaptad? Nohát, még ilyet se pipáltam. Hé, hé, hallod-e! Nyugalom!

Levered a holmit a polcról, ha nem vigyázol, aztán fizethetem a kártérítést! Hallod-e, mit csinálsz?!

Ez Jane-nek szólt, akinek a lába hirtelen felemelkedett a szőnyegről, és ő is a levegőbe szállt, és szédelegve megfordult.

Ő is bukfencezett - először fejre állt a levegőben, azután talpra -, míg végül földet nem ért Bucska úr másik oldalán, és azon nem vette magát észre, hogy ő is tótágast áll.

- Hát ez igazán nagyon furcsa - mondta Bucska úr, és ünnepélyesen Jane-re bámult. - Mással eddig még sosem fordult elő. Szavamra, soha! Remélem, nem bánod.

Jane nevetett, Bucska úr felé fordította fejét, és lábait meglengette a levegőben.

- Köszönöm szépen, egyáltalán nem. Mindig szerettem volna fejen állni, de még sohasem sikerült. Igazán nagyon kellemes.

- Hm - mondta borúsan Bucska úr. - Örülök, hogy valaki élvezi. Mert én ezt nemigen állíthatnám magamról.

- De én igen - mondta Michael. - Bárcsak így maradhatnék egész életemben! Minden egészen más így, és sokkal szebb!

Igen, valóban más volt minden. Fura helyzetükből, a padlóról, Jane és Michael úgy látta, a gyalupadon valamennyi holmi, a sok porcelán kutya, törött baba, sánta zsámoly, mind-mind tótágast áll.

- Oda nézz! - súgta Michaelnak Jane.

Michael amennyire csak tudta, elfordította a fejét. És íme, a faburkolat egy hézagából előbújít egy kiséger. A szoba közepére iramodott, ott tótágast állt, és ügyesen egyensúlyozott az orra hegyén, pontosan előttük.

Egy percre nézték meglepetten. Akkor Michael hirtelen megszólalt:

- Jane, nézz csak ki az ablakon!

Jane óvatosan elfordította a fejét, ami meglehetősen nehezen ment, és legnagyobb meglepetésére azt vette észre, hogy odakint is, akárcsak idebent, minden egészen más. Kint az utcán tótágast álltak a házak, kéményük a járdán, küszöbük a levegőben, és a küszöbökön kis füstbodrok gomolyogtak elő. Távolságban fejre állt egy templom, és meglehetősen nehézkesen egyensúlyozott a tornya gombján.

Az eső meg, ami rendszeren az égből hullott, most a földből esett felfelé, ömlött, zuhogott, csak úgy szakadt.

- Nahát, milyen szépségesen fura minden! - kiáltott fel Jane. - Mintha másik világba kerültünk volna! Úgy örülök, hogy éppen ma jöttünk ide!

- Igazán nagyon kedves vagy, meg kell hagyni - mondta gyászosan Bucska úr. - Egészen megvigasztalod az embert. Mos, mi legyen hát ezzel a tállal?

Kinyújtotta kezét, hogy elvegye a tálat, de ebben a pillanatban a tál megcsúszott, és fejre állt. Méghozzá olyan gyorsan és olyan viccesen, hogy Jane és Michael akaratlanul is elnevette magát.

- Nincs ebben semmi nevetséges - mondta elkeseredetten Bucska úr. - Kénytelen leszek a jobb felém összedrótozni, és ha látszik, hát látszik. Nem tehetek róla.

Kivette zsebéből a szerszámait, megjavította a tálat, és munka közben csöndesen sírdogált.

- Hm! - mondta Mary Poppins, és lehajolt a tálért. - Ez megvolna. Most pedig megyünk!

Erre Bucska úr hangosan és szánalmasan felzokogott.

- Jól van, jól van, hagyjatok csak itt! - mondta keserűen. - Menjetek csak, ne segítsetek elterelni a figyelmemet nyomorúságos helyzetemről. Ne nyújtsatok felém baráti kezet! Nem érdemlem meg. Azt reméltem, megtiszteltek azzal, hogy elfogadtok egy kis harapnivalót. A legfelső polcon szilvatorta van egy dobozban. De hát miért is számítottam ilyesmire? Ti élitek a magatok életét, és nincs jogom arra kérni benneteket, hogy maradjatok itt, és vidítsátok fel az enyémet. Hiába, szerencsétlen nap ez a mai...

És a zsebében matatott, kereste a zsebkendőjét.

- Nos... - kezdte Mary Poppins, és abbahagyta a kesztyűje gombolását.

- Jaj, igazán, Mary Poppins, maradjunk még, maradjunk! - kiáltott fel egyszerre Jane és Michael, és izgatottan táncoltak a fejükön.

- Ha feláll egy székre, eléri a tortát! - biztatta Jane.

Bucska úr most először nevette el magát. Kissé mélabús nevetés volt ugyan, de azért nevetés.

- *Neki* aztán nincs szüksége székre! - mondta, és komoran kuncogott. - Ő megszerzi, amit akar, és úgy, ahogy akarja, arra mérget vehettek!

És ebben a pillanatban a gyerekek ámuló szeme előtt Mary Poppins ugyancsak fura dolgot cselekedett. Peckesen lábujjhegyre állt, s egy pillanatig egyensúlyozta magát. Azután igen lassan, igen méltóságteljesen, hét cigánykereket hányt a levegőben. Pörgött, pörgött, és közben a szoknyája takarosán a bokájához simult, a kalapja szép rendesen ült a fején, s így kerekedett fel egészen a legfelső polcig, levette a tortát, s megint lekerekedett, és szépen fejre állt Bucska bácsi és a gyerekek előtt.

- Hurrá! Hurrá! Hurrá! - kiabált boldogan Michael. Hanem Mary Poppins a padlóról olyan tekintettel mérte végig, hogy Michael szívből kívánta, bárcsak ne szólt volna egy szót sem.

- Köszönöm, Mary - mondta szomorúan Bucska úr, és egyáltalán nem látszott meglepettnek.

- Tessék! - vágta oda Mary Poppins. - Ez az utolsó, amit ma még megteszek neked.

És a tortás dobozt Bucska úr orra elé rakta.

A doboz abban a szempillantásban nekilódult és felfordult.

És valahányszor Bucska úr visszafordította, csak tótágast állt megint.

- Gondolhattam volna - sóhajtott szomorúan Bucska úr. - Ma minden fordítva sikerül, még a tortadoboz se fogad szót. Kénytelenek leszünk felválni az alját. Egy pillanat...

Azzal a fején az ajtóhoz bukdácsolt, és az ajtó és a padló közötti résen kikiabált:

- Gombóc kisasszony! Gombóc kisasszony! Igazán sajnálom, hogy zavarom, de megtenné... ha nem haragszik... felhozna egy kést?

Messze lentről felhallatszott Gombóc kisasszony mogorva tiltakozása.

- Csitt! - szólalt meg egy hangos, rekedt hang a szobában. - Micsoda butaság! Csitt! Hagyd azt a nőt! Majd Pityuka! Szép Pityuka! Okos Pityuka!

Jane és Michael a hang felé fordult, és nagy meglepetésükre azt látták, hogy a hang Mary Poppins papagájfejű ernyőjétől ered, amely e pillanatban épp a tortadoboz felé hengerbucskázott. Fejjel lefelé rá is szállt a dobozra, és két pillanat alatt felvágta a csőrével.

- Tessék! - krákogott öntelten a papagáj. - Szép Pityuka! Okos Pityuka! - S a csőre körül boldog, önelégült mosoly bujkált, ahogy fejre állt a padlón, Mary Poppins mellett.

- Nos, ez aztán kedves, nagyon kedves! - mondta borús hangján Bucska úr, ahogy előbukkant a torta sötét máza.

Elővette zsebését, és kanyarított egy szeletet. Aztán hevesen megrázkódott, és közelebről is szemügyre vette a tortát. Majd szemrehányó pillantást vetett Mary Poppinsra.

- Ez a te műved, Mary! Ne is tagadd. Legutóbb még szilvatorta volt ebben a dobozban, most pedig...

- A piskótatorta könnyebben emészthető - mondta szigorúan Mary Poppins. - Lassan egyetek, kérlek. Ne úgy, mint a kiéhezett vadak! - mondta ingerülten, és Jane-nek is, Michaelnak is adott egy szeletke tortát.

- Szép, szép - morogta keserűen Bucska úr, és két falásra eltüntette a tortáját. - Csakhogy én szeretem a szilvát, nem is tagadom. No de mit szóljon az ember egy ilyen balszerencsés napon! - Elhallgatott, mert az ajtón hangosan kopogtak.

- Tessék! - szólt ki Bucska úr.

Gombóc kisasszony - ha lehet, még gömbölyűbben, mint az imént, és alaposan kifulladásra a lépcsómászástól - berontott a szobába.

- Itt a kés, Bucska úr... - kezdte komoran. Azután elhallgatott, és csak bámult. - Uramfia! - mondta aztán, és eltátotta a száját, a kést meg elejtette. - Ilyent még az öregapám se látott!

Lépett egyet, és mélységes utálattal vette szemügyre a négy pár lengedező lábat.

- Fejjel lefelé mindannyian, akár a legyek a mennyezeten! S még rendes, tisztességes emberi lénynek tartják magukat! No, mondhatom, magamfajta úrihölgynek semmi keresnivalója ilyen társaságban! Ebben a pillanatban távozom a házából, Bucska úr, ezt vegye tudomásul!

És mérgesen az ajtó felé pattogott.

Hanem akkor bő, dagadozó szoknyája egyszerre csak nekicsapódott a lábának, és Gombóc kisasszonyt mindenestül a levegőbe emelte.

Fájdalmas kétségbeesés terült a derék hölgy arcára. Vadul hadonászva felkiáltott:

- Bucska úr! Bucska úr! Fogjon meg! Tartson vissza! Segítség! Segítség! - kiabált Gombóc kisasszony, ahogy ő is nekilendült a cigánykerekezésnek.

- Ó, jaj nekem, fejre áll a világ! Mit csináljak? Segítség! Segítség! - visítózott, ahogy újabb cigánykereket vágott ki.

Ám miközben fordult, különös változás ment végbe rajta. Kerek arcáról eltűnt a nyugós kifejezés, és vidám mosolyra derült. És Jane meg Michael ugyancsak meglepetten látta, hogy Gombóc kisasszony egyenes haja sok-sok apró fűrtbe bodorodik, ahogy a néni pördül-fordul a szobában. S amikor újra megszólalt, a hangja már nem volt mogorva, hanem édes, akár a méz.

- Mi történik velem?! - kiáltott Gombóc kisasszony új hangja. - Úgy érzem magam, mintha labda volnék! Ruganyos gumilabda! Vagy talán léggömb! Vagy éppenséggel szilvás gombóc!
- Gombóc kisasszony gyöngyöző, vidám kacajt hallatott.

- Hogy énnekem milyen jókedvem van! - dalolta, és közben egyre hengerbucskázott a levegőben. - Soha még így nem élveztem az életet! Legszívesebben örökké csak cigánykerekeznék!

Csudálatos érzés! Meg is írom haza a nővéremnek, unokatestvéreimnek, bácsikáimnak, nénikéimnek. Megírom nekik, csak úgy élet az élet, hogyha az ember tótágast áll, tótágast áll, tótágast áll...

És Gombóc kisasszony vígan dalolva kerekedett tovább, körbe-karikába. Jane és Michael örvendezve nézte, Bucska úr pedig ugyancsak meglepődött, mert Gombóc kisasszonyt eddig csak nyűgösnek és barátságtalannak ismerte.

- Ez aztán fura! Ez aztán fura! - mondogatta magában Bucska úr, és megcsóválta a fejét, ahogy ott állt rajta.

Megint kopogtattak.

- Lakik itt bizonyos Bucska úr? - kérdezte egy hang, s már fel is bukkant az ajtóban a postás, és egy levelet lobogtatott. Azután ugyancsak elbámult az elébe táruzó látványon. - Mi a manó?! - kiáltott fel, és hátrtolta sapkáját a tarkójára. - Úgy látszik, rossz helyen járok. Én egy tisztas, békés úriembert keresek, bizonyos Bucska nevezetűt. Levelet hoztam neki. Azonkívül megígértem az asszonynak, hogy idejében otthon leszek, de megszegtem az ígéretemet, úgyhogy azt gondoltam...

- Hohó! - szólt fel a padlóról Bucska úr. - Megszegett ígéretet nem javítok. Nem az én szakmám! Sajnálom!

A postás lebámult rá.

- Álmodom, vagy ébren vagyok? - motyogta. Miféle sürgő-forgó-pörgő kergék társaságába kerültem én?

- Kérem azt a levelet, drága postás bácsi! Amint látja, Bucska úr el van foglalva. Adja csak ide azt a levelet nekem, Henger Gombócnak, és tartson velem egy fordulóra!

Azzal Gombóc kisasszony a postás felé kerekedett, és megfogta a kezét. És íme, amint hozzáért, a postás alól is kicsúszott a lába, és fölemelkedett a földről. És már járták is, kéz a kézben, pörögtek-forogtak, mint két pattogó labda.

- Jaj de finom! - kiáltott boldogan Gombóc kisasszony. - Jaj, drága postás bácsi, most tudjuk csak, mi a jó! Milyen más így mindjárt az élet! Most talpra! Most fejre! Hát nem csudálatos?

- Csudálatos bizony! - kiabált Jane és Michael, és ők is beálltak a körtáncba.

Azután egyszerre csak velük hengergett Bucska úr is, esetlenül kerengve-forogva a levegőben. Utána jött Mary Poppins meg az esernyője; szép simán, takarosan, méltóságteljesen fordultak át újra meg újra. Ott pörgött, forgott, kerekedett az egész társaság, odakint is tótágast állt a világ, és a szoba visszhangzott Gombóc kisasszony boldog dalától:

*Bizony ám, fiú, lány,
tótágast áll valahány!*

énekelte, és ugrott és fordult.

És a polcokon a sok repedt, törött szív is pörgött-forgott, mint megannyi bűgőcsiga; a pásztorlányka meg az oroszlan kecses keringőt járt; a szürke posztóelefánt a csónakban az ormányára állt, és vígan rugdalózott; a tengerész pedig a fűzfás minta közt ügyesen eljárta a matrótáncot, csakhogy nem a lábán, hanem a fején.

- Milyen boldog vagyok! - kiáltott Jane, ahogy végigkerekedett a szobán.

- Hát még én! - kiáltott Michael, és bukfencet vetett a levegőben.

Bucska úr zsebkendőjével törölgette a szemét, miközben elrúgta magát az ablaktábláról.

Mary Poppins meg az esernyője egy szót sem szólt, csak szép simán forogtak körbe-körbe, természetesen fejfelé.

- De boldogok vagyunk valamennyien! - kiáltott Gombóc kisasszony.

Végre megjött a postás hangja is, de bizony ő nem osztotta a többiek véleményét.

- Hé! - kiáltott, miközben megint csak vetett egy cigánykereket. - Segítség! Segítség! Hol vagyok? Ki vagyok? Mi vagyok? Azt se tudom, hol a fejem, hol a lábam! Végem van! Segítség!

De bizony senki sem segített rajta, és Gombóc kisasszony el nem engedte egy pillanatra sem a kezét, és csak pörgette-forgatta tovább.

- Békés ember vagyok én, kérem! - nyögte a postás. - Tisztos honpolgár voltam világ-életemben! Jaj nekem, mit szól majd az asszony! És hogy kerülök haza?! Segítség! Tolvaj! Ég a ház!

És hatalmas erőfeszítéssel kitépte kezét Gombóc kisasszony markából. A levelet belepottyantotta a tortadobozba, kikarikázott az ajtón, lebukfencezett a lépcsőn, és közben egyre csak kiabált:

- Feljelentem mindahányat! Hívom a rendőrséget! Elmegyek, ha kell, a posta-vezérigazgató-hoz is!

Egyre halkabban hallatszott a hangja, ahogy mind lejjebb kerekedett a lépcsőn.

Ping, ping, ping, ping, ping, ping!

Odakint a téren hatott ütött az óra.

És ebben a pillanatban Jane és Michael lába nagy koppanással földet ért, talpra álltak, és bizony meglehetősen szédelegtek.

Mary Poppins kecsesen talpra fordult, s olyan rendes volt, olyan takaros, mintha skatulyából húzták volna ki.

Fordult egyet az esernyő is, és a hegyére állt.

Bucska úr hatalmas kalimpálás után végre talpra vergődött.

Megmerevedtek a szívek a polcon, nem mozdult a pásztorlányka, sem az oroszlán, sem a szürke posztóelefánt, sem a játék matróz. Aki most látta meg őket, el sem hitte volna, hogy az imént még valamennyien a fejükön táncoltak.

Csak Gombóc kisasszony kerengett tovább, körbe-körbe kerekette a szobát, talpról fejre, fejről talpra, boldogan nevetett, és egyre csak így dalolt:

*Bizony ám, fiú, lány,
tótágast áll valahány,
fiú, lány,
tótágast áll valahány!*

- Gombóc kisasszony! Gombóc kisasszony! - kiáltott Bucska úr, odafutott hozzá, és szemében furcsa fény villant meg. Röptében elkapta Gombóc kisasszony karját, és el sem engedte, míg a derék hölgy végre talpra nem állt.

- Mit mondott az előbb, mi a keresztnéve? - pihegett izgatottan Bucska úr.

Gombóc kisasszony - ki hitte volna?! - elpirult. Restelkedve pillantott Bucska úrra.

- Hengernek hívnak, Bucska úr. Henger Gombócnak!

Bucska úr megragadta a kezét.

- Hozzám jönne feleségül, Gombóc kisasszony? Akkor Henger Bucska lenne a neve, és boldoggá tenne engem! Hisz kegyed is annyira jókedvű lett, látom, hogy talán még a második hétfőimet is hajlandó lenne elnézni!

- Még hogy elnézni?! Drága Bucska úr, hisz az lesz mindig a legnagyobb örömöm! - kiáltott fel Gombóc kisasszony. - Ma fordítva láttam a világot, és egészen megváltozott róla a véleményem. Higgye el, egész hónapban izgatottan várom ezentúl a második hétfőt!

Szégyellősen nevetett, s a másik kezét is Bucska úrnak nyújtotta.

És Jane és Michael nagy örömmel látta, hogy most már Bucska úr is nevet.

- Elmúlt hat óra, úgy látszik, most már megint a régi - suttogta Michael.

Jane nem válaszolt. Az egeret figyelte. Már nem állt az orrán, hanem az egérlyuk felé igyekezett, szájában egy jókora süteménymorzsával.

Mary Poppins felvette a finom porcelán tálat, és becsomagolta.

- Vegyétek fel a zsebkendőtöket, kérlek, és igazítsátok meg a kalapotokat! - szólt rá szigorúan a gyerekekre. - Most pedig... - Mary fogta az ernyőjét, és hóna alá vette új táskáját.

- Jaj, ugye, még nem megyünk, Mary Poppins? - kérdezte Michael.

- Lehet, hogy te ki szoktál maradni éjszakára, de *én* nem - vetette oda Mary Poppins, és az ajtó felé terelte Michaelt.

- Csakugyan menetek kell már? - kérdezte Bucska úr. De látszott, hogy csak udvariasságból kérdi. Le nem vette a szemét Gombóc kisasszonyról.

Ekkor azonban maga Gombóc kisasszony is odalépett hozzájuk sugárzó mosollyal, és megrázta fürtjeit.

- Gyertek el máskor is - mondta, és sorra valamennyiüknek kezet nyújtott. - Igazán örülnék. Bucska úr meg én... - és elpirult - idehaza vagyunk minden második hétfőn... ugye, Arthur?

- Nos - mondta Bucska úr -, idehaza leszünk, ha ugyan nem leszünk máshol, annyi bizonyos!

És Bucska úr meg Gombóc kisasszony ott állt a lépcső tetején, és búcsút intett Mary Poppinsnak és a gyerekeknek; Gombóc kisasszony irult-pirult örömeiben, és Bucska úr fogta Gombóc kisasszony kezét, és ugyancsak büszkén és tekintélyesen bámult maga elé...

- Nem is tudtam, hogy ilyen könnyű - mondta Jane-nek Michael, amikor már az esőben tocsogtak, Mary Poppins ernyője alatt.

- Mi könnyű? - kérdezte Jane.

- Fejre állni. Majd otthon gyakorolom.

- Bár nálunk is lenne második hétfő! - sóhajtott fel ábrándozva Jane.

- Szálljatok fel, kérlek! - mondta Mary Poppins, becsukta ernyőjét, és feltolta a gyerekeket az autóbusz lépcsőjén.

Egymás mellett ült a két gyerek, Mary Poppins háta mögött, és halkán beszélgettek a délután eseményeiről.

Mary Poppins hátrafordult, és dühösen nézett rájuk.

- Sugdolózni illetlenség - mondta szigorúan. - És tessék egyenesen ülni. Nem vagytok liszteszsákok!

Néhány percig hallgattak. Mary Poppins ültében félig hátrafordult, és haragosan figyelte őket.

- Milyen fura rokonai vannak - jegyezte meg Michael, mert társalogni szeretett volna.

Mary Poppins felkapta a fejét.

- Fura? Mit értesz ezen, ha szabad kérdeznem? Mi az a fura?

- Hát olyan különös... Bucska úr, amint cigánykerekezik, és tótágast áll, és...

Mary Poppins úgy bámult rá, mintha nem hinne a fülének.

- Jól értettem, amit mondtál? - kezdte, és valósággal köpte a szavakat. - Hogy az én unokabátyám cigánykerekezik? És hogy tótágast...

- De hiszen úgy volt - ellenkezett Michael. - Mi magunk láttuk.

- Hogy tótágast áll? Az én rokonom? És hogy cigánykereket vet, mint valami csepűragó?! - Mary Poppinsnak hallhatólag nehezebbre esett egyáltalán kimondani ezeket a szörnyű szavakat. Iszonyú haragosan nézett Michaelra. - Ez már aztán... - kezdte, és Michael rémülten visszahőkölt a szúrós tekintet elől. - Ez aztán az utolsó csepp! Először velem szemtelenkedsz, azután a rokonaimat sértegeted! Mondhatom, nem sok híja... nagyon-nagyon kevés híja... és felmondok! Én figyelmeztettelek!

Ezzel Mary Poppins dühösen visszafordult, és hátat fordított a gyerekeknek. De még a hátán is látszott, hogy soha életében nem volt ennyire dühös. Michael előrehajolt.

- Khm... bocsánatot kérek... - mondta.

Az előtte levő ülésről egyetlen hang sem hallatszott.

- Igazán megbántam, Mary Poppins!

- Hm!

- Nagyon megbántam!

- Bánhatod is! - vetette oda Mary, és csak bámult maga elé.

Michael Jane-hez hajolt.

- Pedig igazat mondtam, ugye? - suttogta.

Jane megrázta a fejét, és ujját az ajkára tette. Mary Poppins kalapját bámulta. És amikor egészen bizonyos volt benne, hogy Mary Poppins nem figyel oda, a kalap karimájára mutatott.

A fényes, fekete szalmán morzsák szóródtak szét, a piskótatortha sárga morzsái; olyasmis, amit az ember joggal elvárhat valakinek a kalapjától, aki tótágast állva uzsonnázott.

Michael egy pillanatig csak nézte a morzsákat. Azután Jane felé fordult, és sokatmondóan bólintott. Azután csak ültek ott, és zötykölődtek, ahogy a busz hazafelé gördült velük. Mary Poppins merev, mérges háta olyan volt, mint valami néma figyelmeztetés. A két gyerek szólni sem mert. De ahányszor a busz kanyarodott, jól látták, amint a morzsák cigánykereket vetnek Mary Poppins kalapjának fényes karimáján...

V. AZ ÚJ GYEREK

- De miért kell nekünk Ellennel sétálnunk? - morgott Michael, és becsapta a kertkaput. - Nem szeretem Ellent. Mindig vörös az orra.

- Csitt! - szólt rá Jane. - Vigyázz, meghallja!

Ellen, aki a gyerekkocsit tolta, hátrafordult.

- Kegyetlen, gonosz kisfiú maga, Michael úrfi! Én csak a kötelességemet teljesítem. Nem olyan nagy gyönyörűség sétálni ebben a hőségben, nem bizony!

És zöld zsebkendőjébe fújta vörös orrát.

- Akkor miért sétál? - kérdezte Michael.

- Mert Mary Poppins nem ér rá. Hát csak jöjjön szépen, legyen jó kisfiú, és akkor kap tőlem egy pennyért prominclit.

- Nekem nem kell promincli - motyogta Michael. - Nekem Mary Poppins kell.

„Trapp-trapp! Trapp-trapp!” - ballagott Ellen lába, lassan, súlyosan a Cseresznyefa utcán.

- A kalapom szalmafonatai között csupa kis szivárványt látok - mondta Jane.

- Én nem - mondta mérgesen Michael. - Én csak a selyembélést látom.

Ellen megállt a sarkon, és aggodalmasan vette szemügyre a forgalmat.

- Segíthetek? - kérdezte a rendőr, és odacsörtetett hozzá.

- Hát... - mondta Ellen és elpirult - ha átsegítene minket az úttesten, igazán hálás lennék. Ilyen csúnyán meghültem, és négy gyerekkel kell törődnöm, hát igazán azt se tudom, fiú vagyok-e vagy lány! - És újra kifújta az orrát.

- Dehogyan tudja! Az nem lehet, hogy az ilyesmit ne tudja valaki! - tódította Michael, és arra gondolt, hogy Ellen igazán szörnyű teremtés.

De a rendőrnek szemmel láthatólag más volt a véleménye, mert már meg is fogta fél kézzel Ellen karját, a másikkal meg a gyerekkocsi fogóját, és oly gyengéden vezette át Ellent az úttesten, mintha a menyasszonya volna.

- Szokott kimenőt kapni? - tudakolta a rendőr, és mély érdeklődéssel szemlélte Ellen vörös arcát.

- Igen - mondta Ellen. - Persze csak délután. Minden második szombaton. - És idegesen kifújta az orrát.

- Különös - mondta a rendőr. - Én is épp akkor vagyok szabadnapos! És délután két óra felé rendszerint erre járok.

- Csakugyan? - kérdezte Ellen, és eltátotta a száját.

- Csakugyan! - mondta a rendőr, és udvariasan biccentett.

- Nos, majd meglátom - mondta Ellen. - Isten vele.

És tovább-baktatott, és olykor-olykor hátrapillantott, hogy vajon nézi-e még a rendőr.

És a rendőr egyre csak nézte.

- Mary Poppinsnak sosincs szüksége rendőrrre - panaszolta Michael. - Szeretném tudni, vajon miért nem ér rá?

- Valami fontos történik odahaza - vélte Jane. - Egészen biztos vagyok benne.

- Honnan tudod?

- Olyan üres, várakozó érzésem van, egészen belül.

- Ugyan! - mondta Michael. - Biztosan éhes vagy! Nem mehetnénk gyorsabban, Ellen, hogy végre túl legyünk rajta?

- Ennek a fiúnak - mondta Ellen a park vaskerítésének - kőből van a szíve. Nem mehetünk gyorsabban, Michael úrfi, nem bírja a lábam.

- Miért, mi baja a lábának?

- Csak az, hogy nem tud ennél gyorsabban menni.

- Ó, drága Mary Poppins! - sóhajtott keservesen Michael.

És sóhajtozva követte a gyerekkocsit. Jane ott ment mellette, és számolta a kalapjának szalmafonatai közt látható kis szívárványokat.

Egy-kettő - trappolt kitartóan Ellen lassú lába. Egy-kettő. Trapp-trapp. Trapp-trapp.

Eközben odahaza a Cseresznyefa utcában valóban fontos dolog történt.

Kívülről a tizenhetes számú ház éppolyan békésnek és álmosnak látszott, mint a többi. Hanem a lehúzott redőnyök mögött akkora volt a sürgés-forgás, hogy ha történetesen épp nincs nyár, a járókelők bizvást azt hitték volna, hogy odabent tavaszi nagytakarítás zajlik vagy éppenséggel karácsonyi készülődés.

Maga a ház azonban csak állt a napon, pislogott, és nem vett tudomást semmiről. „Végtére is - gondolta - láttam én már ilyen sürgölődést, és látok is majd még sokszor, miért is izgatnám magam miatta?”

Ebben a pillanatban Brill néni kitárta az előszobaajtót Simpson doktor előtt, aki sietősen távozott. Brill néni lábujjhegyen állva figyelte, míg végigmegy a kerti úton, barna orvosi táskáját lóbálva. Azután besietett a tálalóba, és izgatottan kiabált:

- Hol van, Robertson? Jöjjön már, ha jönni akar!

És kettesével szedve a fokokat, felszaladt a lépcsőn, Robertson Ay meg ásítózva, nyújtózkodva követte.

- Csitt! - susogta Brill néni. - Csitt!

Ajkára tette ujját, és lábujjhegyen Banks mama ajtaja elé lopózott.

- Ejnye, ejnye! Mást se látni, csak a szekrényt - panaszolta Brill néni, miközben lehajolt, és bekukucskált a kulcslyukon. - A szekrényt meg az ablak sarkát.

A következő pillanatban hevesen összerázkódott.

- Jóságos istenkém! - sikította Brill néni, mert az ajtó hirtelen felpattant, és ő nekiesett Robertson Aynek.

Az ajtó keretében ugyanis, a világosságban, ott állt Mary Poppins, és igen szigorúan és gyanakodva nézett Brill néniére. A karján pedig, nagyon óvatosan, egy takarókba bugyolált csomagot tartott.

- Nahát! - lihegte Brill néni. - Hisz ez maga! Épp a kilincset fényesítettem... már ugyancsak ráfért...

Mary Poppins a kilincsre nézett. Nagyon piszkos volt.

- Szerintem inkább a kulcslyukat fényesítette! - vágta oda élesen.

Brill néni azonban ügyet sem vetett rá. Gyöngéden szemlélte a batyut, nagy kezével félrehúzta a takaró szélét, és arcára elégedett mosoly terült.

- Nicsak! - gügyögte. - Aranyos, pici jószág! Kis angyalka! Eszem a csöpp szívét! Ilyen szépet se látott még senki emberfia!

Robertson Ay megint csak ásított, és tátott szájjal bámulta a batyut.

- Még egy pár tisztítani való cipő! - állapította meg gyászosan, és támaszt keresve a korlátnak dőlt.

- Vigyázzon, le ne ejtse! - mondta aggodalmasan Brill néni, ahogy Mary Poppins elsietett mellette.

Mary Poppins megvető pillantást vetett kettőjükre.

- Ha én valaki másnak a helyében volnék - jegyezte meg maró gúnnyal -, én a magam dolgával törődnék! És megint ráhajtotta a batyura a takarót, és felment a gyerekszobába...

- Pardon, elnézést! - Banks papa felrohant a lépcsőn, és kis híján feldöntötte Brill nénit, ahogy besietett Banks mama hálószobájába.

- Ejha! - mondta Banks papa, amikor leült az ágy végébe. - Ez aztán módfelett kényelmetlen, módfelett kényelmetlen. Igazán nem tudom, telik-e ilyesmire. Ötről igazán nem volt szó!

- Végtelenül sajnálom! - mondta Banks mama, és boldogan mosolygott Banks papára.

- Dehogyan sajnálod, egy kicsit se. Sőt, nagyon is boldog és büszke vagy. Pedig igazán nincs mire. Hisz egészen kicsike!

- Nekem így tetszik - mondta Banks mama. - Különben is majd megnő.

- Elég baj az! - felelte keserűen Banks papa. - Én meg vehetem neki a cipőt, a ruhát meg a háromkerekű biciklit. Igen, és aztán iskolába kell küldeni és megfelelően útnak indítani az életbe. Mondhatom, ugyancsak költséges eljárás. És aztán a végén, mikor már megöregszem, és ülök a kandallónál, fogja magát, elmegy, és faképnél hagy. Erre persze nem gondoltál, igaz?

- Nem - vallotta be Banks mama, és igyekezett sajnálkozó arcot vágni, de ez nem nagyon sikerült. - Erre csakugyan nem gondoltam.

- No persze. Hát pedig így lesz. És vedd tudomásul, arra már nem telik ezek után, hogy újra-csempéztessük a fürdőszobát!

- Sose törődj azzal - mondta vigasztalóan Banks mama. - Nekem igazán sokkal jobban tetszik a régi csempe.

- Akkor ugyancsak balga nőszemély vagy. Nincs több mondanivalóm!

És Banks papa motyogva, morogva távozott. Ám amikor kiért a házból, kihúzta magát, kidüllesztette a mellét, és egy hatalmas szivart biggyesztett a szájába. És fültanúk állítása szerint hamarosan igen hangosan, büszkén, sőt dicsekedve újságolta el az eseményt Bumm tengernagynak...

Mary Poppins az új bölcső fölé hajolt, amelyet John és Barbara ágyacskája közé állítottak, és óvatosan beletette a takarókba bugyolált csomagot.

- Csakhogy megérkezte! Csőrömrre és tollaimra mondom, már azt hittem, sose jössz meg! Mi lett? - kiáltott az ablakból egy rekedt hang.

Mary Poppins felpillantott.

A kémény tetején lakó seregély izgatottan ugrált az ablakpárkányon.

- Kislány. Annabel - mondta kurtán Mary Poppins. - És nagyon megköszöném, ha nem lármáznál. Károgsz, akár egy sereg varjú.

Hanem a seregély ügyet sem vetett rá. Bukfenceket hányt az ablakpárkányon, s ahányszor a feje felbukkant, vadul csapkodott a szárnyával.

- Nagyszerű! - pihegte, amikor végre talpra állt. - Ez aztán nagyszerű! Legszívesebben énekelnék!

- Ha tudnál! De nem tudsz, ha ítéletnapig próbálsz, akkor sem! - gúnyolódott Mary Poppins.

Csakhogy a seregély nagy boldogságában nem törődött vele.

- Kislány! - rikácsolta, és lábujjhegyen táncolt. - Három fészekalja fiókám volt az idén, s ha hiszed, ha nem, valamennyi fiú. Annabel majd kárpótol! - Ugrált egy kicsit a párkányon. - Annabel! - kiáltott azután megint. - Micsoda gyönyörű név! Volt egyszer egy Annabel nevű nénikém. Bumm tábornagy kéményében lakott, s egyszer túl sok zöld almát és éretlen szőlőt evett szegény, és belehalt. Pedig én figyelmeztettem! Én figyelmeztettem! De nem hallgatott rám. Így aztán persze...

- Hallgass már! - szólt rá Mary Poppins, és feléje legyintett a kötényével.

- Dehogyan hallgatok! - kiáltott a seregély, és ügyesen kitért a kötény elől. - Ilyenkor nem hallgatni kell! Megyek, hírül adom az eseményt!

És kilibbent az ablakon.

- Öt perc múlva itt leszek! - kiáltott még vissza, és elrepült.

Mary Poppins csöndesen tett-vett a gyerekszobában; szépen összerakta Annabel új ruháit.

A napsugár besurrant az ablakon, átsiklott a szobán, fel a bölcsőre.

- Nyisd ki a szemed - suttogta -, s én fényt varázsolok bele!

A bölcső takarója megremegett. Annabel kinyitotta szemét.

- Jó kislány vagy! - mondta a napsugár. - Látom, kék a szemed. A kedvenc színem! Úgy ni! Ennél fényesebb szempár sehol sem ragyog! - Azzal könnyedén kisurrant Annabel szeméből, és lesiklott a bölcső oldalán.

- Köszönöm szépen! - mondta udvariasan Annabel.

Feje fölött langyos szellő lebbentette meg a muszlinfodrokat.

- Fürtöket kérsz sima haját? - suttogta a szellő, és besuhant Annabel mellé a bölcsőbe.

- Jaj, fürtöket kérek! - mondta halkan Annabel.

- Persze, sokkal könnyebb bánni a fürtös hajjal - helyeselt a szellő. Körülsimogatta Annabel fejét, óvatosan felkunkorította selymes haját, azután kilibbent a szobából.

- Megjöttünk! Megjöttünk! - harsant föl az ablakból egy hang. A seregély visszatért a párkányra. Mögötte pedig, bizonytalanul billegve, leszállt egy nagyon fiatal fióka.

Mary Poppins fenyegetőleg közeledett feléjük.

- Takarodtok innen! - mondta mérgesen. - Szemetelő verébnepségnek semmi keresnivalója a gyerekszobában...

Hanem a seregély, oldalán a fiókájával, gőgösen elszárnyalt Mary Poppins mellett.

- Nagyon leköteleznél, Mary Poppins, ha nem felejtenéd el - mondta metsző hangon -, hogy egész családom felettébb jó nevelésben részesült. Még hogy szemetelünk!

És ügyesen leszállt a bölcső szélére, támogatva bizonytalanul billegő fiókáját.

A kismadár körülbámult nagy, kérdő szemével. A seregély a párnához szökdécselt.

- Annabel, kedves - kezdte fojtott, behízelt hangon. - Tudod, én nagyon-nagyon szeretem a finom, omlós, ropogós babapiskótát. - Szeme mohón csillogott. - Nincs nálad véletlenül egy darab?

A fürtös fej megmoccant a párnán.

- Nincs? Hát talán még kicsit fiatal vagy a piskótához. Barbara nővéred - kedves kislány volt, nagyon jószívű és barátságos - sose feledkezett meg rólam, tudta, hogy nagyon szeretem a piskótát. Úgyhogy a jövőben, ha esetleg te is félre tudnál tenni öreg barátodnak néhány morzsácskát...

- Persze, majd félreteszem - mondta Annabel a takaró redői közül.

- Rendes lány vagy! - krárogott helyeslően a seregély. Félrebillentette fejét, és kerek, fényes szemével Annabelre bámult. - Remélem - mondta udvariasan -, nem fáradtál el nagyon az utazásban.

Annabel megrázta fejét.

- Honnan jött? - csipogott hirtelen a fióka. - Tojásból?

- Hm! - horkant fel gúnyosan Mary Poppins. - Talán verébnek nézed?

A seregély sértett, gőgös pillantást vetett Mary Poppinsra.

- Hát akkor micsoda? És honnan jött? - kiáltott éles hangján a fióka, meglebbentette kurta szárnyát, és a bölcsőre bámult.

- Mondd csak el neki, Annabel! - krárogott a seregély.

Annabel keze megmozdult a takaró alatt.

- Föld vagyok és levegő és tűz és víz - mondta halkán. - A sötétségből jövök, ahol minden kezdődik.

- Ó, milyen sötét van ott! - mondta halkán a seregély, és mellére hajtotta fejét.

- A tojásban is sötét volt - csipogta a fióka.

- A tengerről jövök és a tengerárból - folytatta Annabel. - Az égből és csillagaiból; a napból és ragyogásából...

- Ó, hogy ragyog! - bólogatott a seregély.

- És a föld erdőiből jövök.

Mary Poppins, mintegy álomban, ringatta, ringatta, egyenletesen ringatta a bölcsőt.

- És?... - suttogta a fióka.

- Kezdetben lassan jöttem - mondta Annabel -, mindig csak aludtam, mindig csak álmodtam. Emlékeztem mindarra, ami voltam, és arra gondoltam, ami leszek. És amikor végigálmodtam az álmomat, felébredtem, és gyorsabban jöttem.

Egy pillanatig hallgatott, kék szeme csupa-csupa emlék.

- És aztán? - unszolta a fióka.

- Hallottam utamon a csillagok énekét, és meleg szárnyak rebbentek körülöttem. Eljöttem az őserdő vadjai mellett, átkeltem a sötét, mély vizeken. Hosszú utazás volt.

Annabel hallgatott.

A fióka le nem vette róla fénylő, kérdő tekintetét.

Mary Poppins keze csendesen feküdt a bölcső oldalán. Már nem ringatta Annabelt.

- Bizony, hosszú utazás volt - mondta halkán a seregély, és felemelte fejét. - S ó de hamar elfelejtet!

Annabel megmozdult a paplan alatt.

- Nem! - mondta magabiztosan. - Sohasem felejttem el.

- Bolond beszéd! Csupa-csupa csacskaság! Hogyne felejténéd el! Egy hét sem telik bele, s már egy szóra sem emlékszel; sem arra, hogy ki vagy, sem arra, honnan jöttél!

Annabel dühösen rugdalózott angolpólyájában.

- Dehogynem! Dehogynem! Hogy felejténém el?

- Úgy, ahogy mindenki más! - mondta élesen, gúnyosan a seregély. - Minden buta emberi lény, csak ő nem! - bökött a fejével Mary Poppins felé. - Ő más, ő a csudabogár, a különlegesség, a...

- Elhallgass, te veréb! - kiáltott Mary Poppins, és a seregély felé csapott.

Hanem az durván nevetett, lesöpörte fiókáját a bölcső széléről, s elröppentek az ablakpárkányra.

- Kifogtam rajtad! - mondta szemtelenül, míg elsuhant Mary Poppins mellett. - Hohó, hát ez meg micsoda?

Odakint a folyosón kiabálás hallatszott, a lépcsőn pedig lábdobogás.

- Nem hiszek neked! Azért sem hiszek neked! - kiabált vadul Annabel.

Ebben a pillanatban Jane és Michael és az ikrek rontottak be a szobába.

- Brill néni azt mondja, mutatni akar nekünk valamit, Mary Poppins! - mondta Jane, és ledobta kalapját.

- Mi lehet az? - kérdezte Michael, és körülkémelt a szobában.

- Nekem is mutassa meg! Nekem is! - visítotak az ikrek.

Mary Poppins haragosan nézett rájuk.

- Mi ez, gyerekszoba vagy állatkert? - tudakolta mérgesen. - Erre feleljetek!

- Áll... izé... úgy értem... - Michael sürgősen elhallgatott, mert elkapta Mary Poppins pillantását. - Úgy értem, gyerekszoba - fejezte be szárnyaszegetten a mondatot.

- Jaj, nézd, Michael, nézd! - kiabált Jane izgatottan. - Mondtam, hogy valami fontos történik! Új kisbaba! Jaj, Mary Poppins, tarthatom egy kicsit?

Mary Poppins dühös pillantást vetett a gyerekekre, lehajolt, kiemelte Annabelt a bölcsőből, és leült vele a karosszékbe.

- Óvatosan, legyetek szívesek, óvatosan! - figyelmeztette a körülötte tolongó gyerekeket. - Ez kisbaba, nem csatahajó!

- Fiúbaba? - kérdezte Michael.

- Nem, kislány, Annabelnek hívják.

Michael és Annabel egymásra bámultak. Michael odaadta az ujját Annabelnek, és a kisbaba erősen megszorította.

- Az én babám! - mondta John, és nekiszaladt Mary Poppins térdének.

- Az én nyuszikám! - mondta Barbara, és meghúzgálta Annabel takaróját.

- Ó! - sóhajtott Jane, és megérintette Annabel szélbodorította fürtjeit. - Milyen kicsike és milyen édes! Olyan, mint egy csillag! Honnan jöttél, Annabel?

Annabel nagyon megörült a kérdésnek, és előlről kezdte történetét.

- A sötétségből jövök... - mesélte halkán.

Jane felnevetett.

- Milyen fura kis hangokat ad! - kiáltotta. - Bárcsak tudna beszélni, és elmondhatná!

Annabel rábámult.

- De hiszen épp most mesélem! - tiltakozott és rugdalózott.

- Haha! - rikácsolt a seregély gorombán az ablakból. - No, mit mondtam? Elnézést, hogy kacagok!

A fióka is kuncogott a seregély szárnya mögül.

- Talán a játékboltból jön - mondta Michael.

Annabel dühösen kikapta az ujját Michael kezéből.

- Ugyan, ne butáskodj! - mondta Jane. - Biztosan Simpson doktor bácsi hozta az orvosi táskájában!

- Igazam volt, vagy nem volt igazam? - A seregély öreg, fekete szeme huncutul villogott Annabelre.

- No mondd csak meg! - kiáltott gúnyosan, és diadalmasan verdesett a szárnyával.

Annabel válasz helyett Mary Poppins kötényébe rejtette arcát, és sírva fakadt. Vékony, magányos első sírása végigzengett az egész házon.

- Ejnye, ejnye! - morgott a seregély. - Nem kell annyira a szívedre venni! Ez már így van. Végére csak embergyerek vagy. Majd legközelebb talán hiszel az okosabbnak! Az öregebbnek, az okosabbnak! - kiáltotta, és peckesen billegett az ablakpárkányon.

- Michael, vedd elő, légy szíves, a tollseprűmet, és takarítsd le azokat a madarakat az ablakpárkányról! - mondta vészjósló hangon Mary Poppins.

Elégedett kuncogás hallatszott a seregély felől.

- Takarodunk magunk is, Mary Poppins, köszönjük szépen! Épp indultunk már amúgy is! Gyere, fiacskám!

És hangos, kottyánós kuncogással lependerítette fiókáját az ablakpárkányról, és kisuhantak az ablakon...

Annabel hamarosan beleilleszkedett a Cseresznyefa utca tizenhetes számú ház életébe. Élvezte, hogy minden körülötte forog, és nagyon örült, amikor valaki a bölcsője fölé hajolt és megállapította, milyen szép kis baba, vagy hogy milyen jó és békés természetű.

- Csak csodáljatok! - mondogatta mosolyogva. - Azt nagyon szeretem.

És ilyenkor mindenki gyorsan elmondta neki, hogy milyen fűrtös a haja, milyen kék a szeme, és Annabel olyan elégedetten mosolygott, hogy mindenki felkiáltott:

- Milyen okos kisbaba! Az ember azt hinné, hogy érti, amit mondanak neki!

Ez persze mindig bosszantotta Annabelt, és ilyenkor elfordult, mert mérgesítette ez az ostobaság. De hát ez csacsiság volt, mert Annabel akkor volt a legaranyosabb, amikor bosszankodott, és persze ettől mindenki még nagyobb ostobaságokat beszélt.

Egyhetes volt Annabel, amikor a seregély megint meglátogatta. Az éjszakai lámpa halvány fényénél Mary Poppins gyengéden ringatta épp a bölcsőt, amikor a seregély felbukkant.

- Megint itt vagy? - vetette oda Mary Poppins, amint a seregély beszökdécselt az ablakon. - Rossz pénz nem vész el! - És hosszan, megvetően szipogott.

- Nagyon sok dolgom volt! - közölte a seregély. - Nem hanyagolhatom el az ügyeimet. És nem ez az egyetlen gyerekszoba, amellyel törődnöm kell, ha netalán nem tudnád! - Fekete gyöngyszeme gonoszul villogott.

- Hm! - horkant fel Mary Poppins. - Szívből sajnálom a többit!

A seregély kuncogott, és megrázta fejét.

- Mary Poppinsnak nincsen párja! - közölte finnyásan csipogva a függönyzsinórral. - Mary Poppins páratlan! És mindig az övé az utolsó szó! - Fejével a bölcső felé bökött. - No, hát hogy vagytok mostanában? Annabel alszik?

- Ha alszik, nem te ringattad el! - vágta oda Mary Poppins,

A seregély mintha nem is hallotta volna a megjegyzést. Végigszökdécselt az ablakpárkányon.

- Majd én vigyázok rá - suttogta. - Menj csak le, idd meg a teádat.

Mary Poppins felállt.

- Csak aztán fel ne zavarod!

A seregély szánakozón felkacagott.

- Kedvesem, ha nem tudnád, én legkevesebb hús fészekalja fiókat fölneveltem. Nekem aztán nem kell magyaráznod, hogyan vigyázzak egy szem embergyerekre!

- Hm! - Mary Poppins a fiókos szekrényhez lépett, tüntetőleg a hóna alá vette a piskótásdobozt, majd kiment, és becsukta az ajtót.

A seregély fel-alá tipegett az ablakpárkányon, farktolla alá rejtve szárnya csücskét.

A bölcső felől mozgolódás hallatszott. Annabel kinyitotta szemét.

- Nicsak! - mondta. - Épp téged vártalak.

- Aha! - mondta a seregély, és odaszállt hozzá.

- Sehogy sem jut eszembe, mit akartam - mondta Annabel, és a homlokát ráncolta. - Te talán eszembe juttathatnád.

A seregély összerezett. Fekete szeme megvillant.

- Mi volt az? - kérdezte halkán. - Talán ez?... - És fátyolos suttogással rákezdett: - „Föld vagyok és levegő és tűz és víz...”

- Nem, nem! - vágott közbe türelmetlenül Annabel. - Dehogyan!

- Hát akkor - mondta aggodalmasan a seregély - talán az utazásodra gondoltál? A tengerről jöttél és a tengerárból, az égből jöttél és a...

- Jaj, ne beszélj már annyi csacsiságot! - kiáltott fel Annabel. - Egyetlen utam a parkba vezetett meg haza, ma délelőtt. Nem, nem... valami nagyon fontos dolog volt az. P-vel kezdődik.

Hirtelen felkiáltott:

- Megvan! Piskóta! Ott egy fél piskóta a kandallópárkányon. Michael hagyta ott uzsonna után!

- Ez az egész? - kérdezte szomorúan a seregély.

- Hát persze - mondta nyugősen Annabel. - Miért, talán nem elég? Azt hittem, örülsz majd, ha kapsz egy szép nagy darab piskótát!

- Örülök, hogyne örülnék! - mondta gyorsan a seregély. - Csak...

Annabel elfordította fejét a párnán, és lehunyta szemét.

- Ne beszélj többet, kérlek! - mondta. - Aludni akarok.

A seregély a kandallópárkányra pillantott, azután megint lenézett Annabelre.

- Piskóta! - mondta, és megcsóválta a fejét. - Hej, Annabel, Annabel!

Mary Poppins halkán bejött, és becsukta az ajtót.

- Felébredt? - kérdezte suttogva.

A seregély bólintott.

- Csak egy percre - mondta szomorúan. - De az is elég volt.

Mary Poppins kérdő pillantást vetett rá.

- Elfelejtette - mondta a seregély elfűló hangon. - Mindent elfelejtett. Tudtam, hogy így lesz. De azért... ó, mennyire sajnálom!

- Hm!

Mary Poppins csöndesen tett-vett a gyerekszobában, elrakta a játékokat. A seregélyre pillantott. Az ott állt az ablakpárkányon, hátat fordított, pöttyös válla meg-megremegett.

- Tán megint megfáztál? - tudakolta gúnyosan Mary Poppins.

A seregély sarkon fordult.

- Dehogyis! Csak... khm... csak az éjszakai levegő... Meglehetősen hűvös van, ha nem tudnád. Az embernek könnyezik a szeme. Hát én most megyek! - Bizonytalanul az ablakpárkány széléig totyogott. - Öregszem - krákogta szomorúan. - Ez itt a baj. Elszállt már az ifjúságunk, igaz-e, Mary Poppins?

- Nem tudom, *veled* mi a helyzet - és Mary Poppins gögösen felegyenesedett -, de *én* éppolyan fiatal vagyok most is, mint mindig!

- Hiába - ingatta fejét a seregély -, te vagy a világ csodája. Az egyetlen, a varázslatos, az utolérhetetlen, a csodálatos csoda! - Kerek szeme gonoszul csillogott. - Ha úgy volna, jó volna! - szólt vissza gorombán, miközben kiröppent az ablakon.

- Szentelen veréb! - kiáltott utána Mary Poppins, és nagy csattanással becsukta az ablakot...

VI. ROBERTSON AY TÖRTÉNETE

- Igyekezzetek, kérlek! - mondta Mary Poppins, amint a gyerekkocsit tolta - egyik végében az ikrek voltak, a másik végében Annabel - parkbéli kedvenc padja felé. Zöld pad volt, a tó partján állt, és Mary Poppins választása azért esett épp erre a padra, mert ha itt olykor-olykor oldalt hajolt egy kicsit, megpillantotta tükörképét a vízen. És mindig kellemes, jóleső elégedettséggel töltötte el arcának látványa, ahogy ott ragyogott két vízililiom között.

Michael Mary Poppins mögött baktatott.

- Mindig csak igyekszünk - morogta Jane-nek, halkán, óvatosan, nehogy Mary Poppins meghallja -, de sose jutunk el sehová.

Mary Poppins hátrafordult, és szigorú pillantást vetett Michaelra.

- Igazítsd meg a kalapodat!

Michael szemére húzta kalapját. A kalap szalagján az „India csatahajó” név díszlett, és Michael úgy vélte, igen jól illik az arcához.

De Mary Poppins megvető pillantással mérte végig a két gyereket.

- Hm! - horkant fel. - Szép kis látvány vagytok, mondhatom! Kullogtok, mint a teknősbékák, a cipőtök meg nincs kifényesítve.

- Mert Robertson Ay ma kimenős - mondta Jane. - Biztosan nem volt már ideje kitisztítani a cipőket.

- Cc-cc! Henye, lusta naplopó az, semmi más. Mindig az volt, mindig az lesz! - mondta dühösen Mary Poppins, és odatolta a gyerekkocsit kedvenc zöld padjához.

Kiemelte az ikreket, Annabel körül meg jól betúrta a takarót, majd napsütötte tükörképére pillantott a vízen, fensőbbségesen mosolygott, és megigazította nyakán az új szalagsokrot. Azután elővette kézimunkakosarát a gyerekkocsiból.

- Honnan tudja, hogy Robertson Ay mindig lusta volt? - kérdezte Jane. - Talán ismerte, mielőtt idejött hozzánk?

- Aki kíváncsi, hamar megöregszik! - mondta tudálékosan Mary Poppins, és a szemeket számolta kötésén: mellénykét készített Johnnak.

- Soha semmit nem mond el nekünk! - morgott Michael.

- Nem bizony! - sóhajtott fel Jane.

Hamarosan azonban megfélekedtek Robertson Ayról, és papást-mamást játszottak. Azután indiánná vedlettek; John és Barbara volt a két indián asszony. Majd egyszeriben kötél-táncosok lettek; a kötelet a zöld pad támlája helyettesítette.

- Lennétek szívesek vigyázni a kalapomra?! - szólt rájuk Mary Poppins. Barna kalap volt, a szalagjába Mary Poppins galambtollat tűzött.

Michael óvatosan rakosgatta előre a lábát a pad támláján. Amikor a végére ért, levette kalapját, és meglengette.

- Jane! - kiabált. - Én vagyok a híres király, te pedig a...

- Csitt, Michael! - szakította félbe Jane, és a tó túlsó partjára mutatott. - Nézz csak oda!

A tóparti ösvényen egy magas, vékony, különös öltözékű alak közeledett. Sárga csíkos vörös harisnyát viselt, vörös-sárga, cakkos szélű tunikát és magas tetejű, csúcsos, széles karimájú, vörös-sárga kalapot.

Jane és Michael nagy érdeklődéssel figyelte, amint lassú, táncos léptekkel közeledik, zsebre vágott kézzel, szemére húzott kalappal.

Hangosan füttyörészett, s ahogy közelebb ért, meglátták, hogy tunikája minden egyes cakkja és körös-körül a kalapja karimája tele van aggatva kis csengettyűkkel, amelyek minden lépésnél dallamosan csilingelnek. Ilyen fura teremtményt sem láttak még életükben, és mégis - volt benne valami ismerős.

- Azt hiszem, láttam már valahol - mondta Jane, és homlokát ráncolva töprengett, hogy vajon hol.

- Én is. Csak azt nem tudom, hol. - Michael a pad támláján egyensúlyozott, és bámulta a jövevényt.

A különös alak füttyörészve, csilingelve odaballagott Mary Poppinshoz, és a gyerekkocsinak támaszkodott.

- Jó reggelt, Mary! - mondta, és egy ujjal lustán megbökte a kalapját. - Hát hogy s mint?

Mary Poppins felnézett a kötéséből.

- Attól, hogy kérdezed, még csöppet sem jobban - mondta Mary Poppins, és hangosat szipogott.

Jane és Michael nem láthatta a jövevény arcát, mert annyira előrehúzta a kalapját, de a csengettyűk csilingeléséből arra következtettek, hogy nevet.

- Szorgoskods, mint mindig! - mondta, és Mary Poppins kötésére pillantott. - Hiába, te már csak ilyen maradsz, ilyen voltál az udvarnál is. Ha épp nem a trónust poroltad, akkor a király ágyát vetted be, ha meg nem azt, akkor a koronaékszereket fényesítetted. Én még egy ilyen szorgalmas teremtést nem ismerek!

- Rólad aztán nem lehetne elmondani ugyanezt! - mondta mérgesen Mary Poppins.

- Haha! - nevetett az idegen. - Ebben bizony tévedsz! Én sosem érek rá. A semmittevés sok időt igényel! Hidd el, rámegy az egész időm!

Mary Poppins elbiggyesztette száját, de nem szólt semmit.

Az idegen jókedvűen kuncogott.

- No, most már mennem kell - mondta. - Remélem, hamarosan találkozunk!

Megint megbökte kalapját, lustán elballagott, és közben füttyörészett.

Jane és Michael szemmel követte, amíg el nem tűnt.

- A léhűtő! - hangzott fel mögöttük Mary Poppins mérges hangja. Hátrafordultak, és meglátták, hogy Mary Poppins is az idegen után bámul.

- Ki volt ez, Mary Poppins? - kérdezte Michael, és izgatottan ugrált a padon.

- Épp most mondtam - förmedt rá Mary Poppins. - Azt mondtad, te vagy a híres király... pedig nem vagy az, szó sincs róla! De ez nem más, mint a léhűtő!

- Az, akiről a versike szól? - kérdezte lélegzet-visszafojtva Jane.

- Hiszen a versikék olyanok, mint a mese! - ellenkezett Michael. - De ha igazak, akkor ugyan kicsoda a híres király?

- Csitt! - szólt rá Jane, és megfogta a karját. Mary Poppins letette kötését; pillantása a tó túlsó partjára kalandozott.

Jane és Michael nagyon-nagyon csendesen ült, mert azt remélték, ha egy pissenést sem hallatnak, Mary Poppins elmeséli az egész történetet. Az ikrek összebújtak a gyerekkocsi egyik végében, és ünnepélyesen bámultak Mary Poppinsra. Annabel, a kocsi másik végében, édesdeden aludt.

- Élt egyszer palotájában egy híres király - kezdte Mary, kezét összekulcsolva a pamutgombolyagon, és valósággal átnézett a gyerekeken, mintha ott sem lennének. - Élt pedig egy olyan távoli országban, hogy a legtöbb ember még csak nem is hallott róla soha. Gondoljatok olyan messzire, amennyire csak tudtok, és még annál is messzebb volt; gondoljatok olyan magasra, amennyire csak tudtok, és még annál is magasabban volt; gondoljatok olyan mélyre, amilyen mélyre csak tudtok, és még annál is mélyebben volt.

És ha azt akarnám nektek elmesélni - folytatta Mary Poppins -, hogy milyen gazdag volt a híres király, itt ülhetnék egy esztendeig, és még akkor is csak a felét soroltam volna el minden kincsének. Iszonyatosan, félelmetesen, hihetetlenül gazdag volt. Mindene megvolt a világon, csak egyetlen dologban látott hiányt.

És ez nem volt más, mint a bölcsesség.

Országában egymást érték az aranybányák; népe jól nevelt volt, jómódú és bőkezű. A királynak derék felesége volt és négy kövér gyereke - de az is lehet, hogy öt. Sosem tudta egészen pontosan mennyi, mert igen gyenge volt az emlékezete.

A király palotája ezüstből és gránitból épült, kincsesládái roskadoztak az aranytól, koronáján kacsatojás nagyságú gyémántok ragyogtak.

Birodalmában csudálatos városok voltak, a tengeren gyönyörű vitorlás hajók. Jobbkeze pedig a fő-fő kancellár volt, aki mindenről tudta, mire való, és azt is, hogy mire nem, és eszerint osztogatta tanácsait a híres királynak.

Mert magába a királyba bizony egy szemernyi bölcsesség nem sok, annyi sem szorult. Szörnyűségesen, véghetetlenül ostoba volt, s mi több, ezt tudta is. Igaz, nehéz is lett volna nem tudnia, hisz minden teremtett lélek, a királynétól meg a fő-fő kancellártól lefelé, szüntelenül csak erre emlékeztette. Még az autóbuszsofőrök, a mozdonyvezetők, a bolti kiszolgálók sem állhatták meg, hogy szüntelenül ne emlékeztessék a királyt: ők is tudják ám, hogy híjával van mindennemű bölcsességnek. Nem lehet azt mondani, hogy nem szerették, csak éppen lenézték.

Pedig a király nem tehetett a butaságáról. Hisz ő gyerekkora óta mindig próbált és próbált és próbált egy kis bölcsességet tanulni. De a lecke kellős közepén - még felnőttkorában is - egyszerre csak sírva fakadt, és hermelin palástjával törölgetve szemét, így kesergett:

- Tudom, hogy soha nem viszem semmire... soha! Hát miért nem hagytok már békén?

Hanem a tanítói csak igyekeztek. Jöttek a professzorok a világ minden tájáról, hogy valamire mégis megtanítsák a híres királyt - ha másra nem, arra, hogy egy meg egy az kettő, meg hogy a B-A-B-A összeolvasva: baba. De akárhogy igyekeztek, a király csak nem lett okosabb.

Ekkor a királynénak támadt egy ötlete. Így szólt a fő-fő kancellárhoz:

- Tűzzünk ki jutalmat annak a professzornak, aki megtanítja a királyt egy kis bölcsességre. Ha pedig egy hónap elteltével sem jut semmire, feje levágatik, s a bástyafokra tüzetik, figyelmeztetésképpen a többi professzornak, hogy ők is így járnak, ha kudarcot vallanak.

És mivel a professzorok általában igencsak szegények, a kitűzött díj viszont valóságos vagyon volt, sorra jöttek a professzorok, azután sorra kudarcot vallottak, elvesztették a reményt s vele a fejüket. És a bástyafok olyan zsúfolt volt, hogy már alig fért rá valami.

Nemhogy javult volna a helyzet, hanem egyre csak romlott. Végül így szólt a királyné a királyhoz:

- Ethelbert! (Így hívták ugyanis a királyt a magánéletben.) Azt hiszem, okosabb lenne, ha királyságod kormányzását rám meg a fő-fő kancellárra bízna, hisz mi lényegesen jobban értünk mindenhez!

- No de ez már mégsem volna helyes! - méltatlankodott a király. - Végére is ez az én birodalmam!

Hanem azért végül mégiscsak kötélnek állt, mert tudta jól, hogy a királyné okosabb nála. De annyira elkésérítette, hogy parancsolgatnak neki a tulajdon palotájában, meg hogy kénytelen az elgörbült jogarát használni - mindig rágta ugyanis az ünneplő jogarának a gombját -, hogy továbbra is csak fogadta a professzorokat, megpróbált egy kis bölcsességet tanulni, és keservesen sírt, amikor nem sikerült. Siratta a professzorokat, és siratta saját magát is, annyira rosszul esett neki, amikor néznie kellett a sok feltűzdelt fejet a bástyafokon.

Valamennyi új professzor reményektől és önbizalomtól dagadó kebelével érkezett, és olyan kérdéssel kezdte, amit az elődje még nem tett fel a királynak.

- Mennyi hat meg hét, uram királyom? - tudakolta egy jóképű fiatal professzor, aki messzi földről érkezett.

A király nagyon-nagyon igyekezett, keményen gondolkozott egy pillanatig, azután buzgón előrehajolt, és úgy felelt:

- Hát mennyi lenne? Tizenkettő!

- Cc-cc-cc! - mondta a fő-fő kancellár, aki ott állt a király trónusa mögött.

A professzor felhördült.

- Felséges királyom, életem-halálom, hat meg hét az tizenhárom!

- Ejnye, ejnye, igazán sajnálom! Próbáljon meg mást kérdezni, kedves professzor úr! Egész biztos, hogy másodszorra eltalálom!

- Nos tehát, mennyi öt meg nyolc?

- Ömmm... khm... nézzük csak... Nehogy megmondja, itt van már a nyelvem hegyén! Megvan! Öt meg nyolc az tizenegy!

- Tizenhárom! - kiáltott kétségbeesetten az ifjú professzor.

- No de kedves barátom, hisz épp az imént mondotta, hogy hat meg hét az tizenhárom, hát hogyan lehetne akkor öt meg nyolc is tizenhárom? Hisz csak nincs két tizenhárom?! - kérdezte a király.

Hanem az ifjú professzor csak a fejét rázta, meglazította a gallérját, és már ment is búsan a hóhér után.

- Hát van két tizenhárom? - kérdezte idegesen a király.

A fő-fő kancellár undorral elfordult.

- Igazán sajnálom - mondta a király csak úgy magának. - Olyan rokonszenves arca volt. Igazán kár, hogy ő is a bástyafokra kerül.

És ezután még szorgalmasabban bújta a számtankönyvet, és remélte, hogy mire eljön a következő professzor, ő már pontosan tud válaszolni valamennyi kérdésre.

Ült hát a híres király a palota lépcsőjén, a felvonóhíd mellett, ölében a szorzótábla, és mondta, mondta, egyre csak mondta. És amíg nézte a szorzótáblát, jól is ment minden, de mihelyt behunyta a szemét, és megpróbálta emlékezetből elmondani, már nem ment jól semmi.

- Hétszer egy az hét, hétszer kettő harminchárom, hétszer három negyvenöt... - kezdte egy szép napon a király. És amikor rájött, hogy tévedett, undorral elhajította a szorzótáblát, és köpenyébe temette fejét.

- Nem megy, nem megy! Sohasem leszek okos! - sírt-rítt kétségbeesetten.

És mert örökké mégsem sírhatott, megtörölte szemét, és hátradőlt aranyos székében. És eközben olyasmit látott, hogy meglepetésében kővé meredt. A kapuőrseget ugyanis félretolta egy idegen, és most a kastélyhoz vezető ösvényen közeledett.

- Szervusz - mondta a király. - Hát te ki vagy? - Rossz volt ugyanis az arcmemóriája.

- Hát ha már éppen erről van szó - felelte az idegen -, ki vagy *te*?

- Én vagyok a híres király - mondta a király, felemelte elgörbült jogarát, és igyekezett fontos képet vágni.

- Én pedig a léhűtő - hangzott a válasz.

A királynak meglepetésében tátva maradt a szája.

- Igazán? Nahát, milyen érdekes! Igazán örülök, hogy találkoztunk. Tudod, mennyi hétszer hét?

- Nem én. Minek azt tudni?

Hallván ezt a király, örömeiben felkiáltott, leszaladt a lépcsőn, és megölelte az idegent.

- Végre! Végre! - kiabált a király. - Végre barátra leltem! Itt maradsz a palotámban! Ami az enyém, az a tiéd! Nem választhat el minket soha többé senki!

- No de Ethelbert - szólt közbe a királyné -, hisz ez csak közönséges halandó! Nem tarthatod itt a palotában!

- Felség - szólt szigorúan a fő-fő kancellár -, ez így nem megy!

Hanem ezúttal a király nem állt kötélnek.

- Megy az bizony, méghozzá nagyon szépen! - jelentette ki felségesen. - Ki itt a király: te vagy én?

- Nos, természetesen bizonyos értelemben, úgy is mondhatnók, felséged az, de...

- Nagyon helyes. Adjatok ennek az embernek csörgősipkát, és ő lesz az udvari bolondom.

- Még egy bolond! - kiáltott fel kezét tördelve a királyné. - Hát nincs még elég bolondunk?

De a király válasza sem méltatta. Átkarolta az idegen vállát, és kettesben a palota kapujához szökdécseltek.

- Csak utánad! - tessékelte udvariasan a király.

- Nem, nem, parancsolj csak! - mondta az idegen.

- Hát akkor menjünk ketten egyszerre! - mondta nagylelkűen a király, és szépen, kéz a kézben, be is léptek a palotába.

És ettől a naptól kezdve a király már nem is igyekezett megtanulni a leckéjét. Az udvaron halomba rakta könyveit, valamennyit elégette, újdonsült barátjával pedig körültáncolták a máglyát, és így énekeltek:

*Én vagyok a híres király,
te pedig a léhűtő!*

- Más dalt nem tudsz? - kérdezte egyszer a bolond a királyt.

- Sajnos, nemigen - ismerte be szomorúan a király. - Te talán tudsz mást is?

- De még mennyit! - mondta a bolond. És már énekelt is csudaszépen:

*Fényes, fényes,
méhecske, édes,
mézet, mézet
adj az ebédhez.*

És:

*Álmatagon át a havon
jár a homár már, csipke-barom,
tudod-e, aranyom?*

Meg:

*Fiúk, lányok, gyertek,
hívna a dombok, a kertek,
kinn a birkák, benn a tehenek,
sok bába között elvész a gyerek!*

- Jaj de szép! - kiáltott fel a király, és tapsikolt. - No, most ide hallgass! Épp kitaláltam én is egy dalt! Így hangzik:

*Ej az ebek, seje-haj,
megvetik a verebet, haj, dini-dan!*

- Hm... - mondta a bolond. - Nem rossz!

- Várj csak! - kiáltott fel a király. - Kitaláltam még egyet. Azt hiszem, ez még jobb lesz. Hallgasd csak, de jól figyelj!

És imígyen dalolt:

*Végy egy virágot,
végy egy csillagot,
vajban puhára párold,
szurokkal tálalhatod.
Tra-la!
Ó, de finom falatok!*

- Bravó! - kiáltott a bolond. - Énekeljük el együtt!

És kettesben körültáncolták a palotát, és eldalolták a király dalait, sorra mind a kettőt, egészen különleges dallamra.

És amikor már belefáradtak az éneklésbe, ketten együtt lerokkadtak a palota fő-fő folyosóján, és ott helyben elaludtak.

- Napról napra kevésbé lehet vele bírni! - panaszkodott a királyné a fő-fő kancellárnak. - Mit tegyünk?

- Épp most vettem híret - felelte a fő-fő kancellár - hogy a birodalom legbölcsebb embere, minden professzorok fő-fő professzora holnapra ideér. Ő talán segíthet rajtunk!

Másnap meg is érkezett a fő-fő professzor, ünnepélyesen felsétált az ösvényen a palotáig, kezében kis fekete professzori táskájával. Szemerkélt az eső, de azért az udvar egész népe a lépcső tetejére gyűlt a fő-fő professzor fogadására.

- Gondolod, hogy abban a kis táskában hordja a bölcsességét? - kérdezte suttogva a király. Hanem a bolond, aki ott golyózott a trónus lábánál, csak mosolygott, és gurigálta az üveggolyóit.

- Nos, amennyiben felségednek is úgy tetszik - kezdte hivatalos hangon a fő-fő professzor -, kezdjük talán a számtannal. Tud-e felséged válaszolni a következő kérdésre: Ha két férfi meg egy fiú tol egy taligát a lóherésben, február derekán, hány lábuk van összesen?

A király egy pillanatig maga elé bámult, és állát dörzsölgette a joggal.

A bolond feldobott és ügyesen elkapott egy üveggolyót.

- Számít ez? - kérdezte nyájas mosollyal a király.

A fő-fő professzor rémülten összerezett, és döbbenten bámult a királyra.

- Nos, ami azt illeti - válaszolt halkán -, voltaképpen nem számít. Hanem kérdezek mást felségedtől. Milyen mély a tenger?

- Ahhoz elég mély, hogy hajók járjanak rajta.

Megint csak ámult-bámult a fő-fő professzor, azután hosszú szakálla megremegett. A professzor mosolygott.

- Mi a különbség, felséges uram, egy csillag meg egy kő, egy madár meg egy ember között?

- Semmi a világon, professzorom. A kő csillag, ami nem fénylik. Az ember madár, akinek nincs szárnya.

A fő-fő professzor közelebb lépett, és tünődve nézte a királyt.

- Mi a legjobb a világon? - kérdezte halkán.

- A semmittevés - felelte a király, és meglengette girbegurba jogarát.

- Istenkém, istenkém! - jajgatott a királyné. - Hiszen ez borzasztó!

- Cc-cc-cc! - kontrázott a fő-fő kancellár.

Hanem a fő-fő professzor felszaladt a lépcsőn, és megállt a király trónusa előtt.

- Kitől tanulta ezeket felséged? - kérdezte.

A király jogarával a bolondra mutatott, aki egyre csak gurigázta az üveggolyókat.

- Ettől - mondta nyelvtanilag meglehetősen helytelenül a király.

A fő-fő professzor felvonta bozontos szemöldökét. A bolond felpillantott rá és elmosolyodott. Elgurított egy golyót, a professzor pedig lehajolt és elfogta.

- Ahá! - kiáltott fel. - Ismerlek! Hiába húzol csörgősipkát, te csak a léhűtő vagy!

- Hahaha! - kacagott a bolond.

- És még mit tanult tőle felséged? - fordult újra a királyhoz a fő-fő professzor.

- Énekelni - felelte a király. Azzal felállt és rázendített:

*Tarka tehén
fán kuporog.
Ha ő vagyok én,
én nem én vagyok!*

- Így igaz - bólintott a fő-fő professzor. - És még mit?

A király megint csak dalra fakadt, kellemes tenor hangon:

*Forog a Föld
türelemmel,
ki ne loccsan-
jon a tenger.*

- Bizony - bólintott a fő-fő professzor. - Van még más is?

- Hogyne volna! - kiáltott fel a király boldogan, hogy ilyen sikert aratott. - Hallgassa meg például ezt, professzorom:

*Ki magol, míg
zúg a feje:
gondolkodni
nincs ideje!*

Vagy talán ha ez jobban tetszik:

*A világon
körbefutnál?
Ott vagy, ahol
elindultál!*

A fő-fő professzor tapsolt.

- Volna még egy, ha esetleg meg akarja hallgatni... - mondta a király.

- Kérem felségedet, adja elő!

A király pedig a bolondra kacsintott, és hamiskás mosollyal énekelte:

*A főtudóst,
valahány van,
megfojtánám
a pólyában!*

A dal végén a professzor harsány hahotára fakadt, és térdre vetette magát a király előtt.

- Uram királyom! - kiáltott. - Éltessen örökké az ég! Nincs teneked már szükséged sem rám, sem a tudományra!

Azzal a fő-fő professzor lefutott a lépcsőn, ledobta köpenyét, kabátját, mellényét, azután ledobta saját magát is a före, és kért egy tányér tejszínhabos számócát meg egy nagy korsó sört.

- Cc-cc-cc! - mondta elborzadva a fő-fő kancellár. Mert most már valamennyi udvaronc lerohant a lépcsőn, ledobta a kabátját, és hempergett az esőáztatta fűvön.

- Szamócát és sört! Szamócát és sört! - kiabálták szomjasan.

- Őt illeti a díj! - mondta a fő-fő professzor, miközben szalmaszálon szopogatta a sörét, és a bolond felé biccentett.

- Piha! - mondta a bolond. - Nem kell nekem semmiféle díj. Mit csináljak én azzal?

Talpra kecmergett, zsebre vágta az üveggolyókat, és elbaktatott az ösvényen.

- Hé, hová mégy?! - kiáltott utána aggodalmasan a király.

- Akárhová, mindenhová! - mondta könnyedén a bolond, és végigkocogott az ösvényen.

- Várj meg! Várj meg! - kiabált a király, és belebotlott a palástjába, miközben lerohant a lépcsőn.

- Ethelbert! Mit csinálsz? Megfeledkezel magadról! - kiabált dühösen a királyné.

- Ó, dehogyis, kedvesem! - kiáltott vissza a király. - Épp ellenkezőleg, most gondolok csak magamra igazán!

És végigsietett az ösvényen, utolérte a bolondot, és átölelte.

- Ethelbert! - kiáltott újra a királyné.

Ám a király ügyet sem vetett rá.

Az eső elállt, de a levegő még nedvesen csillogott. És egyszer csak szivárvány fakadt a napból, és hatalmas ívben hajlott a királyi palota kertjének ösvényére.

- Gondolom, erre mehetnénk - mutatott a szivárványra a bolond.

- Merre? A szivárványra? Elbír kettőnket?

- Próbáljuk meg!

A király a szivárványra pillantott, nézte a villózó ibolya-, kék, zöld, sárga és narancsszín és vörös sávokat. Azután a bolondra nézett.

- Jól van, mehetünk! - mondta a bolond. - Indulás! - És rálépett a tarka hídra.

- Elbír! - kiáltott boldogan a király, felkapta palástját, és nekiiramodott a szivárványnak.

- Én vagyok a híres király! - dalolta diadalmasan.

- Én pedig a léhűtő! - vágta rá a bolond, és a nyomába eredt.

- De hiszen ez... ez lehetetlen! - kapkodott levegő után a fő-fő kancellár.

A fő-fő professzor nevetett, és bekapott még egy szem szamócát.

- Hogy lehetne lehetetlen valami, ami megtörtént? - tudakolta.

- Márpedig ez lehetetlen! Igenis lehetetlen! Ellenkezik minden törvénnyel! - A fő-fő kancellár arca egészen lila volt haragjában.

A királyné kétségbeesetten rimáncodott:

- Ethelbert, ó, Ethelbert, gyere vissza! Nem bánom, ha buta vagy is, csak gyere vissza!

A király a válla fölött hátrapillantott, és megrázta fejét. A bolond hangosan kacagott. Mentek, csak mentek, egyre feljebb, feljebb a szivárványon.

Valami girbegurba, fényes holmi pottyant a királyné lába elé. Az elgörbült jogar volt. A következő pillanatban a királyi korona is követte.

A királyné rimánkodva nyújtotta ki a karját.

Hanem a király mindössze egy dallal válaszolt: ezt énekelte éles tenor hangján:

*Ég veled, édes,
sose sírj, édes,
okos vagy, édes,
de én is ám, édes!*

A bolond megvető mozdulattal ledobott a királynénak egy üveggolyót. Azután megtaszította egy kicsit a királyt, hogy igyekezzék.

A király felkapta palástját, és futott, a bolond meg ott trappolt a nyomában. Mentek, mentek, feljebb, egyre feljebb a fényes, színes hídon, amíg egy felhő el nem takarta őket a királyné fürkész tekintete elől.

*Okos vagy, édes,
de én is ám, édes!*

Már csak a király dalának visszhangja szállt feljűk; még akkor is hallatszott haloványan, messziről, amikor maga a király már eltűnt.

- Cc-cc-cc! - mondta a fő-fő kancellár. - Ilyesmit egyszerűen nem illik csinálni!

A királyné meg leült az üres trónusra, és keservesen zokogott.

- Jaj nekem! - sírta halkán, és tenyerébe temette arcát. - Elment a királyom, vigasztalan vagyok, nem lesz már a régi semmi sem!

Eközben a király meg a bolond elérkezett a szivárvány tetejére.

- Phű, de meredek volt! - pihegett a király, aztán leült, és beburkolózott a palástjába. - Azt hiszem, elüldögélek itt egy darabig... az is lehet, hogy jó sokáig. Te menj csak tovább nyugodtan.

- Nem fogod nagyon egyedül érezni magad? - kérdezte a bolond.

- Ugyan, dehogy, hová gondolsz! Nagyon szép és kellemes idefent. Kedvemre gondolkodhatom... vagy ami még jobb, kedvemre alhatom. - S e szavakkal a király leheveredett a szivárványra, és feje alá tette párnának a palástját.

A bolond lehajolt és megcsókolta.

- Nos, király, hát isten áldjon! - mondta halkán. Most már nincs többé szükséged énrám.

A király békésen elaludt, a bolond meg fűtyörészve lesétált a szivárvány túlsó végén.

S odalent újra nyakába vette a világot, mint annak előtte, hogy a király udvarába tévedt; dalol, fűtyül, és nincs másra gondja, mint a jelen pillanatra.

Olykor elszegődik egy-egy király vagy főúr szolgálatába, máskor kis utcákban, kis házakban lakó, egyszerű emberek közé vegyül. Van, amikor pompás egyenruhában feszít, máskor meg rongyosabb a legszegényebb koldusnál is. De akárhová vetődik, jó szerencsét és boldogságot visz abba a házba, amely fedelet nyújt neki...

Mary Poppins elhallgatott. Egy pillanatig csak hevert a keze az ölében, és ő semmibe vesző tekintettel bámult messze, a tó túlsó partjára.

Azután felsóhajtott, kicsit összerázkódott és felállt. - No, most aztán kilépni! - mondta pattogó hangon. - Indulás hazafelé!

Jane felé fordult, és meglátta, hogy a kislány szeme rászegeződik.

- Talán most látsz először? - kérdezte Mary Poppins élesen. - Te meg, Michael, azonnal szállj le arról a padról! Ki akarod törni a nyakadat, hogy még rendőr után is futhassak?

Beszíjazta az ikreket a kocsiba, és gyorsan, türelmetlenül elindult velük.

Jane és Michael mögötte kocogtak.

- Csak azt szeretném tudni, hova lett a híres király, amikor a szivárvány eltűnt? - morfondírozott gondterhelten Michael.

- Biztosan ő is elment vele - mondta Jane. - Én azt szeretném tudni, mi történt a léhűtővel.

Mary Poppins a szilfasétányra fordult be a gyerekkocsival, s amikor a gyerekek is befordultak a nyomában, Michael megragadta Jane kezét.

- Ott van! - kiáltott izgatottan, és a szilfasétány végére, a park kapujára mutatott.

Különös, vörös-sárga ruhás, magas, karcsú alak baktatott a kapu felé. Egy pillanatra megállt, és füttyörészve végignézett a Cseresznyefa utcán, jobbra is, balra is. Azután ráérősen átballagott a túloldalra, és lomhán átvette magát egy kerítésen.

- A mienk! - kiáltott fel Jane, mert ráismert a kerítésre a hiányzó tégláról. - A mi kertünkbe ment! Fussunk, Michael! Ériük utol!

Nyargaltak Mary Poppins és a gyerekkocsi után.

- Ejnye, ejnye! Micsoda viselkedés ez! - szólt rájuk Mary Poppins, és keményen megragadta Michael karját, ahogy elszáguldott mellette.

- De mi most... - kezdte Michael, és igyekezett szabadulni.

- Mit mondtam?! - kérdezte fenyegető hangon Mary Poppins, és olyan haragosan nézett Michaelra, hogy kénytelen-kelletlen szót fogadott. - Tessék szép rendesen mellettem jönni. Te pedig, Jane, segíthetsz tolni a gyerekkocsit!

Jane kellenül baktatott Mary Poppins mellett. Mary Poppins általában senkinek sem engedte meg, hogy tolja a gyerekkocsit. De ma Jane úgy vette észre, mintha szándékosan akadályozná meg őket abban, hogy előrefussanak. Hiszen Mary Poppins, aki rendszerint olyan gyorsan járt, hogy alig tudtak lépést tartani vele, most csigalassúsággal haladt a szilfasétányon, minduntalan megállt, körülnézett, és legalább egy fél percig időzött egy szemétkosár előtt.

Végül örökkévalóságnak tűnő idő után elérkezett a park kapujához. Mary maga mellett tartotta őket, míg el nem értek a Cseresznyefa utca tizenhetes számú házhoz. Ott aztán végre elszabadultak, és végigszáguldottak a kerten.

Berohantak az orgonasövény mögé. Senki! Végigkutatták a rododendronbokrokat, benéztek az üvegházba, a szerszámkamrába, a vízaknába. Keresték még a feltekert locsolócső közt is. Hanem a léhűtőt nem találták sehol. Csupán egyetlen személy tartózkodott a kertben: Robertson Ay. Mélyen aludt a pázsit közepén, arcát a fűnyíró gépre hajtva.

- Elszalasztottuk! - mondta Michael. - Biztos átvágott a kerten, és kiment a hátsó ajtón. Most aztán nem láthatjuk soha többé!

Visszafordult a fűnyíró felé.

Jane ott állt a gép mellett, és szeretettel nézte Robertson Ayt. A fiú a szemére húzta öreg filckalapját, a tetejét begyűrte, úgyhogy csúcsos süvegnek látszott.

- Vajon jól telt-e a kimenője? - kérdezte Michael, de csak suttogva, hogy fel ne ébressze Robertson Ayt.

Hanem akármilyen halkan suttogott, Robertson Ay valamit mégis meghallott belőle. Mert álmában hirtelen megmozdult, és kényelmesebben elhelyezkedett a fűnyíró mellett. S ahogy megmozdult, igen-igen halk kis csilingelés hallatszott, mintha valahol, nem messze, apró csengettyűk szólnának.

Jane felkapta fejét, és Michaelra nézett.

- Hallottad? - suttogta. Michael bólintott. Robertson Ay megint megmozdult álmában, és motyogott valamit. Közelebb hajoltak, hogy jobban hallják.

- ... Tarka tehén... - motyogta alig érthetően - ... fán kuporog... zm-zm-zm... én nem én vagyok! Hm-hm-hm...

Jane és Michael tűnődő pillantással nézett össze az alvó Robertson Ay feje fölött.

- Hm! Egyeseknek jó dolguk van, mondhatom! - Mary Poppins ért oda hozzájuk, és ő is lenézett Robertson Ayre. - Lusta, semmirekellő naplopó! - mondta mérgesen.

De azért valójában nem lehetett olyan nagyon mérges, mert elővette a zsebkendőjét, és Robertson Ay arca és a fűnyíró közé csúsztatta.

- Legalább tiszta lesz az arca, amikor felébred - mondta Mary Poppins. - Az lesz csak a meglepetés! - tette hozzá gúnyosan.

De Jane és Michael jól látta, mennyire vigyázott Mary Poppins, hogy ne zavarja fel Robertson Ayt, és milyen lágy pillantás ült a szemében, amikor elfordult.

Lábujjhegyen követték, és sokatmondóan bólogattak. Tudták, hogy mindketten ugyanarra gondolnak.

Mary Poppins feltolta a gyerekkocsit a lépcsőn, be az előszobába. Az ajtó kis kattanással becsukódott. De odakint a kertben Robertson Ay csak aludt tovább...

Aznap este, amikor Jane és Michael bement jó éjszakát kívánni, Banks papát irgalmatlan mérgesen lelték. Épp öltözködött, mert meg volt híva vacsorára, és sehol sem találta a legszebb kézelőgombjait.

- A mennykőbe is, hát nem itt van?! - kiáltott fel egyszerre Banks papa. - Épp a kályhatisztító paszta dobozában! Az öltözőasztalomon! Ez Robertson Ay műve. Egy szép napon kiteszem a szűrét a fickónak! Semmire sem jó az a léhűtő!

És sehogy sem értette, hogy e szavak hallatán miért tör ki gyöngyöző kacagásban Jane és Michael...

VII. ESTI KIMENŐ

- Micsoda? Nincs puding?! - kérdezte Michael, amikor Mary Poppins felhozott egy tele tálca tányért, bögrét, kést, és vacsorához terített a gyerekszobában.

Mary Poppins sarkon fordult, és haragos pillantást vetett Michaelra.

- Ma este kimenőm van - vágta oda -, úgyhogy vajas-eperdzsemes kenyeret kaptok, és megköszönitek. Sok kisfiú boldog lenne, ha ilyet ehetne!

- De én nem vagyok boldog - morgott Michael. - Én rizspudingot akarok mézzel!

- Ezt akarok, azt akarok! Mindig csak akarsz valamit, hol ezt, hol azt, hol amaszt. Legközelebb majd a holdat akarod, nem mást!

Michael zsebre dugta kezét, és duzzogva az ablakhoz ballagott. Jane már ott térdelt az ablak előtti padkán, és felbámult a fényes, hideg égre. Michael felmászott melléje, de még most is nagyon rosszkedvűen bámult maga elé.

- Hát jó! Igenis a holdat akarom! - vágta oda Mary Poppinsnak. - De persze úgysem kapom meg. Én soha senkitől nem kapok semmit!

És gyorsan elfordult Mary Poppins haragos tekintete elől.

- Jane - mondta Michael -, nincs puding.

- Ne zavarj, számolok! - mondta Jane, és orrát az ablaktáblára nyomta, hogy egészen ellapult a hegye.

- Mit számolsz? - kérdezte unottan Michael. Nem tudott másra gondolni, csak a rizspudingra, mézzel.

- A hulló csillagokat. Nézd csak, ott is lehullott egy! Ez már a hetedik! Megint egy! Nyolc. Egy meg ott a park fölött - kilenc!

- Nini! Ott hullik egy Bumm tengernagy kéményébe! - kiáltott Michael. Felegyenesedett, és már egészen elfeledkezett a pudingról.

- Ott meg egy kicsike, nézd csak, egyenesen az utcára! Hogy csillognak! - kiáltott fel Jane. - Jaj de szeretnék odakint lenni! Mitől hullanak le a csillagok, Mary Poppins?

Mary Poppins megvetően szipogott.

- Mit gondolsz, mi vagyok én? Lexikon?! A-tól Z-ig minden? - kérdezte mérgesen. - Gyertek vacsorázni! - A székek felé taszigálta a gyerekeket, és lehúzta a redőnyt. - Elég ebből a sok butaságból. Sietek!

És olyan gyorsan diktálta beléjük az ételt, hogy mind a ketten attól féltek, megfulladnak.

- Nem kaphatnék még egy darabot? - kérdezte Michael, és a vajas kenyeres tál felé nyúlt.

- Nem kaphatsz. Máris többet ettél, mint amennyi egészséges. Vegyél egy gyömbéres kekszet, és eredj lefeküdni.

- De...

- Még egy „de”, és nagyon megbánod! - förmedt rá Mary Poppins.

- Elrontom a gyomrom, egészen biztosan! - mondta Jane-nek Michael, de csak suttogva, mert amikor Mary Poppins így nézett, akkor okosabb volt, ha az ember elhallgatta a véleményét. Jane nem figyelt rá. Lassan rágsálta a gyömbéres kekszet, és a redőny résén át óvatosan kikukucskált a csillagfényes égre.

- Tizenhárom, tizennégy, tizenöt, tizenhat...

- Nem azt mondtam, hogy eredjetelek lefeküdni?! - kérdezte a hátuk mögött egy jól ismert hang.

- De igen! Megyünk már, Mary Poppins!

És sikítózva rohantak a hálószobába, Mary Poppins meg ott volt a sarkukban, és úgy nézett, hogy az már borzasztó.

Félóra sem telt belé, már betakarta mindegyik gyereket, és apró, mérges mozdulatokkal jól betűrködte a takarójukat a matrac széle alá.

- Kész! - sziszegte Mary Poppins. - Mára végeztünk. És ha csak egyetlen szót hallok... - Nem fejezte be a mondatot, de a szeme szavak nélkül is eleget mondott.

- Akkor baj lesz! - fejezte be helyette Michael. De csak épp suttogta, és azt is a takarójába, mert jól tudta, milyen következményekkel járna, ha hangosan mondaná. Mary Poppins kisuhogott a szobából, keményített köténye ripegett-ropogott, ahogy dühös kattanással becsukta az ajtót. Hallották, amint könnyű lépteivel lesiet a lépcsőn - kipp-kopp, kipp-kopp, távolodtak a léptek.

- Elfelejtette meggyújtani az éjjelilámpát - mondta Michael, és a párnája mögé sandított. - Tényleg nagyon sietett. Vajon hová mehet?

- És nem húzta le a redőnyt! - mondta Jane, és felült az ágyában. - Hurrá! Nézzhetjük a hulló csillagokat!

Fényesen csillogtak a fagyban a Cseresznyefa utca csúcsos háztetői, a holdfény lesiklott a villogó lankákon, és hangtalanul hullott a házak közötti mély szakadékba. Csillogott-villogott az egész világ, fénylett a föld is, akárcsak az ég.

- Tizenhét, tizennyolc, tizenkilenc, húsz - számolt kitaróan Jane, ahogy sorra hullottak a csillagok. Amint egy eltűnt, másik foglalta el a helyét, míg végül szinte az egész égbolt víg táncot járt a hulló csillagok vakító fényében.

- Olyan, mint a tűzijáték - mondta Michael. - Jaj, nézd csak azt a csillagot! Vagy mint a cirkusz! Gondolod, Jane, hogy az égben is van cirkusz?

- Nem tudom - gondolkozott el Jane. - Ott van persze a Nagymedve meg a Kismedve meg a Bika meg az Oroszlán... De hogy cirkusz van-e, azt nem tudom.

- Mary Poppins biztosan tudja - bólogatott bölcsen Michael.

- Tudja, de úgyse mondja meg - felelt Jane, és megint az ablak felé fordult. - Hol tartottam? Huszonegy volt? Jaj, Michael, nézd, nézd, milyen gyönyörű... látod? - Izgatottan ugrált az ágyában, és az ablakra mutatott.

Még sohasem láttak ilyen nagy és ennyire ragyogó csillagot, mint amelyik most egyenesen a Cseresznyefa utca tizenhét felé hullott. Ez a csillag más volt, mint a többi, nem süvített át egyenesen a sötétségen, hanem forgott, egyre forgott, nagyon furán pörgött a levegőben.

- Húzd be a fejed, Michael! - kiáltott hirtelen Jane. - Ide jön! - Lebuktak a takaró alá, fejüket a párnába fúrták.

- Gondolod, hogy már elment? - hallatszott tompán Michael hangja. - Mindjárt megfúlok!

- Dehogyan mentem el! - felelt a kérdésre egy vékony, tiszta hang. - Mit gondolsz te rólam?

Jane és Michael döbbsen ledobta a takarót, és felült. És íme, az ablakpárkányon ott billegett fényes csóváján, ott villogott rájuk ragyogón a lehullott csillag!

- Gyertek már, halljátok? Gyorsan! - mondta, és fagyos fényét a szobára sugározta.

Michael csak bámult rá.

- Úgy érted... hogy menjünk veled? - kérdezte Jane.

- Persze. Öltözzetek fel jó melegen. Odakint fagy!

A két gyerek kiugrott az ágyból, és futott a kabátjáért.

- Pénzetek van? - kérdezte élesen a csillag.

- A kabátzsebemben van egy kétpennys - mondta kissé bizonytalanul Jane.

- Rézpénz? Az nem jó semmire. Nesze, fogd meg! - És a csillag sístergő hanggal, mintha tűzijáték szikrája pattanna, szikraesőt szórt. Kettő egyenesen átszelte a szobát; az egyik a Jane tenyerére pottyant, a másik a Michaeléra.

- Gyorsan, mert elkésünk!

A csillag átsüvített a szobán, át a csukott ajtón, le a lépcsőn.

Nyomában Jane és Michael, és erősen szorongatták csillagpénzüket.

„Lehet, hogy álmodom?” - kérdezte Jane magában, ahogy átszaladtak a kerten.

- Utánam! - kiáltott a csillag, és az utca végén, ahol a fagyos ég mintha egészen a járdáig ért volna, felugrott a levegőbe, és eltűnt.

- Utánam! Utánam! - hallották a hangját. - Se jobbra, se balra, lépj fel egy csillagra!

Jane kézen fogta Michaelt, s bizonytalanul felemelte lábát a járdáról. Nagy meglepetésére azt tapasztalta, hogy a legalsó csillag az égen egész könnyen elérhető. Fellépett rá, óvatosan egyensúlyozott. A csillag egészen szilárdnak, biztosnak tetszett.

- Gyere, Michael!

Siettek felfelé a fagyos égen, átugrálták a csillagok közt tátongó szakadékot.

- Utánam! - kiáltott messziről a hang. Jane megállt, lepillantott, és elakadt a lélegzete, amikor meglátta, hogy milyen magasan járnak. A Cseresznyefa utca, sőt az egész világ, olyan kicsi volt és úgy ragyogott, mint egy karácsonyfadísz.

- Nem szédülsz, Michael? - kérdezte Jane, és átugrott egy hatalmas, lapos csillagra.

- N-n-nem... Ha fogod a kezemet, akkor nem.

A két gyerek megállt. Mögöttük a hatalmas csillaglétcső levezetett a földre, de előttük már nem látszott semmi más, csak a csupasz ég sűrű kékje.

Michael keze reszketett Jane markában.

- M-m-most mmm-mit csinálunk? - kérdezte, és nagyon igyekezett, hogy ne remegjen a hangja.

- Tessék, hölgyeim és uraim, folyvást-folyvást, tessék besétálni! Csodálatos, rendkívüli látvány! Ilyen még nem volt! Minden pénzt megér! Itt látható a kétfarkú sárkány, itt a szárnyas paripa! Világcsuda! Szenzáció! Tessék, tessék, folyvást, folyvást!

Mintha egyenesen a fülükbe kiabált volna egy harsány hang. Bámulva néztek körül. Sehol senki.

- Csak frissen, csak fürgén, tessék, tessék, hölgyeim és uraim! El ne mulasszák az aranybikát, a jókedvű bohócokat! Itt láthatók a világhírű csillagzsonglőrök! Aki látja, soha el nem felejt! Tessék, kérem, csak a függönyt kell félrehúzni, tessék besétálni!

Megint ott szólt a hang, közvetlen közelben. Jane előrenyúlt. Legnagyobb meglepetésére, amit csupasz, csillagtalán égdarabnak nézett, valójában sűrű, sötét függöny volt. Közelebb lépett, és a függöny engedett. Jane maga után húzta Michaelt, és félrevonta a függönyt.

Vakító világosság kápráztatta el őket.

Amikor megint láttak, fénylő porond szélén találták magukat. A hatalmas kék függöny körülvette a porondot, és fent a magasban sátorformán csúcsosodott.

- Csak frissen, csak fürgén! Aki nem siet, elkésik! Szabad a jegyeket?

Megfordultak. Mellettük különös, fénylő lábú óriás magaslott a porond szélén. Vadász formája volt, mert csillagpettyes párduebört viselt a vállára vetve, három hatalmas csillaggal pitykézett övéről pedig fényes kard csüngött.

- Kérem a jegyeket! - nyújtotta elébük kezét az óriás.

- Sajnos, nincs jegyünk. Mi ugyanis nem tudtuk... - kezdte Jane.

- Ejnye, ejnye, micsoda figyelmetlenség! Márpedig jegy nélkül nem engedhetlek be. Hanem mi ez itt a kezében?

Jane az óriás felé nyújtotta az aranylós szikrát.

- Ej, hát ha ez nem jegy, akkor igazán nem tudom, micsoda! - S az óriás a három jókora csillag közé tűzte a szikrát. - Elkel még egy pityke Orion övére! - tette hozzá nyájasan.

- Te vagy az Orion? - bámult fel rá Jane.

- Hát persze... nem tudad? Most azonban elnézést kérek, nem hagyhatom őrizetlenül a bejáratot. Fáradjatok beljebb!

A gyerekek kéz a kézben beóvakodtak. Egyik oldalon menetelesen magasodtak a széksorok, a másikon aranykötél választotta el őket a porondtól. És magán a porondon valósággal nyüzsgött a sok furcsánál furcsább állat: mind fényesen ragyogott, akár a színarany. Hatalmas, aranyszárnyú ló vágózott el mellettük; szikrát vetett a patkója. Egy aranyhal uszonyaival felverte a porond homokját. Három kecskegida vadul rohangászott, de két lábon, nem négyen. S ahogy közelebről megnézték őket, Jane és Michael észrevette, hogy valamennyi állat csillagból van: a ló szárnya csupa csillag, nem toll; a három gidának csillag villog az orrán, a farkán; és csupa-csupa csillagpikkely borítja a hal testét is.

- Jó estét! - hajolt meg udvariasan Jane előtt a hal, ahogy nagy csapkodással elhaladt mellette.

- Jó időnk van ma az előadáshoz.

Jane azonban még nem is válaszolhatott, a hal már továsietett.

- Ez aztán fura! - mondta Jane. - Sose láttam még ilyen állatokat!

- Miért lenne fura? - kérdezte mögöttük egy hang.

Két gyerek állt ott mosolyogva; mindkettő fiú volt, valamivel idősebb, mint Jane. Fénylő tunikát viseltek, csúcsos sapkájukon csillag volt a ponpon.

- Elnézést kérek - mondta udvariasan Jane -, de hát tudjátok, mi inkább... khm... szórt meg tollakat szoktunk látni, ezek az állatok meg mintha csupa-csupa csillagból lennének.

- Hát persze! - mondta az első fiú, és tágra nyitotta szemét. - Hogyne volnának csillagból, hisz ők a csillagképek!

- De itt még a fűrészpor is arany... - kezdte Michael.

A második fiú nevetett.

- Fűrészpor? Csillagpor! Nem voltál még soha cirkuszban?

- Ilyenben még soha.

- Minden cirkusz egyforma - legyintett az első fiú. - Csak épp a mi állataink fényesebbek, ez az egyetlen különbség.

- De kik vagytok ti? - kérdezte Michael.

- Mi vagyunk az ikrek. Ő Pollux, én vagyok Castor. Mindig együtt vagyunk.

- Mint a sziámi ikrek?

- Úgy, vagy még jobban. A sziámi ikrek csak testben nőttek össze, de mi ketten egy szív, egy lélek vagyunk. Egymás gondolatait gondoljuk, egymás álmait álmodjuk. No de most nincs idő beszélgetni. Készülnünk kell, majd később találkozunk! - Az ikrek elfutottak, és eltűntek egy függönnyel borított kijáraton.

- Mondjátok csak! - szólalt meg a porondról egy borús hang. - Nem akad véletlenül nálatok egy kis mazsolás kalács?

Egy sárkány hömpölygött feléjük; két hatalmas, pikkelyes farka volt, orrlukaiból gőzt lövellt.

- Sajnos, nincs - mondta Jane.

- Hát egy kis keksz? - kérdezte mohón a sárkány.

A gyerekek a fejüket rázták.

- Mindjárt gondoltam - morogta a sárkány, és egy-két aranykönyvet hullatott. - Mindig így van ez előadás estéjén. Csak fellépés után kapok enni. Rendszerint egy szépséges hajadon a vacsorám.

Jane gyorsan hátrahúzódott, és magával vonta Michaelt is.

- Ó, nem kell félnetek! - nyugtatta meg őket a sárkány. - Különb is, ti nagyon kicsik vagytok. Meg aztán emberi lények lévén, úgysem ízlenétek. Azért éheztetnek - magyarázta -, hogy jobban csináljam a mutatványt. De előadás után... - Mohó fény szökött a sárkány szemébe; elcsoszogott, nyalogatta ajkát, és halkán, mohón csettintgetett.

- Igazán örülök, hogy emberi lények vagyunk - fordult Michaelhoz Jane. - Rémes lehet, ha valakit felfal egy sárkány!

De Michael már továbsietett, és hamarosan izgatott beszélgetésbe bonyolódott a három kecskegidával.

- Mondd el! - kérte éppen Michael, amikor Jane odaért.

És a legnagyobb gida, aki nyilvánvalóan verset akart mondani, megköszöri a torkát, és rákezdet:

*Pata és szarv,
szarv és pata...*

- Ejnye, gyerekek! - szakította félbe a szavalást Orion harsány hangja. - Majd elmondjátok a verset, ha rátok kerül a sor. Most készülődjétek, mindjárt kezdődik a műsor! Gyertek utánam, legyetek szívesek! - fordult Jane-hez és Michaelhoz.

Engedelmesen baktattak a fénylő alak nyomában, és ahogy elhaladtak az aranyállatok mellett, azok utánuk fordultak, és megbámulták őket. Menet közben elsuttogott mondatfoszlányok ütötték meg a fülüket.

- Kik ezek? - kérdezte a csillagos bika. Már nem kapálta a csillagport, hanem a gyerekekre bámult. Az oroszlán megfordult, és a bika fülébe suttogott. Csak ennyit értettek meg belőle: „Banks” meg „esti kimenő”, a többit nem hallották.

Most már egészen megtöltötték a széksorokat a fénylő csillagos alakok. Csak három hely maradt üresen; ezekhez vezette Orion a gyerekeket.

- Tessék! Fenntartottuk nektek. Épp a királyi páholy alatt. Kitűnően fogtok látni. Nézzétek csak, már kezdődik is az előadás!

Jane és Michael megfordult, és látták, hogy a porond kiürült. Míg őket Orion a helyükre vezette, az állatok kisiettek. A gyerekek kigombolták kabátjukat, és izgatottan előrehajoltak.

Messziről harsonaszó hallatszott. Zene visszhangzott a sátorban és magas hangú, lágy nyerítés.

- Az üstökösök! - mondta Orion, és letelepedett Michael mellé.

Torzonborz, bólogató fej bukkant fel a függöny mögül; aztán sorra bevágta a porondra kilenc üstökös, sörényük aranyhímes, fejükön ezüstcsótár.

A zene harsogássá fokozódott, az üstökösök fél térdre ereszkedtek, és meghajtották fejüket. Meleg légáramlat söpört végig a porondon.

- Milyen meleg lett! - kiáltott Jane.

- Csitt! Itt jön ő! - szólt rájuk Orion.

- Kicsoda? - suttogta Michael.

- Az istállómeister!

Orion a túlsó kijárat felé biccentett. Fénysugár tört elő a függöny résén, elhomályosította a csillagképeket, egyre fényesebben ragyogott.

- Itt van! - Orion hangja különösen lágyan csengett.

S szavai közben a függöny mögül előlépett egy óriási aranyalak; feje körül lángfürtök göndörödtek, széles arca sugárzott. Hatalmas meleg áradat követte, végignyaldosta a porondot, s mind jobban táguló körökben szétterjedt, míg el nem érte Jane-t, Michaelt és Oriont. A gyerekek elálmosodtak a melegben, és szinte öntudatlanul kibújtak a kabátjukból.

Orion felugrott, és jobb karját magasra lendítette.

- Üdv néked, Nap, üdv! - kiáltotta. És a széksorokból visszhangzott a kiáltás:

- Üdv!

A Nap végighordozta tekintetét a tágas porondon, a sötét sátron, és válaszul az üdvözlésre, háromszor meglendítette hosszú aranyostorát. Ahogy az ostor kanyarodott a levegőben, rövid, éles pattanást hallottak. Az üstökösök felugrottak és kinyargáltak, befönt farkuk vadul csapkodott, csótáros fejüket büszkén felvágták.

- Itt vagyok, ragyogok, mint a fekete szurok! - kiáltott egy rekedtes hang. És a porondra beszökdécselt egy mulatságos figura: arcát ezüstre mázolta, széles, vörös szája volt, nyaka körül óriási, ezüstös fodor.

- Ez itt Szaturnusz, a bohóc! - suttogta a tenyere mögül Orion a gyerekeknek.

- Mi az: ha feldobják, fehér, ha leesik, sárga? - kérdezte a bohóc a közönségtől, s közben cigánykereket vetett, és fél kézre állt.

- Tojás! - kiáltotta Jane és Michael.

A bohóc csalódott képet vágott.

- Ja, ha ismeritek!... - mondta szemrehányóan. - Így nem gilt!

A Nap megpattintotta ostorát.

- Jó, jó - mondta a bohóc. - Tudok én mást is. Milyen vár az, amiben nincsenek katonák? - kérdezte, és letottyant a csillagporba.

- Lekvár! - kiáltotta kórusban Jane és Michael.

A pattogó ostor a bohóc térde köré kanyarodott.

- Jaj, jaj, jaj! Kegyelem! Ne bántsд szegény Jancsit! Nézd csak, hogy nevetnek odafent! De majd adok én nekik! Ezt hallgassátok meg!

S azzal kettőt fordult a levegőben.

- Mi különbség van a karosszék meg a gombostű között? Erre feleljetek, ha tudtok!

- Űlj bele, majd meglátod! - süvítette Michael és Jane.

- Takarodsz innét?! - kiáltott a Nap, és ostorával a bohóc hátára cserdített; a bohóc meg körbe-körbe bukfencezett a porondon, és közben sírt-rítt:

- Szegény, szegény Jancsi bohóc! Megint pórul járt! Ismerik az összes viccét, szegény Jancsi megjárta... ó, bocsánat, kisasszony, bocsánat!

Abbahagyta, mert nekibukfencezett Pegazusnak, a szárnyas paripának, amely épp bevágtatott a porondra, hátán egy tündöklő, csillámló alakkal.

- Vénusz, az esthajnalcsillag - magyarázta Orion.

Jane és Michael lélegzet-visszafojtva nézte, amint a csillagfényes alak könnyedén körüllovagol a porondon, s elhaladtában meghajol a Nap előtt: az meg egyszer csak útját állta, és felemelt egy vékony aranypapírral borított jókora karikát.

Vénusz egy pillanatig lábujjhegyen egyensúlyozott.

- Hoppá! - kiáltott a Nap, és Vénusz földöntúli kecsességgel átszökött a karikán, és talpra esett a Pegazus hátán.

- Hurrá! - kiáltott Jane és Michael; és a csillagközönség visszhangozta a kiáltást:

- Hurrááá!

- Csak még egyszer hadd próbáljam! Szegény Jancsi bohóc, csak még egyetlenegyszer! Tán egy macskát még megneveltethetek! - rimánkodott a bohóc. Hanem Vénusz felvetette fejét, kacagott, és kilovagolt a porondról.

Alig tűnt el, amikor beszökdécselt a három gida, szégyellősen körülnéztek, és ügyetlenül meghajoltak a Nap előtt. Azután sorba két lábra álltak, felsorakoztak, és magas, vékony hangjukon előadták a következő dalt:

*Pata és szarv,
szarv és pata,
minden éjjel
itt a három kicsi gida,
három orrocska csillog,
három farkinca, hej!
Kék-fekete,
fekete-kék
az esteli ég,
a gidák kifutnak élénk,
három orrocska csillog,
három farkinca, hej!
Három fehér
kisgida boldogan
és fényesen lubickol
a Tejút hullámaiban,
három orrocska csillog,
három farkinca, hej!
Virradatig,
míg tart az éjszaka,
csillagmezőn
legelész három kicsi gida,
három orrocska csillog,
három farkinca, h-e-e-e-j!*

Az utolsó sor végén hosszan mekegtek és kitáncoltak.

- Ki jön most? - kérdezte Michael. De Orionnak válaszolnia sem kellett, mert már ott is volt a porondon a sárkány, orryukaiból gőz lövellt, két pikkelyes farka felverte a csillagport.

A nyomában jött Castor és Pollux; hatalmas, fehérén tündöklő gömböt cipeltek, amelyen hegyek és folyók halvány rajzolata látszott.

- Olyan, mint a hold! - mondta Jane.

- Mert az! - mondta Orion.

A sárkány hátsó lábára állt, és orrán egyensúlyozta a holdat.

A fehér gömb egy pillanatig bizonytalanul imbolygott, azután megállapodott, és a sárkány keringőbe fogott. Körbe-körbe fordult, nagyon óvatosan, nagyon simán, egyszer, kétszer, háromszor.

- Elég! - mondta a Nap, és megpattintotta ostorát. A sárkány megkönnyebbülten felsóhajtott, megrázta fejét, és átröpítette a Holdat a porondon. Az nagy puffanással egyenesen Michael ölében kötött ki.

- Jóságos ég! - kiáltott fel ijedten Michael. - Mit csináljak vele?

- Ami tetszik - mondta Orion. - Úgy tudom, épp ezt akartad!

És Michaelnak egyszerre eszébe jutott Mary Poppinsszal folytatott esti beszélgetése. A Holdat akarta és tessék, most megkapta! Csak azt tudná, mit csináljon vele! Igazán kínos helyzet...

Nem volt azonban ideje hosszasan töprengeni, mert a Nap megint megpattintotta ostorát. Michael térdére tette a Holdat, összekulcsolta körülötte a karját és megint a porond felé fordult.

- Mennyi kettő meg három? - kérdezte a Nap a sárkányt.

A két fark ötször a porba csapódott.

- És hat meg négy? - A sárkány egy percig gondolkodott. Egy, kettő, három, négy, öt, hat, hét, nyolc, kilenc... A két fark mozdulatlan maradt.

- Nem jó! - szólt a Nap. - Egészen rossz! Ma este nem kapsz vacsorát!

E szavak hallatára a sárkány sírva fakadt, és zokogva futott ki a porondról.

*Brühühű, brühühű,
jaj, jaj nekem!*

- sírt keservesen.

*Egy hajadon a vágyam,
fűszeresen,
egy jóízű lány kellene,
a fűrtje üstökös,
és csillag a szeme,
s ha két lány volna, ó, de gyönyörű,
üres a gyomrom, brühühühű-hű!*

- Nem adhatnának neki legalább egy egészen kicsi hajadont? - kérdezte Michael, mert őszintén megsajnálta a sárkányt.

- Csitt! - mondta Orion, amint egy vakító alak ugrott ki a porondra.

Amikor leülepedett a felvert csillagpor, a gyerekek rémülten hátrahúzódtak. Az oroszlán volt az ugyanis, és vadul morgott.

Michael egy kicsit közelebb húzódott Jane-hez. Az oroszlán lassan, lapulva közeledett, míg el nem ért a Naphoz.

Hosszú, vörös nyelvét veszedelmesen kiöltötte; ám a Nap csak nevetett, felemelte lábát, és icipicit megrúgta az oroszlán aranyos orrát. A csillagszörnyeteg, mintha megégették volna, felordított, és a levegőbe szökött.

A Nap ostora vadul a levegőbe cserdített. Az oroszlán lassan, kelletlenül, fojtottan morogva hátsó lábára emelkedett. A Nap odadobott neki egy ugrókötelet, s az oroszlán mellső mancsába fogta, és a következő dalra gyűjtött:

*Leó vagyok én, a büszke sörény,
a kényes, a fényes az éj fővenyén,
a csillagos égen a fő tünemény,
az Orion lábánál ragyogok én.
Illog-villog-csillog a képem,
nincsen másom a fenti vidéken!*

A dal végeztével meglendítette a kötelet, és körbeugrálta a porondot, vérben forgó szemmel és iszonyú morgással.

- Siess, Leó, most mi jövünk! - mordult fel egy hang a függöny mögül.

- Mozogj, vén macska! - tette hozzá egy éles hang. Az oroszlán ledobta az ugrókötelet, s nagy ordítással a függönyre vetette magát, ám a két újonnan jött teremtmény óvatosan oldalt lépett, úgyhogy az oroszlán elvétette őket.

- A Nagymedve meg a Kismedve! - mondta Orion.

A két medve lomhán bekullogott, mancson fogták egymást, és zeneszóra lassú keringőt jártak. Ünnepelesen, komoly ábrázattal megkerülték a porondot, táncuk végeztével ügyetlenül bókoltak a közönség előtt, és így szóltak:

*A Nagymedve morog, a Kismedve nyafog,
ó, ti kedves bőkezű csillagok,
egy fölös lépes mézet adjatok,
a Nagymedve morog, a Kismedve nyafog,
kék barlangomba ha kis mézet rakhatok.
Vagy ha...
vagy ha...
vagy ha...*

A Nagymedve meg a Kismedve hebegett-habogott és összenézett.

- Nem tudod, mi jön most? - morogta mancsa mögül a Nagymedve.

- Nem én! - A Kismedve megrázta fejét, és aggódalmasan bámult maga elé a csillagporba, mintha ott keresné az elveszett szavakat.

Ám ebben a pillanatban a nézőközönség megmentette a helyzetet.

Mézes lépek záporoztak a porondra, ott pottyantak le a két medve orra előtt. A Nagymedve meg a Kismedve ugyancsak megkönnyebbülten lehajolt, és felszedegette valamennyit.

- Ez a jó! - morogta a Nagymedve, és beledugta az orrát egy lépbe.

- Kitűnő! - nyafogta a Kismedve, és belekóstolt egy másikba. Azután méztől csöpögő orral, ünnepelesen meghajoltak a Nap előtt, és kicammogtak.

A Nap intett, és a sátrat diadalmas zeneszó töltötte be.

- Ez már jeladás a fináléra - mondta Orion, a porondra pedig betáncolt Castor és Pollux, nyomukban valamennyi csillagképpel.

Visszajöttek a medvék, ügyetlenül keringözve; Leó, az oroszlán egyre csak dühösen morogva, ott szimatolt a sarkukban. Belebbent a csillaghattyú, és magas, tiszta hangon énekelt.

- A hattyúdál - magyarázta Orion.

A hattyú nyomában az aranyhal következett: ezüstpórázon vezette a három gidát; a nyomukban a sárkány jött, s még most is sírt-rítt keservesen. Egy harsány, szörnű hang szinte elfojtotta a zenét. Taurus volt az, a bika; becsörtetett a porondra, és igyekezett levetni hátáról Szaturnuszt, a bohócot. Sorra beözönlött mindenki, és szaporán elfoglalta helyét. A porond aranyszarvak, -paták, -sörények és -farkak imbolygó aranytömege volt.

- Ez a vége? - suttogta Jane.

- Majdnem - felelt Orion. - Ma korán befejezik, mert fél tizenegyre haza kell érnie.

- Kinek? - kérdezték egyszerre a gyerekek. De Orion nem hallotta. Felállt és integetett.

- Gyertek már, szaporán, gyorsabban! - kiáltott.

És bejött Vénusz, szárnyas lova hátán; utána a csillagkígyó, farkát szájába dugva, körbe-körbe karikázott a porondon.

A sort az üstökösök zárták; büszkén ügettek be a porondra, befont farkuk csapkodott. A zene hangosabbra, gyorsabbra váltott, aranyfüst szállt fel a csillagporból, ahogy a kiáltozó, daloló, ordító, morgó csillagképek kört alkottak. S a kör közepén, mintha nem mernének egészen a közelébe merészkedni, jókora helyet hagytak a Napnak.

Ott állt a Nap, valamennyiük fölé magasodott, feltekert ostora a karján pihent. Könnyedén bólíntott mindegyik állatnak, ahogy lehajtott fejjel elhaladtak előtte. És ekkor Jane és Michael észrevette, hogy a fénylő tekintet felemelkedik a porondról, és körbejár a csillagközönségen, míg el nem ér a királyi páholyig. A gyerekeket mindjobban előntötte a meleg, ahogy rájuk esett a Nap sugara, s nagy meglepetésükre azt vették észre, hogy feléjük emeli ostorát, és feléjük bólínt.

Ahogy az ostor lendült, minden egyes csillag, valamennyi csillagkép sarkon fordult, majd egy ütemre valamennyi meghajolt.

- Lehet, hogy... hogy *előttünk* hajolnak meg? - suttogta Michael, és erősebben szorította magához a Holdat.

Ismerős nevetés csendült fel mögöttük. Gyorsan megfordultak. És a királyi páholyban, egymagában ott ült egy jól ismert alak, szalmakalapban, kék kabátban, nyakán aranylánccal.

- Üdv néked, Mary Poppins, üdv! - szállt fel a cirkusz porondjáról a hangáradat.

Jane és Michael összenézett. Hát idejár Mary Poppins, amikor kimenője van! Alig hittek a szemüknek - és mégis, mégis, ez Mary Poppins életnagyságban, s ugyancsak gögösen néz maga elé.

- Üdv! - szállt fel újra a kiáltás.

Mary Poppins üdvözlésre emelte kezét.

Azután büszkén, öntelten kilépett a páholyból. A legcsekélyebb meglepetést sem tanúsította Jane és Michael láttán, csak szípozott, ahogy elhaladt mellettük.

- Hányszor mondtam már nektek - szólt oda hozzájuk Orion feje fölött -, hányszor mondtam, hogy bámészkodni illetlenség?

Továbbment, le egyenesen a porondra. A Nagymedve felemelte az aranykötelet. A csillagképek utat nyitottak; a Nap előrelépett. Megszólalt, és hangja csupa meleg volt és csupa fény:

- Mary Poppins, kedvesem, szívből üdvözöllek!

Mary Poppins olyan mélyen bókolt, hogy a térde a földet érte.

- Tisztelegnek előtted a bolygók, üdvözölnek a csillagképek. Emelkedj, gyermekem!

Mary Poppins felállt, és tiszteletteljesen fejet hajtott a Nap előtt.

- Éretted gyűltek össze a csillagok a sötétkék sátorban, Mary Poppins - folytatta a Nap -, éretted vonták meg ma a világtól ragyogó fényüket. Remélem tehát, hogy élvezted a mai kimenődet!

- Soha még ilyen jól nem telt el. Soha! - mondta Mary Poppins, felemelte fejét, és mosolygott.

- Köszönöm, gyermekem! - A Nap meghajolt. - De most már lepergett a homokórán az este, és fél tizenegyre haza kell érned. Így hát mielőtt távozol, a régi szép idők emlékére járjuk el valamennyien a forgó ég táncát!

- Indulás lefelé! - bökte meg a csodálkozó gyerekeket Orion.

Lebotladoztak a lépcsőn, és kis híján lepottyantak a csillagporondra.

- Micsoda neveletlen viselkedés ez, ha szabad kérdeznem? - sziszegte Jane fülébe egy jól ismert hang.

- Miért, mit kell csinálnom? - hebegte Jane.

Mary Poppins haragosan nézett rá, és apró mozdulattal a Nap felé intett. És Jane egyszer csak megértette. Megragadta Michael karját, letérdelt, és Michaelt is maga mellé vonta. Tüzesen-édesen nyaldosta körül őket a Nap melege.

- Emelkedjetek, gyermekeim - mondta kedvesen. - Szívből üdvözöllek. Jól ismerlek benneteket, sok-sok nyári napon néztem le reátok!

Jane talpra vergődött, és a Nap felé közeledett, de a kinyújtott ostor megállásra intette.

- Ne érh hozzám, földi gyermek! - figyelmeztette a Nap, és intett, hogy távolodjék. - Édes az élet, és ember nem közelíthet a Naphoz... hozzám ne érh!

- Igazán te vagy a Nap? - kérdezte Michael, és rábámult.

A Nap kiterjesztette karját.

- Ó, csillagok, csillagképek - szólt -, feleljetek nekem! Ki vagyok én? Ez a gyermek kíváncsi rá.

- A csillagok ura vagy, ó, Nap! - felelte ezernyi csillaghang.

- Ő a Dél és az Észak királya - kiáltott Orion -, s a Kelet és a Nyugat uralkodója! A világ peremén jár, s dicsőségétől elolvad a sarki jég. Ő hívja életre a levelet a magból, ő borítja be édes gyümölcscsel a földet. Valóban Ő a Nap!

A Nap Michaelra mosolygott.

- Most már elhiszed?

Michael bólintott.

- Akkor zendítsetek rá! Ti pedig, csillagképek, válasszatok párt!

A Nap meglendítette ostorát. Rákezdte megint a muzsika, frissen, fűgén, táncosan. Michael lábával verte az ütemet, két karjával a Holdat ölelte. De úgy látszik, nagyon is szorosan ölelte, mert egyszerre csak hangos pukkanás hallatszott, és a Hold elkezdett zsugorodni.

- Jaj! Nézd csak, mi történt! - kiáltott Michael, és csaknem sírva fakadt.

Kisebb, kisebb, egyre kisebb lett a Hold, a végén akkorka volt már csak, mint egy szappanbuborék, azután már csak egy kis fényfoszlány maradt belőle, és a végén - Michael keze a levegőt markolta.

- Ugye, nem is volt igazi hold? - kérdezte Michael. Jane kérdő pillantást vetett a csillagpor-sávon át a Napra.

Az hátravetette lángkoszorús fejét, és gyengéden Jane-re mosolygott.

- Mi igazi, és mi nem? Te tudod, vagy én tudom? Talán sosem tudunk meg többet ennél: hogyha valamire gondolunk, az már igaz is. Ha Michael azt gondolta, hogy az igazi Holdat tartotta a karjában - nos, akkor úgy is volt valóban.

- Akkor hát - kérdezte tűnődő hangon Jane - igaz-e, hogy itt vagyunk ma este, vagy csak azt hisszük, hogy itt vagyunk?

A Nap megint mosolygott, egy kicsit szomorúan.

- Gyermekem - szólalt meg -, ne firtasd tovább! Amióta a világ világ, minden ember megkérdezte ezt. És én, aki az ég ura vagyok, még én sem tudok erre válaszolni. Csak azt tudom bizonyosan, hogy ma van az Esti Kimenő, hogy szemed előtt a csillagképek fénylenek, és ha igaznak hiszed, akkor így igaz...

- Gyertek, Jane és Michael, táncoljatok velünk! - kiáltották az ikrek.

És Jane elfeledkezett a kérdéséről, amikor négyen beálltak a körtáncba, az égi zene ütemére. De félig sem kerülték még meg a porondot, amikor Jane egyet botlott és megtorpant.

- Nézzétek! Nézzétek! Ott táncol... vele!

Michael követte Jane pillantását, az ő kurta, dundi lába is földbe gyökerezett, és Michael ámult-bámult.

Mary Poppins a Nappal táncolt. De nem úgy, ahogy ő meg Jane az ikrekkel, szorosan összefogózkodva. Mary Poppins és a Nap nem is érintették egymást, kiterjesztett karral keringtek, szemben, tökéletesen egy ütemre, a köztük tátongó távolság ellenére is.

Körülöttük keringtek a táncoló csillagképek; Vénusz átkarolta a Pegazus nyakát, kart karba öltve járta a bika az oroszlánnal, összefonódva szökdelt a három gida. Villózó fényük elkápráztatta a gyerekeket; hunyorogva álltak a csillagporban.

Azután lassult a tánc, elhalt a zene. Külön és mégis együtt, megállt a Nap és Mary Poppins. S egy csapásra megállt valamennyi állat, és türelmesen várakozott. Csend borult a porondra.

És ekkor megszólalt a Nap.

- Most pedig - mondta halkán - eljött az idő. Térjete vissza égi helyetekre, csillagaim, csillagképeim. Haza az ágyba, három kedves, halandó vendégem. Mary Poppins, jó éjszakát! Nem mondok végső búcsút, mert találkozunk még. De most egy időre - isten veled! - Azután széles és kecses mozdulattal áthidalta a távolságot, amely elválasztotta Mary Poppinstól, és igen szertartásosan, óvatosan és könnyen súrolta ajkával Mary Poppins arcát.

- Ó! - sóhajtott fel irigyen valamennyi csillagkép. - A Csók! A Csók!

Ám amikor érintette a Nap, Mary Poppins keze védőn arcára siklott, mintha égetné a csók. Fájdalom suhant át egy pillanatra az arcán, azután elmosolyodott, és felemelte a fejét.

- Isten veled! - mondta lágyan. Jane és Michael még sohasem hallották ilyen hangon beszélni.

- El innen! - kiáltott a Nap, és kinyújtotta ostorát. És a csillagképek engedelmesen kifutottak a porondról. Castor és Pollux védőn átölelték a gyerekeket, hogy nekik ne ütközzék a Nagy-medve, miközben kicammog; hogy meg ne karcolja őket a bika szarva, s ne tegyen kárt bennük az oroszlán.

Jane és Michael fülében egyre halkult a cirkuszi lárma. Fejük félrebillent, vállukra csuklott. Más karok ölelték már őket, s mintegy álmukban hallották Vénusz szavát:

- Adjátok őket nekem! Én mutatom az utat hazafelé. Én terelem haza a bárányt a nyájba, a gyermeket anyja karjaiba.

A gyerekek átengedték magukat a karok ölelésének; lágyan ringtak, ringatóztak, mint csónak a víz sodrában.

Ide-oda, ide-oda...

Fény villant a szemükbe. Talán a sárkány haladt el mellettük ragyogón, vagy a hálószoba éjszakai mécsvilága pislogott?

Ide-oda, ide-oda...

Befészelték magukat az édes, puha melegségbe. Vajon a Nap simogató heve ez? Vagy ágyukon a paplan?

„Én azt hiszem, a Nap” - gondolta Jane álmosan.

„Én azt hiszem, a paplanom” - gondolta Michael.

És egy távoli hang, mint az álom, mint a lehelet, a fülükbe duruzsolt:

- Aminek gondoljátok, az... Isten veletek... Isten veletek...

Michael felkiáltott és felébredt. Hirtelen eszébe jutott valami: „A kabátom! A kabátom! Otthagytam a királyi páholy alatt!”

Kinyitotta a szemét. Megpillantotta ágya lábán a festett kacsát. Megpillantotta a kandallópárkányt, rajta az órát, a finom porcelán tálat, a lekvárosköcsögöt, benne a zöld lombokat. És meglátta a fogason a kabátját meg a kalapját.

- De hol vannak a csillagok? - kérdezte Michael. Felült az ágyban, és maga elé bámult. - A csillagokat akarom meg a csillagképeket!

- Igazán? - kérdezte Mary Poppins, amint suhogó-ropogó tiszta kötényében belépett a szobába. - Semmi mást? Még szép, hogy a holdat nem akarod!

- Igenis akartam! - emlékeztette szemrehányóan Michael. - És meg is kaptam! Csak nagyon szorítottam, és megpukkadt!

- Kipukkadt!

- Hát akkor kipukkadt!

- Ostobaság! - mondta Mary Poppins, és odadobta Michaelnak a köntösét.

- Már reggel van? - kérdezte Jane. Körülbámult a szobában, és ugyancsak meglepődött, hogy a tulajdon ágyában találja magát. - De hát hogyan kerültünk haza? Én az ikercsillagokkal táncoltam, Castorral meg Polluxszal!

- Ti meg a csillagaitok! - mondta mérgesen Mary Poppins, és lehúzta róluk a takarót. - Majd kaptok tőlem olyat, hogy csillagokat láttok! Egy-kettő, ki az ágyból! Már így is elkéstem!

- Biztosan nagyon sokáig táncolt az éjjel - mondta Michael, miközben kénytelen-kelletlen letottyant a padlóra.

- Hogy táncoltam? Hm, mondhatom, sokat táncolhatok én, mikor a világ legkomiszabb öt gyerekeit kell ellátnom!

Mary Poppins szipogott, és szemmel láthatóan nagyon sajnálta magát, mintha nem alhatott volna eleget.

- De hát nem táncolt... a kimenőjén? - kérdezte Jane. Mert eszébe jutott, hogyan keringőzött Mary Poppins meg a Nap a csillagporond közepén.

Mary Poppins tágra nyitotta szemét.

- Szívből remélem - jegyezte meg, és gögösen kiegyenesedett -, hogy jobb dolgom is van az esti kimenőmön, mint hogy pörögjek, mint valami kergető birka!

- De hiszen én láttam! - erősködött Jane. - Odafent az égen. Leugrott a királyi páholyból, és lement táncolni a porondra!

Jane és Michael visszafojtott lélegzettel bámult Mary Poppinsra, akinek az arca bíborvörösre vált haragjában.

- Tenedek lidércnyomásod volt az éjjel - vetette oda. - Ki hallott már ilyet, hogy valaki, az én helyzetemben csak úgy ugráljon le a...

- Akkor nekem is lidércnyomásom volt! - szakította félbe Michael. - Igazán nagyon szép volt. Jane és én láttuk magát!

- Leugrani?!

- Khm... igen! Meg táncolni!

- Az égen? - Michael megremegett, ahogy Mary Poppins közeledett feléje. Arca sötét volt és rettenetes. - Még egy sértés... - mondta fenyegetően - csak egyetlenegy sértő szó, és mindjárt táncolhatsz te magad a sarokban! Én figyelmeztettelek!

Michael gyorsan elkapta a tekintetét, és Mary Poppins, haragosan ropogó köténnyel, pattogó léptekkel átment a szobán, hogy felkeltse az ikreket. Jane ült az ágyán, és Mary Poppinsra bámult, ahogy az ágyacskák fölé hajolt. Michael lassan felhúzta papucsát és felsóhajtott.

- Hát akkor biztos álmodtuk - mondta szomorúan. - Pedig milyen jó lenne, ha igaz lenne!

- Igaz is volt - suttozta Jane óvatosan, és a szemét le nem vette Mary Poppinsról.

- Honnan tudod? Biztos?

- Nézz csak oda! - Mary Poppins feje Barbara ágyacskája fölé hajolt. Jane feléje biccentett. - Nézd csak az arcát! - suttozta Michael fülébe.

Michael alaposan szemügyre vette Mary Poppins arcát. A fekete haj a fül mögé kanyarodott, a szem ismerősen villogott, kék volt, akár egy holland babáé, az orr felfelé kunkorodott, az arc pirosan fénylett.

- Nem látok sem... - kezdte Michael, de mindjárt el is harapta a szót. Mert ahogy Mary Poppins elfordította a fejét, már ő is látta, amit az imént Jane.

Mary Poppins orcájának kellős közepén apró, tűzvörös folt égett. S ahogy közelebről megnézte, Michael már azt is látta, milyen különös alakú a folt. Kerek volt; apró, fodorodó lángnyelvek vették körül - olyan volt, mint egy aprócska nap.

- Látod? - kérdezte halkán Jane. - Ott csókolta meg.

Michael bólintott - egyszer, kétszer, háromszor.

- Igen - mondta, és csak állt mozdulatlanul, és Mary Poppinsra bámult. - Látom bizony.
Látom...

VIII. LÉGGÖMB ÉS LÉGGÖMB

- Azon töröm a fejem, Mary Poppins - szólt egy reggel Banks mama, amikor besietett a gyerekszobába -, hogy vajon lesz-e ideje egyet-mást bevásárolni számomra?

És kedves, ideges mosolyt vetett Mary Poppinsra, mintha nem tudná bizonyosan, milyen választ kap. Mary Poppins elfordult a kandallótól, ahol épp Annabel ruháit szárította.

- Talán lesz - jegyezte meg, de nem sok bátorítás csendült a hangjából.

- Ó, igen... - mondta Banks mama, és még idegesebben pillantott rá.

- De az is lehet, hogy nem - folytatta Mary Poppins. Buzgón kirázott egy kötött kabátkát, és a tűz elé akasztotta.

- Nos... abban az esetben, ha lenne ideje, itt van egy lista, itt meg egy egyfontos. És ha marad belőle, azt elköltheti.

Banks mama letette a pénzt a fiókos szekrényre.

Mary Poppins nem szólt semmit. Csak éppen szipogott.

- Ó! - kiáltott fel Banks mama, mert eszébe jutott valami. - Az ikreknek ma gyalog kell menniük, Mary Poppins. Robertson Ay reggel ráült a gyerekkocsira, mert karosszéknek nézte. Úgyhogy meg kell javíttatni. Gondolja, hogy megbirkózik velük, és tudná vinni Annabelt?

Mary Poppins kinyitotta száját, azután keményen összezárta megint.

- Én mindennel megbirkózom, ha akarok, még többel is.

- Tudom... tudom - mondta Banks mama, és az ajtó felé hátrált. - Maga... maga kincs! - valóságos kincs!... Kimondhatatlanul csodálatos, utolérhetetlen ki... - Hangja elhalt, ahogy Banks mama lesietett a lépcsőn.

- És mégis... mégis... néha azt kívánom, bárcsak ne lenne az! - közölte Banks mama a déd-nagyanyja arcképével, miközben port törölgetett a szalonban. - Egészen kicsinek és butának érzem magam mellette, mintha megint kislány lennék. Pedig nem vagyok! - Banks mama felszegte fejét, és lefricskázott egy porszemet a kandallópárkányon álló tarka tehénről. - Én nagyon fontos személy vagyok, öt gyermek anyja! És ő ezt elfelejti!

És Banks mama folytatta ténykedését, és gondolatban elmondott mindent, amit Mary Poppinsnak szeretett volna mondani, de közben nagyon is jól tudta, hogy sohasem lenne hozzá mersze.

Mary Poppins berakta a listát és az egyfontost a táskájába, és egy perc sem telt belé, már feltette és megtűzte kalapját, s karján Annabellel sietett is ki a házból, Jane és Michael pedig, mindegyik egy-egy iker kezét fogva, úgy igyekezett utána, ahogy csak tőle telt.

- Lépjetek ki, legyetek szívesek! - szólt rájuk szigorúan Mary Poppins.

Gyorsabbra fogták hát lépteiket, húzták maguk után a járdán a szegény, csoszogó ikreket. Észre sem vették, hogy kis híján kitépik John és Barbara karját. Csak arra volt gondjuk, hogy lépést tartsanak Mary Poppinsszal, és meglássák, mire költi az egyfontos maradékát.

- Két csomag gyertya, négy font rizs, három font kristálycukor, hat font porcukor, két doboz paradicsomlé és egy kályhatisztító kefe, egy pár szobalánykesztyű, fél rúd pecsétviasz, egy zacskó liszt, egy csomag gyújtós, két doboz gyufa, két karfiol és egy csomó rebarbara!

Mary Poppins besietett a parkon túl az első boltba, és felolvasta a listát.

A kövér, kopasz, szuszogós boltos tőle telhető sebességgel jegyezte a rendelést.

- Egy zacskó szobalánykesztyű... - írta, és idegesen nyalogatta tömpe kis ceruzájának boldogabbik végét.

- Lisztet mondtam! - szólt rá szigorúan Mary Poppins.

A fűszeres céklavörösre pirult.

- Jaj, igazán sajnálom! Nem akartam megsérteni, higgye el. Szép időnk van, ugyebár? Igen. Elnézést, tévedtem. Egy zacskó szoba... khm... liszt.

Sietősen körmölt, azután azt mondta:

- Két doboz kályhatisztító kefe...

- Gyufa! - förmedt rá Mary Poppins.

A fűszeres keze remegett a jegyzetfüzet fölött.

- Jaj, persze! Biztosan a ceruza az oka, mindig mást ír, mint amit kellene. Újat kell vennem. Gyufa, hát hogyné! S azután ugyebár?...

Idegesen felnézett, aztán le megint a kis ceruzacsonkra.

Mary Poppins széthajtogatta a listát, és haragos, türelmetlen hangon újra felolvasta.

- Bocsánat - mondta a fűszeres, amikor Mary Poppins a lista végére ért -, de a rebarbara kifogyott. Adhatnék talán helyette aszalt szilvát?

- Szó sincs róla. Egy csomag tápiókat.

- Jaj, ne, Mary Poppins, ne vegyen tápiókat! A múlt héten is azt ettünk - figyelmeztette Michael.

Mary Poppins ránézett, azután megint a fűszeresre, és a pillantásából mind a ketten tudták, hogy nincs remény. Tápióka lesz, nem más. A fűszeres vörösebbre pirult, mint valaha, és kiment tápiókáért.

- Ha így folytatja, nem marad semmi pénze - mondta Jane, amint a pulton halmozódó fűszerfélét figyelte.

- Talán három deka savanyúcukorra ha futja, többre semmi esetre sem - mondta gyászosan Michael, miközben Mary Poppins kivette táskájából az egyfontost.

- Köszönöm - mondta Mary Poppins, amikor a fűszeres visszaadta az aprópénzt.

- Én köszönöm - mondta udvariasan a fűszeres, és a pultra könyökölt. Nyájasnak szánt mosolyt vetett Mary Poppinsra, úgy folytatta: - Tartósnak ígérek a jó idő, nemdebár? - Büszkén beszélt, mintha egyes-egyedül ő irányítaná az időjárást, és egyenesen Mary Poppins kedvéért csinált volna jó időt.

- Elkelne az eső! - jelentette ki Mary Poppins, és egyszerre csukta be a száját meg a táskáját.

- Úgy is van - mondta gyorsan a fűszeres, mert a viláért sem akarta volna megsérteni. - Az eső mindig kellemes.

- Soha! - vágta oda Mary Poppins, és kényelmesebb helyzetbe billentette a karján Annabelt.

A fűszeres arca elborult. Akármit mond, mindig melléfog!

- Remélem - jegyezte meg, miközben udvariasan kinyitotta az ajtót Mary Poppins előtt -, hogy továbbra is szerencsételi üzletemet, nagysád!

- Jó napot! - És Mary Poppins kivitorlázott.

A fűszeres sóhajtott.

- Tessék - mondta, és sietősen belekotort az ajtó mellett álló dobozba. - Fogjátok, ez a tiétek. Nem akartam megbántani, higgyétek el. Jelszavam: mindent a vevőért! Én igazán csak figyelmes akartam lenni.

Jane és Michael kinyújtotta kezét. A fűszeres három szem csokoládét pottyantott Michael tenyerébe, kettőt Jane-ébe.

- Mindegyikötöknek egyet, egy-egyét a két kicsinek, egyet meg - és Mary Poppins távolodó alakja felé intett - neki!

Megköszönték a fűszeresnek, és a csokoládét szopogatva Mary Poppins után siettek.

- Mit esztek? - kérdezte Mary Poppins, amint megpillantotta Michael szája fölött a barna bajuszt.

- Csokoládét. A fűszerestől kaptuk. Ezt magának küldi. - És Michael odanyújtotta az utolsó szem csokoládét. Ugyancsak ragadós volt.

- Micsoda orcátlanság! - mondta Mary Poppins, de azért elvette a csokoládét, két falásra lenyelte, és láthatólag ugyancsak ízlett neki.

- Maradt pénze? - tudakolta aggodalmasan Michael.

- Majd meglátjuk.

Mary Poppins belibegett a gyógyszertárba, aztán kijött, és egy darab szappant, mustártapaszt meg egy tubus fogkrémet hozott.

Jane és Michael az ikrekkel az ajtó előtt várt; és most mélyen sóhajtottak.

Szélesebesen apadt az az egyfontos!

- Még egy bélyegre sem igen marad, de még ha marad, az sem valami nagyon érdekes - mondta Jane.

- Most pedig a pékhez! - jelentette ki Mary Poppins a listát tanulmányozva, és beszáguldott egy sötét ajtón. A kirakaton át látták, amint egy halom mogyorós csókra mutat. A segéd átnyújtott egy jókora zacskót.

- Legalább egy tucatot vett - állapította meg csüggedten Jane. Máskor, ha bárki mogyorós csókot vett, a pusztá látványra öröm töltötte el a szívüket, de ma őszintén kívánták, bárcsak ne is volna mogyorós csók a világon.

- És most hova? - tudakolta Michael, és egyik lábáról a másikra ugrált kíváncsiságában, vajon maradt-e hírmondó az egyfontosból. Egészen bizonyos volt benne, hogy nem maradhatott, de azért - reménykedett.

- Haza - mondta Mary Poppins.

A gyerekeknek leesett az álluk. Nem maradt hát semmi, nem maradt egyetlen penny sem, különben Mary Poppins bizonyára elköltötte volna! Hanem Mary Poppins arcán, ahogy Annabel tetejébe csapta a mogyorócsókos zacskót, s előrecsörtetett, olyan kifejezés honolt,

hogy egy szót sem mertek szólani. Csak annyit tudtak, hogy ezúttal kivételesen csalódniuk kellett Mary Poppinsban, s úgy érezték, ezt nem bocsátják meg soha.

- De hiszen... nem erre kell hazamenni! - panaszkolta Michael, és úgy húzta a lábát, hogy a cipője orra végigkarcolta a járdát.

- Talán a park nem esik útba hazafelé, azt az egyet szeretném tudni? - kérdezte Mary Poppins, vadul feléje fordulva.

- De igen... csak...

- Több út is vezet a parkon át, nemcsak egy - közölte Mary Poppins, és elvezette őket a parknak egy olyan oldalára, ahol még sohasem jártak.

Melegen sütött le rájuk a nap. A sudár fák hajladoztak a park kerítése fölött; susogott a lomb. Fent az ágon két veréb civakodott egy szalmaszálon. Kövér mókusz szökdécselt át a mellvéden, két lábra állt, és mogyorót kért.

De ma mindez nem volt érdekes. Jane és Michael ügyet sem vetett ilyesmire.

Másra sem gondoltak, csak arra, hogy Mary Poppins mindenféle csip-csup dologra költötte az egyfontost, és nem maradt belőle semmi.

Fáradtan, csalódottan vonszolták magukat Mary Poppins nyomában a park bejárata felé.

A kapu fölött - és ezt a kaput sem látták még soha - kőív magasodott, rajta egy gyönyörű, faragott oroszlán meg egy egyszarvú. Az ív alatt pedig egy öreg néni ült; az arca szakasztott olyan szürke, akár a kő, és olyan törődött, ráncos, mint a dió. Öreg térdecskéjén tálcát tartott, azon meg keskeny, tarka gumicsíkok halmozódtak; és a néni feje fölött, jól odakötözve a park kerítéséhez, nagy csokor tarka léggömb libegett-lengett-lebegett.

- Léggömb! Léggömb! - kiabált Jane. Kihúzta kezét John ragadós ujjacskái közül, és az öreg néni felé futott. Michael ugrándozva követte, faképnél hagyva Barbarát a járda kellős közepén.

- Nos, lelkecskéim! - mondta öreg, fátyolos hangján a léggömbös néni. - Melyiket szeretnétek? Válasszatok! Csak nyugodtan, el ne hamarkodjátok! - Azzal előrehajolt, és megrázta előttük a tálcáját.

- Mi csak meg szeretnénk nézni... - magyarázta Jane. - Nincs pénzünk.

- Ej, ej, ej! Mi értelme *nézni* a léggömböt? A léggömböt meg kell tapogatni, a léggömböt meg kell fogni, a léggömböt *ismerni* kell. Még hogy megnézni! Mi hasznotok volna abból?

Az öregasszony hangja pattogott, akár a szikra. Ide-oda hintázott a zsámolyán.

Jane és Michael tehetetlenül bámult rá. Jól tudták, hogy úgy van, ahogy a néni mondja. De hát mit tehetnének?

- Amikor én kislány voltam - folytatta az öreg néni -, akkor még értettek a népek a léggömbhöz. Nem jöttek oda, hogy csak megnézzék! Vettek, bizony vettek! Nem volt olyan gyerek, aki léggömb nélkül lépett volna át ezen a kapun. Senki meg nem sértette a léggömbös nénit akkoriban azzal, hogy csak megnézte elhaladtában a portékáját!

Hátrahajtott a fejét, és felbámult a fölötte lengő-lebegő léggömbökre.

- Hej, édes galambocskáim! - kiáltotta. - Nem értenek ma már benneteket, nem ért meg más, csak az öreg néni. Kimentetek már a divatból. Nem kellett senkinek!

- De nekünk igenis kell! - jelentette ki dacosan Michael. - Csakhogy nincs pénzünk. Ő elköltötte az egész egyfontost mindenféle...

- Ki az az ő?! - tudakolta mögötte egy hang.

Michael sarkon fordult és elvörösödött.

- Én úgy értem... hogy tudniillik maga... khm... - kezdte idegesen.

- Udvariasabban beszélj a felnőttekről! - szólt rá Mary Poppins, azután átnyúlt Michael válla fölött, és egy félkoronást tett a léggömbös néni tálcájára.

Michael rábámult az ernyedt, felfúvatlan léggömbök közt fénylő pénzdarábra.

- Hát mégis maradt pénze! - mondta Jane, és szívből kívánta, bárcsak ne gondolt volna olyan mérgesen Mary Poppinsra.

A léggömbös néni öreg szeme csak úgy szikrázott, ahogy felvette a pénzt, és egy hosszú pillanatig bámulta.

- Apád-anyád idejőjön! - kiáltotta. - Ilyet se láttam kislány korom óta. - Félrebillentette fejét, úgy nézett Mary Poppinsra. - Kell-e léggömb, lányom?

- Ha lenne oly szíves! - mondta gögös udvariassággal Mary Poppins.

- S hány legyen, lelkecském, hány legyen?

- Négy!

Jane és Michael majdhogy a bőréből ki nem bújt; sarkon fordultak, és hevesen átölelték Mary Poppinst.

- Jaj, Mary Poppins, komolyan gondolja? Mindenki kap egyet? Igazán? Igazán?

- Rendszerint komolyan gondolom, amit mondok! - mondta haragosan Mary Poppins, és ugyancsak önelégülten nézett a világba.

A gyerekek odaugrottak a tálcához, és lázasan turkáltak a színes gumidarabkák között.

A léggömbös néni szoknyája zsebébe csúsztotta az ezüstpénzt.

- Ide veled, fényes csillagom! - mondta, és szeretetteljesen megveregette a zsebét. Azután izgatottan, reszkető ujjakkal segített a gyerekeknek válogatni. - Csak óvatosan, lelkecskéim! - intette őket. - Ne felejtsetek el: léggömb és léggömb között nagy a különbség! Válasszatok! Csak nyugodtan, el ne hamarkodjátok! Sok gyerek választott rossz léggömböt, aztán bizony már nem olyan volt az élete, mint annak előtte!

- Én ezt kérem! - mondta Michael, és kiválasztott egy piros mintás sárgát.

- Nos, hadd fűjjam föl, aztán majd meglátod, jót választottál-e - mondta a léggömbös néni.

Elvette Michaeltól a léggömböt, s egyetlen nagy lélegzettel felfújta. Huss! Már meg is volt. Az ember nem is gondolta volna, hogy egy ilyen aprócska testbe ennyi szusz szorult. A takaros, piros mintával ékes sárga léggömb már ott is lebegett a madzag végén.

- Nahát! - bámult Michael. - Hiszen az én nevem van rajta!

És valóban, a piros minta a léggömbön nem volt más, mint csupa betű, amelyekből ez a két szó állt össze: MICHAEL BANKS.

- Aha! - kuncogott a léggömbös néni. - No, mit mondtam? Szép nyugodtan keresgélteél, jó léggömböt választottál!

- Vajon én melyet választottam? - kérdezte Jane, és átnyújtott a léggömbös néninek egy kék gumidarabkát.

A néni fújta egyet, a gumidarab kigömbölyödött, és a dundi kék gömbön jókora fehér betűkkel ez a név jelent meg: *Jane Caroline Banks*.

- Így hívnak, lelkecském? - kérdezte a léggömbös néni.

Jane bólintott.

A léggömbös néni öreges, fátyolos nevetéssel kacarászott magában, miközben Jane elvette tőle a léggömböt, és magasra lebbentette.

- Nekem is! Nekem is! - kiabált John és Barbara, és kövér kacsójukkal a léggömbös tálcán turkáltak. John egy rózsaszín léggömböt választott: a néni felfújta és elmosolyodott. A léggömbön jól olvasható szöveg futott körös-körül: *John és Barbara Banks - egyet kapnak, mert ikrek*.

- Ezt nem értem - mondta Jane. - Honnan tetszett tudni? Hisz a néni sosem látott még minket!

- Hohó, lelkecském, nem megmondtam, hogy léggömb és léggömb közt nagy a különbség, és hogy ez itt csupa-csupa különleges példány?

- És a néni írta rá a nevünket? - kérdezte Michael.

- Hogy én-e? - kuncogott az öregasszony. - Nem bizony!

- Hát akkor kicsoda?

- Ne engem kérdezz, lelkecském! Én csak azt tudom, hogy azok a nevek ott vannak! S hogy a világon minden teremtett embernek megvan a léggömbje, ha el nem hamarkodja, és jót választ.

- Mary Poppinsnak is?

A léggömbös néni félrebillentette fejét, és fura mosollyal nézett Mary Poppinsra.

- Csak próbálja meg ő is! - Ide-oda ringatózott kis zsámolyán. - Válassz, lányom! Csak nyugodtan, el ne hamarkodd! Válassz csak, majd meglátod!

Mary Poppins jelentőségteljesen szipogott. Keze egy pillanatig tétovázott a petyhüdt léggömbök fölött, azután lecsapott egy pirosra. Felemelte, kinyújtott karral tartotta, s a gyerekek ugyancsak meglepetten látták, hogy a léggömb lassan, magától felfúvódik.

Gömbölyödött, gömbölyödött, míg végül akkora nem lett, mint Michaelé. De még akkor is csak duzzadt, míg háromszor akkorára nem nőtt, mint a többi léggömb. És aranybetűkkel ez a két szó állt rajta: *Mary Poppins*.

Libegett a levegőben a piros léggömb; az öreg néni madzagot kötött rá, s kukorékoló nevetéssel visszaadta Mary Poppinsnak.

Libegett a négy léggömb a lenge levegőben. Rángatták madzagjukat, mintha el akarnának szabadulni. Beléjük kapott a szél, lengette, lebegtette őket, északnak és délnek, keletnek és nyugatnak.

- Léggömb és léggömb, lelkecskéim! Mindenkire vár egy, csak nem mindenki tudja! - kiáltott vidáman a léggömbös néni.

Ebben a pillanatban egy cilinderes idősebb úr fordult be a park kapuján, és meglátta a léggömböket. A gyerekek észrevették, hogy az úr összerezzen. Azután odasietett a léggömbös nénihez.

- Hogy a léggömb? - kérdezte, és zsebében megcsörgette az aprópénzt.

- Hét és fél penny darabja. Válasszon csak! Nyugodtan! El ne hamarkodja!

A cilinderes úr kiválasztott egy barna léggömböt, a néni meg felfújta. Csakhamar felbukkantak rajta zöld betűvel ezek a szavak: *Nagyságos William Wetherill Wilkins úr.*

- Uramisten! - mondta az idősebb úr. - Uramisten, hisz ez az én nevem!

- Jól választott, lelkecském. Léggömb és léggömb! - mondta az öregasszony.

Az idősebb úr csak bámulta a léggömböt, ahogy az a madzagját rángatta.

- Ez aztán különös! - mondta, és hatalmas trombitálással kifújta az orrát. - Negyven évvel ezelőtt, kisleány koromban, épp itt szerettem volna léggömböt venni. De nem engedték. Azt mondták, nem telik rá. Negyven éve - s azóta egyre csak várt rám! Ez aztán különös!

Azzal elsietett, és nekiütközött a kapuoszlopnak, mert le nem vette a szemét a léggömbjéről. A gyerekek látták, hogy menet közben olykor-olykor izgatottan felugrik a levegőbe.

- Nézzétek a bácsit! - kiabált Michael, ahogy az idősebb úr mind magasabbra, magasabbra lebbent. De ebben a pillanatban az ő léggömbje is megrántotta a madzagot, és Michael érezte, amint ő is a levegőbe emelkedik.

- Hahó! Hahó! Ez aztán vicces! Az enyém is fölemel!

- Léggömb és léggömb, lelkecskéim! - mondta az öreg néni, és megint csak kukorékoló kacagásban tört ki, ahogy az ikrek, közös léggömbjük közös madzagjába kapaszkodva, felpattantak a földről.

- Repülök! Repülök! - visított Jane, amint ő is a magasba szállt.

- Most pedig hazafelé! - szólt rájuk Mary Poppins.

És a piros léggömb abban a pillanatban felszállt, és maga után húzta Mary Poppinst. Ugrált a levegőben, karján Annabellel és a csomagokkal. Át a kapun, végig az ösvény fölött röpítette a piros léggömb Mary Poppinst, kalapja egyenesen ült a fején, a haja szép rendes volt, lába éppoly szabályosan lépdelt a levegőben, mint máskor a földön. Jane, Michael és az ikrek, akiket föl-le dobált a léggömbjük, a nyomában.

- Juj, juj, juj! - kiabált Jane, miközben elsüvített egy szilfa koronája mellett. - De finom!

- Mintha én is levegőből volnék! - mondta Michael, nekiütközött egy padnak, és újból elrugaszkodott. - De jó így hazamenni!

- Huhuhu! Hihihhi! - visítottak az ikrek, ahogy együtt ugráltak, bukdácsoltak a levegőben.

- Gyertek utánam, kérlek, ne totyogjatok! - szólt Mary Poppins, és szigorúan hátranézett, szakasztott úgy, minthogyha szép nyugodtan sétálna a földön, nem pedig a levegőben cibálnák.

Elhaladtak a parkőr házikója mellett, végig a hársfasétányon. Az idős úriember ott ugrált előttük.

Michael egy pillanatra hátrafordult.

- Nézd, Jane! Nézd csak! Mindenkinek van léggömbje!

Jane hátrafordult. Messzebb egy csapat ember, mind léggömbbel a kezében, fel-alá bukdácsolt a levegőben.

- A fagyaltos is vett egyet! - kiáltotta Jane, és úgy bámult, hogy kis híján nekiütközött egy szobornak. - Igen, és a kéményseprő is! Ott meg, nézd csak, Lark kisasszony!...

A pázsit fölött ismerős alak közeledett ugrándozva, kalapban; kesztyűs kezében léggömb, rajta a név: *Lucinda Emily Lark*. Végigugrándozott a szilfasétány fölött, szemmel láthatóan igen jóleső érzéssel, méltóságteljesen, s eltűnt a szökőkút mögött.

Most már nyüzsögtek a parkban az emberek, mindnek léggömb a kezében, s mindegyik léggömbön egy név; és mindenki a levegőben ugrált.

- Hahó! Vigyázz! Utat a tengernagynak! Irány a kikötő! Hahó! - kiáltott egy öblös tengerészhang, ahogy Bumm tengernagy meg a felesége átgördült a levegőn. Hatalmas fehér léggömbbe fogózkodtak, rajta nagy kék betűkkel a nevük.

- Ezermilliom kartács és ágyúgolyó! Árbocok és vitorlák! Félre az útból, szárazföldi népség! - harsogott Bumm tengernagy, és ügyesen elmanőverezett egy terebélyes tölgyfa mellett.

Mind jobban sűrűsödött a léggömb- és embertömeg. Már egy tenyérnyi folt sem akadt a park levegőjében, amely ne szivárványlott volna a léggömböktől. Jane és Michael látta, amint Mary Poppins gögösen utat tör a tömegben, s ők is siettek, ahogy csak tudtak; átvergődtek a tömegben, a sarkukban meg ott ugrándozott John és Barbara.

- Jaj, istenkém, jaj, istenkém! Nem röpít fel a léggömböm! Biztosan rosszat választottam! - siránkozott egy hang Jane könyökénél.

Egy régimódi dáma, tollas kalapban, strucctoll boával, ott állt az ösvényen, épp Jane alatt. Lábánál lila léggömb hevert, rajta aranybetűkkel ez a szó: *Miniszterelnök*.

- Mit tegyek? - kiáltott a hölgy. - A léggömbös néni a kapunál azt mondta: „Válassz! Csak nyugodtan, lelkecském, el ne hamarkodd!”, és én szót is fogadtam, de úgy látszik, mégis rosszat választottam. Én nem vagyok miniszterelnök!

- De én igen, szíves engedelmével - szólalt meg mellette egy hang, s egy igen elegáns, magas úr, karján összesodort esernyővel, lépett oda hozzá.

A hölgy feléje fordult.

- Ó, akkor ez az ön léggömbje! Hadd nézzem, hátha az enyém meg önhöz került!

A miniszterelnök, akit éppúgy nem röpített fel a léggömbje, megmutatta a hölgynek. A léggömbön ez a név állt: *Muriel Brighton-Jones öméltósága*.

- Igen, ez az! Összekeveredtünk! - kiáltott a hölgy, átnyújtotta a miniszterelnöknek a léggömbjét, s megragadta a magáét. Hamarosan fel is emelkedtek a levegőbe, s útközben, ahogy elszálltak a fák között, elbeszélgettek.

- Ön nős? - hallotta Jane és Michael Muriel öméltósága kérdését.

A miniszterelnök pedig így válaszolt:

- Nem. Nem találok megfelelő középkorú hölgyet; ne legyen túlságosan fiatal, de túlságosan öreg sem, és lehetőleg legyen vidám, mert jómagam igen komoly vagyok.

- Én megfelelnék? - kérdezte Muriel Brighton-Jones öméltósága. - Én igazán nagyon derűs kedélyű vagyok.

- Igen, azt hiszem, kegyed kiválóan megfelelne - mondta a miniszterelnök, s azzal kéz a kézben elvegyültek a taszigálódó tömkelegben.

Most már mozdulni is alig lehetett a parkban. Ahogy Jane és Michael a pázsit fölött Mary Poppins után bukdácsolt, állandóan beleütköztek más ugrabugráló alakokba, akik mind vettek léggömböt az öreg nénitől. Egy nagy bajszerű, kék egyenruhás, sisakos, magas férfit *Rendőrfelügyelő* feliratú léggömb vonszolt át a levegőn; a *Polgármester* felirattal ékeskedő léggömb madzagjába egy gömbölyded férfiú kapaszkodott, háromszögletű kalapban, vörös talárban, nyakában vastag rézlánccal.

- Igyekezzünk, kérem! Ne torlaszoljuk el az utat! Gondoljunk a Szabályzatra! Mindennemű hulladékot kéretik a szemégyűjtőbe dobni!

A parkőr, kezében *F. Smith* feliratú apró, cseresznyepiros léggömbbel, kiabálva, dühöngve nyomakodott át a tömegen. Hadonászva hessegetett két kutyát - az egyik bulldog volt, léggömbjén a *Cu* név ékeskedett, a másik egy *Albert* nevű foxi.

- Hagyja békén a kutyáimat! Mindjárt felírom a számát, és feljelentem! - kiabált egy hölgy, léggömbje tanúsága szerint *Mayfield hercegnő*.

Hanem a parkőr ügyet sem vetett rá, csak bukdácsolt tovább, és egyre kiabált:

- Kutyák csak pórázással! Ne torlaszoljuk el az utakat! Tilos a dohányzás! Gondoljunk a Szabályzatra! - Végül egészen be is rekedt.

- Hol van Mary Poppins? - kérdezte Michael, ahogy odasodródott Jane-hez.

- Ott, elől! - mutatott Jane az egyenes tartású, takaros alakra, aki a legeslegnagyobb léggömb madzagján siklott a park fölött. A nyomába szegődtek, és hazafelé tartottak.

- Léggömb és léggömb, lelkecském! - kiáltott mögöttük egy kukorékoló hang.

S ahogy hátranéztek, megpillantották a léggömbös nénit. Tálcája kiürült, még a közelében sem volt egyetlen léggömb, mégis úgy szállt a levegőben, mintha száz láthatatlan léggömb emelné a magasba.

- Elkelt egy szál! - süvítette, ahogy elszáguldott mellettük. - Mindenkinek megvan a léggömbje, csak nem mindenki tudja. Válogathattak szépen nyugodtan! Végeladás! Nincs maradás! Léggömb és léggömb!

Zsebében csilingelt-csörömpölt a sok aprópénz, ahogy elrepült mellettük. Jane és Michael megállt a levegőben, s nézte, amint a pici, fonnyadt néni kezesen a fickádozó léggömbök, a miniszterelnök meg a polgármester mellett, el Mary Poppins és Annabel mellett, míg az aprócska alak már csak egy pontnak látszott, s végül a léggömbös néni eltűnt a messzeségben.

- Léggömb és léggömb, lelkecském! - szállt hozzájuk a halk visszhang.

- Igyekeztek, kérlek! - mondta Mary Poppins. Köréje sereglettek mind a négyen. Annabelt elálmosította a léggömb ringatása, elfészkelődött Mary Poppins karjában, és elaludt.

A Cseresznyefa utca tizenhetes számú ház kertkapuja nyitva volt, tárva-nyitva állt az előszobaajtó is. Mary Poppins takarosán ugrabugrálva átrepült a kertkapun, fel a lépcsőn. A gyerekek ugrándozva, fickándozva követték. És amikor elértek a gyerekszoba ajtajáig, négy pár láb koppant zajosan a padlón. Mary Poppins lesiklott, és nesztelenül földet ért.

- Ó, milyen gyönyörű volt! - mondta Jane, Mary Poppinshoz rohant és átölelte.

- Rólad ezt nem lehetne elmondani e pillanatban! Fésülködj meg, légy szíves. Nem állhatom a madárijesztőket! - mondta szigorúan Mary Poppins.

- Úgy érzem magam, mintha én is léggömb volnék! - mondta vidáman Michael. - Elszállok mindjárt, akár a tündér!

- Szép kis tündér az ilyen! - mondta Mary Poppins. - Eredj kezet mosni. Olyan vagy, mint a kéményseprő!

Amikor a gyerekek tisztán, rendesen visszajöttek, a négy léggömb ott lebegett a mennyezetten, madzagjuk erősen megkötve a kandallópárkány fölötti kép mögött.

Michael felbámult a léggömbökre: az ő sárga léggömbjére, Jane kékjére, az ikrek rózsaszínjére, Mary Poppins piros léggömbjére. Egészen mozdulatlan volt mind a négy. Szellő sem rezzentette őket. Könnyen, színesen, nyugodtan és mozdulatlanul támaszkodtak a mennyezetnek.

- Kíváncsi vagyok... - mondta halkán, csak úgy magának Michael.

- Mire vagy kíváncsi? - tudakolta Mary Poppins, miközben szétrakta a csomagokat.

- Hogy akkor is így történt volna minden, ha maga nincs velünk.

Mary Poppins szipogott.

- Aki kíváncsi, hamar megöregszik! - vetette oda.

És Michael kénytelen volt beérni ennyivel...

IX. NELLIE-RUBINA

- Soha el nem áll, soha!

Jane letette a *Robinson Crusoe*-t, és rosszkedvűen bámult ki az ablakon.

A hó csak hullott, hullott, puha, nagy pelyhekben, betakarta a parkot, a járdát, vastag fehér kabátba bújtatta a Cseresznyefa utca házait. Egy hete havazott szüntelenül, s a gyerekek egy hete az orrukat sem dughatták ki a házból.

- Én ugyan nem bánom - mondta Michael a padlóról, ahol épp Noé bárkájában rendezgette szorgosan az állatait. - Lehetünk eszkimók, és cethalat ehetünk.

- Te buta, hogy foghatnánk cethalat, mikor még ahhoz is túlságosan sűrűn havazik, hogy kimehetnénk köhögőscukrot vásárolni!

- Lehet, hogy idetévednek. Cethalaktól kitelik - válaszolta Michael.

- Honnan tudod?

- Hát tudni éppenséggel nem tudom. De előfordulhat. Jane, hol a másik zsiráf? Aha, megvan, a tigris alatt!

Michael fogta a két zsiráfot, és berakta a bárkába.

*Párosával az állatok,
a teve, a tapír bekocog...*

- énekelte. De mivel tapírja nem volt, egy antilopot párosított az elefánttal, mögéjük pedig odaállította Noét meg a feleségét, hogy rendet teremtsenek.

- Csak azt nem tudom, miért nincs családjuk? - kérdezte nemsokára Michael.

- Kiknek? - kérdezte mérgesen Jane, mert haragudott a zavarásért.

- Noééknak. Mért nincs velük a lányuk, a fiuk, bácsikájuk, nénikéjük?

- Mert nincs nekik - mondta Jane. - Maradj már csöndben.

- Hát én csak mondtam. Újabbán nem szólhatok egy szót sem?

Most már Michael is mérges volt, és nagyon unta, hogy szüntelenül a gyerekszobában kell gubbasztani. Talpra kecmert, és odaballagott Jane-hez.

- Én csak azt mondtam... - kezdte dühítően, és megbökte Jane-nek a könyvet tartó kezét.

Ám erre már Jane is kijött a béketűrésből, és a szoba túlsó sarkába vágta *Robinson Crusoe*-t.

- Hogy mersz zavarni?! - támadt dühösen Michaelra.

- Hogy mered megtiltani, hogy egy szót szóljak?

- Nem igaz!

- De igaz!

A következő pillanatban Jane vadul rázta Michaelt, Michael meg egy marékkal kitépett Jane hajából.

- *Mi történik itt?!*

Mary Poppins állt az ajtóban, és félelmetes pillantást lövellt rájuk.

A gyerekek elengedték egymást.

- M-m-megrázott! - siránkozott Michael, de közben büntudatosan sandított Mary Poppinsra.

- K-k-kkítépte a hajamat! - zokogott Jane, és karjával eltakarta arcát, mert nem állhatta azt a szigorú pillantást.

Mary Poppins öles léptekkel bement a szobába. Nagy halom kabát, sapka, sál volt a karján; sarkában pedig az ikrek botladoztak, tágra nyílt szemmel, nagy érdeklődéssel.

- Szívesebben lennék nevelőnő egy kannibálsaládnál - jegyezte meg hangos szipogás kíséretében Mary Poppins. - Azok sokkal emberségesebbek!

- De igazán m-m-megrázott!... - kezdte rá újból Michael.

- Árulkodó Júdás, itt egy piros tojás! - gúnyolódott Mary Poppins. Amikor pedig Michael ellenkezni készült, figyelmeztetőleg odavetette: - Egy szót se halljak! - És odadobta neki a télikabátját. - Öltözködjetek, kérlek! Sétálni megyünk!

- Sétálni?!

Nem is akartak hinni a fülüknek! A varázslatos szó hallatára menten elpárolgott a mérgük. Michael felhúzta mackónadrágját, és szánta-bánta, hogy megharagította Jane-t, s amikor ránézett, azt vette észre, hogy nővére felveszi kötött sapkáját, és közben rámosolyog.

- Hurrá! Hurrá! Hurrá! - kiabáltak a gyerekek, toporzékoltak, és gyapjúkesztyűs kezükkel tapsoltak.

- Kannibálok! - mondta vadul Mary Poppins, és maga előtt tolta őket le a lépcsőn.

Már nem esett a hó, de nagy halmokban borította a kertet, a parkban is mindent betakart. Olyan volt, mint egy vastag, fehér puhelydunyha. A Cseresznyefa utca fáinak csupasz ágait villogó hóréteg fedte; a park máskor kecses zöld kerítése most fehér volt és gyapjas.

A kertben, az ösvényen Robertson Ay ernyedten tolt maga előtt a hókotró lapátot, arazonként megállt, és hosszasan pihent. Banks papa ócska télikabátja volt rajta, és valósággal elveszett benne. Ahogy az ösvény egy tenyéryi darabkájáról ellapátolta a havat, az uszályként utána húzódó kabát menten újabb hóhalmot sodort a megtisztított részre.

A gyerekek elrohantak mellette, kifutottak a kapun, kiabáltak, kurjongattak, hadonásztak.

Odakint mintha a Cseresznyefa utca valamennyi lakója épp levegőzött volna.

- Hahó, bajtársak! - bömbölt egy harsány hang, ahogy Bumm tengernagy közeledett, és sorra mindenkivel kezét rázott. Tetőtől talpig vízhatlan köpenybe burkolózott, s az orra vörösebb volt, mint valaha.

- Jó napot kívánok! - köszönt udvariasan Jane és Michael.

- Ezer árboe és horgonykötél! - harsogott a tengernagy. - Még hogy jó nap?! Ehm, krhm! Szárazföldi patkányoknak való csibész egy nap, mondhatom! Miért nem jön már a tavasz, ha szabad kérdeznem?! He? Miért?!

- Ejnye, Peti! Ejnye, Henrik! Maradjatok szépen anyuci mellett!

Lark kisasszony hosszú bundában, teamelegítőhöz hasonlatos kucsmában sétára indult két kutyájával.

- Jó reggelt, jó reggelt! - köszönetet. - Micsoda idő! Hova tűnt a nap? S vajon miért nem jön már a tavasz?

- Ne engem kérdezzen, nagysád! - harsogta Bumm tengernagy. - Nem az én dolgom. Miért nem száll tengerre? Ott aztán mindig jó az idő. Tengerre, madám!

- Ő, Bumm tengernagy, hogy is tehetném! Nincs nekem arra időm! Most is épp megyek szörmebundát vásárolni Petinek és Henriknek!

Szégyenkezve, elborzadva nézett össze a két kutya.

- Szörmebundát! - harsogta a tengernagy. - Milliom ködkürt és vasmacska! Szörmebundát két nyomorult korcsnak? Vitorlát bonts! Minden ember a fedélzetre! Még hogy szörmebundát!

- De tengernagy úr, az ég szerelmére! - kiáltott fel Lark kisasszony, és befogta fülét. - Micsoda rémes beszéd! Kérem, ne feledje, hogy én nem ilyen stílushoz szoktam. A kutyáim pedig nem korcsok! Nem, kérem! Az egyiknek terebélyes családfája van, a másiknak pedig arany a szíve! Még hogy korcsok!

És Lark kisasszony továsietett, és magas, mérges hangján egyre zsörtölődött, Peti és Henrik pedig mögötte oldalogtak, farkukat csóválták, nagyon kényelmetlenül érezték és szégyellték magukat.

Elkerekezett mellettük a fagylaltos, éktelenül gyorsan és vadul csilingelt.

NE VEGYETEK, GYEREKEK,
ODAFAGY A KEZETEK!

Ezúttal ezt hirdette kordéján a felirat.

- Hol marad már az a huncut tavasz? - kiáltott a fagylaltos a kéményseprőnek, aki épp e pillanatban tűnt fel a sarkon. Úgy védekezett a hideg ellen, hogy tetőtől talpig teliaggatta magát söprűkkel, kefékkel, és sündisznóhoz hasonlított inkább, mint emberhez.

- Hrm-böröm, bömm! - Ennyi hallatszott csak a kéményseprő szavából a sok kefe mögül.

- Mit mond? - kérdezte a fagylaltos.

- Börröm! - állapította meg a kéményseprő, és eltűnt Lark kisasszony házának hátsó bejáratán.

A park kapujában ott állt a parkőr, karját lengette, topogott, a körmére fűjt.

- Elkelve már egy kis tavasz, igaz-e? - kérdezte vidáman Mary Poppinstól, ahogy a gyerekekkel belépett a parkba.

- Én így is tökéletesen elégedett vagyok! - válaszolt gögösen Mary Poppins, és fölszegte fejét.

- Önmagával, gondolom - motyogta a parkőr. De csak úgy a tenyere mögött mondta, úgyhogy csupán Jane és Michael hallotta meg.

Michael hátramaradt. Lehajolt, felszedett egy marék havat, és golyóvá gyúrta.

- Jane édes! - szólt behízelt hangon. - Nézd csak, mit kapsz tőlem!

Jane hátrafordult, és a süvítő hólabda vállon találta. Nagy visítással belemarkolt ő is a hóba, és a következő pillanatban már sűrűn cikáztak a hólabdák. Mary Poppins azonban éppoly rendesen, éppoly takarosán ment tovább a süvítő, villanó lövedékek között, és arra gondolt, milyen csinos is a gyapjúkesztyűjében, nyúlprémes kabátjában.

Ám ahogy ezt gondolta, egy hatalmas hógolyó a kalapja karimáját súrolta, és épp az orrát találta el.

- Juj! - sikított Michael, és két kezét a szájához kapta. - Igazán nem akartam, Mary Poppins! Higgye el, nem akartam. Jane-nek szántam, nem magának!

Mary Poppins sarkon fordult; s ahogy a szétporlott hógolyó maradványaiból kibukkant az arca, igazán félelmetes volt.

- Mary Poppins - mondta szívhez szólóan Michael -, igazán nagyon sajnálom. Higgye el, véletlen volt!

- Véletlen vagy sem - förmedt rá Mary Poppins -, a hógolyózásnak vége! Szép kis véletlen! Az emberevőknek is jobb modoruk van!

Kihalászta nyakából a hógolyó maradványait, s apró golyócskává gyúrta gyapjúkesztyűs kezével. Azután áthajította a havas gyepen a labdát, és gögösen utána gázolt.

- Ezt megcsináltad! - suttogta Jane.

- Igazán nem akartam - suttogta vissza Michael. - Persze. De hát tudod, hogy milyen!

Mary Poppins utolérte az apró hólabdát, felvette, és erőteljes mozdulattal messzire hajította.

- Hova megy? - kérdezte hirtelen Michael. Mert a hógolyó gurult, egyre csak gurult a fák alatt, Mary Poppins pedig letért az ösvényről, és a hógolyó után sietett. Olykor-olykor lekapta fejét az ágakról leszakadó, hirtelen hózápor elől.

- Nem bírok lépést tartani! - mondta Michael, és megbotlott a tulajdon lábában.

Mary Poppins még gyorsabbra fogta lépteit. A gyerekek szuszogva csörtettek a nyomában. És amikor végre utolérték a hólabdát, egyszeriben a világ legfurább építménye előtt találták magukat.

- Nem emlékszem erre a házra! - kiáltott Jane, és meglepetésében tágra nyitotta szemét.

- Olyan, mintha bárka lenne, nem is ház - bámult rá Michael.

A ház szilárdan állt a hóban; vastag kötéllel egy fatörzshöz kötötték. Körülötte tornácszerűen keskeny, hosszú fedélzet futott, csúcsos tetejét ragyogó bíborszínűre festették. Hanem a legfurább mégiscsak az volt, hogy számos ablaka volt ugyan, de ajtaja egy sem.

- Hol vagyunk? - kérdezte igen kíváncsian, izgatottan Jane.

Mary Poppins nem felelt. Felment a fedélzetre, és megállt a következő szövegű tábla előtt:

KÉRETIK HÁROM ÉS FÉLSZER KOPOGNI!

- Hogyan kell félszer kopogni? - kérdezte suttogva Jane-től Michael.

- Csitt! - szólt rá Jane, és Mary Poppins felé biccentett. És a biccentés minden szónál ékeesebben ezt mondta: - Figyelj, kaland vár ránk! Ne rontsd el kíváncsiskodással!

Mary Poppins megragadta a tábla fölött függő kopogtatót, meglendítette, és háromszor megkoppantotta a falat. Azután igen óvatosan két, gyapjúkesztyűs ujjá közé csippentette, és icirit-picirit, halkat, finomat koppintott.

Így:

KOPP! KOPP! KOPP!... kipp!

És íme: mintha csak erre a jelre várt volna, a háztető szétnyílt!

- Jóságos istenség! - Michael nem tudta türtőztetni magát, és felkiáltott, mert a háztető akkora lendülettel nyílt szét, hogy a szele majd levitte a sapkáját.

Mary Poppins végigment a keskeny fedélzeten, és megindult felfelé egy keskeny, meredek lajtorján. Ahogy felért, megfordult; igen fontoskodó és ünnepélyes kifejezéssel hátranézett, és kesztyűs kezével hívón intett:

- Gyertek utánam!

A négy gyerek utána sietett.

- Ugrás! - kiáltotta Mary Poppins, és a létra tetejéről leugrott a házba. Megfordult, és elkapta az ikreket, ahogy lebukdácsoltak, Jane és Michael meg követte őket. Amint valamennyien szerencsésen földet értek odabent, a tető kis kattanással megint összezárult.

A gyerekek ámultak-bámultak. Négy szempár majd kiugrott a helyéből, úgy elcsudálkoztak.

- Micsoda fura szoba! - kiáltott fel Jane.

Valójában több is volt, mint fura. Egészen sajtós szoba volt. Egyetlen bútordarabja egy hosszú pult, amely végigfutott a szoba egyik oldalán. A fehérre meszelt fal mentén körös-körül faág és fatörzs formájúra faragott, zöldre festett fadarabok halmozódtak. Frissen festett és lakkozott kis falombok heverték szanaszét a padlón. És a falakon mindenféle tábla lógott, mint például:

VIGYÁZAT, MÁZOLVA!

És:

HOZZÁNYÚLNI VESZÉLYES ÉS TILOS!

Meg:

FÜRE LÉPNI NEM SZABAD!

De ez még nem volt minden.

Az egyik sarokban egész nyáj fából faragott barika állt, a gyapjukon még meg sem száradt a festék. A másik sarokban kicsi, merev favirágok zsúfolódtak - sárga gólyahír, kék ibolya, zöld-fehér hóvirág. Mind csak úgy ragyogott és láthatóan ragadt, mintha épp az imént festették volna őket.

Hasonlóképpen a harmadik sarokban takarosán felhalmozott sok-sok famadár meg fapillangó. Meg a szép rendesen a pultnak támasztott, lapos, fehér fafellegek.

Ám a szoba végében, a polcon álló óriási bödön nem volt befestve; zöld üvegből volt, és színültig tele mindenféle formájú, színű, apró, lapos holmival.

- Igazad van, Jane - mondta Michael báméskodva. - Ez aztán a fura szoba!

- Fura! - mondta Mary Poppins, és úgy nézett rájuk, mintha személyes sértés érte volna.

- Hát... különös.

- Különös?!

Michael tétovázott. Sehogy sem talált megfelelő szót.

- Én azt gondolom...

- Szerintem gyönyörű ez a szoba, Mary Poppins! - sietett a segítségére Jane.

- Bizony! - helyeselt megkönnyebbülten Michael. - Azonkívül - tette hozzá nagy komolyan - szerintem magának nagyon jól áll ez a kalap.

És figyelmesen nézte Mary Poppinst. Igen, mintha egy kicsit meglágyult volna az arc kifejezése... mintha még holmi önelégült mosolyféle is játszana a szája körül...

- Hm! - mondta Mary, és a szoba túlsó vége felé fordult. - Nellie-Rubina! - kiáltott. - Hol vagy? Megjöttünk!

- Megyek már! Megyek!

Mintha a pult mögül szólt volna ez a magas, vékony hang, amihez foghatót még nem hallottak soha. S egyszer csak ugyanonnan, ahonnan a hang származott, előbukkant egy fej, a búbján apró, lapos kalap. A fejet gömbölyű, meglehetősen vaskos test követte; fél kezében egy tégely vörös festéket tartott, a másikban egy festetlen fatulipánt.

Nahát - gondolta Jane és Michael -, ilyen fura jószágot se láttak még soha!

Arca és magassága után ítélve egészen fiatal lehetett, de valahogy olyannak tűnt, mintha nem húsból-vérből volna, hanem fából. Merev, fényes fekete haját mintha kifaragták, azután megfestették volna. Szeme pedig akárha az arcába fúrt két fekete lyukacska lenne, és az aztán egészen bizonyos, hogy két orcáján a fényes piros folt nem más, mint festék!

- Ejha, Poppins kisasszony! - mondta ez a sajátságos lény, és fényes, vörös ajka mosolyra húzódott. - Ez aztán a kellemes meglepetés! - Letette a festéket meg a tulipánt, előjött a pult mögül, és kezét fogott Mary Poppinsszal.

És csak ekkor vették észre a gyerekek, hogy a különös teremtnak egyáltalán nincsen lába! Egy darabból volt deréktól lefelé, és a lába helyén látszó lapos korong segítségével gördült tova.

- Ugyan, Nellie-Rubina - mondta szokatlanul udvariasan Mary Poppins. - Számomra öröm és kitüntetés, hogy eljöhettek!

- Természetesen már vártuk - folytatta Nellie-Rubina -, mert szeretnénk, ha segítene a... - Elhallgatott, mert Mary Poppins figyelmeztető pillantást vetett rá; de ugyanakkor észrevette a gyerekeket is.

- Ejha! - kiáltott magas, nyájas hangján. - Elhozta Jane-t és Michaelt. Meg az ikreket. Milyen kedves meglepetés! - Odagördült, és szögletes mozdulatokkal kezét fogott valamennyi gyerekkel.

- Hát ismerisz minket? - bámult rá meglepetten Michael.

- Hogy ismerlek-e?! Hát hogyan ismernék! - csilingelt a vidám hang. - Apa meg anya számtalanszor meséltek rólatok. Örülök, hogy személyesen is találkozunk! - Nevetett, és újból sorra kezét fogott valamennyiükkel.

- Azt gondoltam, Nellie-Rubina - mondta Mary Poppins -, hogy talán kaphatnánk tőled egy-két deka szíves üzenetet.

- Hát hogyan! - kiáltott fel mosolyogva Nellie-Rubina, és már gördült is a pult felé. - A kegyed kedvéért bármit, Poppins kisasszony! Igazán öröm és megtiszteltetés!

- De hát lehet szíves üzenetet dekára mérni? - kérdezte Jane.

- Hogyan lehetne. Akár kilóra is. Vagy ha tetszik, éppenséggel tonnára... - Nellie-Rubina elhallgatott. Felnyúlt a polcon álló hatalmas bödön felé. Csakhogy rövid volt a karja, nem érte el. - Cc-cc-cc. Kicsit rövid. Meg kell toldatnom. De addig is megkérem a bácsikámat, vegye le. Finta bácsi! Fin-ta bá-csi!

Az utolsó szavakat a pult mögötti ajtón kiabálta be, ahonnan csakhamar elő is bukkant egy ugyancsak fura figura.

Kerekded volt ő is, mint Nellie-Rubina, de sokkal idősebb, és az arca igen szomorú. Neki is apró, lapos kalap volt a fején; a Nellie-Rubinához hasonlatosan fából faragottnak tűnő mellkasán szorosra gombolt kabát. És amikor a köténye egy pillanatra meglebbent, Jane és Michael látta, hogy a bácsi is, akárcsak a húga, deréktól lefelé egy darabból van. Szürke festékekkel félig bemázolt fakakukkot szorongatott, és az orrán is egy-két csepp festék díszelgett.

- Hívtál, aranyom? - kérdezte meglehetősen tiszteletteljes hangon.

Ekkor megpillantotta Mary Poppinst.

- Ó, csakhogy végre megjött, Poppins kisasszony! Nellie-Rubina biztosan nagyon örül! Már várta kegyedet, hogy segítsen nekünk a...

Észrevette a gyerekeket, és hirtelen elhallgatott.

- Ó, elnézést kérek! Nem tudtam, hogy társasággal van, kedvesem. Megyek is már, befejezem ezt a madarat, aztán...

- Itt maradsz, Finta bácsi! - szólt rá szigorúan Nellie-Rubina. - Szeretném, ha levennéd a szíves üzeneteket. Lennél olyan kedves?

Bármennyire nyájas és vidám volt az arca, azért a gyerekek észrevették, hogy amikor a bácsikájával beszél, utasítgatja inkább, nem annyira szívességre kéri.

Finta bácsi előreugrott, olyan sebesen, ahogyan csak lábatlan személytől telik.

- Hát hogyne, aranyom, hogyne! - Szaggatott mozdulatokkal felemelte karját, levette a bödönt, és a pultra állította.

- Elém tedd, kérlek! - utasította gőgösen Nellie-Rubina.

Finta bácsi nagy körülményesen odébb tologatta a bödönt.

- Tessék, aranyom, tessék, bocsáss meg!

- Ezek a szíves üzenetek? - mutatott Jane a bödönre. - Inkább süteményhez hasonlítanak.

- Azok is, kisasszonyka! Mézes-szíves üzenetek! - mondta Finta bácsi, és kötényével törölgette a bödönt.

- Meg is lehet enni? - tudakolta Michael.

Finta bácsi óvatosan Nellie-Rubinára sandított, és áthajolt a pulton.

- *Van*, aki megeszi - suttogta a tenyere mögül -, de *én* nem, mert én csak beházasodott nagybácsi vagyok. Hanem ő - biccentett tiszteletteljesen a húga felé -, ő a legidősebb leány, és egyenes ági leszármazott!

Jane és Michael egyetlen szavát sem értette, de azért udvariasan bölintottak.

- No, gyerekek - kiáltott vidáman Nellie-Rubina, amint lecsavarta a bödön fedelét. - Ki választ először?

Jane belenyúlt a bödönbe, és kihúzott egy lapos, csillag alakú, mézeskalácsféle süteményt.

- Írás is van rajta! - kiáltott izgatottan.

Nellie-Rubina valósággal visított nevetésben.

- Hát hogylene lenne! Hisz azért üzenet! Olvasd csak el!

- *Te vagy a kedvencem* - olvasta hangosan Jane.

- Milyen aranyos! - csilingelt Nellie-Rubina, és Michael felé tolt a bödönt. Michael kivett egy kagyló alakú piros süteményt.

- *Szeretlek! Te is szeretsz?* - betűzte a feliratot.

- Hahaha! Ez jó! Szeretlek bizony! - kacagott Nellie-Rubina, és gyors csókot nyomott Michael arcára - s a csók helyén piros festékfolt maradt.

John sárga üzenetének ez volt a felirata: *Tente, baba, tente*, a Barbaráén pedig ez állt öklömnymi betűkkel: *Édes, kényes, fényes*.

- Az is vagy! - kiáltott Nellie-Rubina, és rámosolygott a pult mögül. - Most pedig kegyed következik, Poppins kisasszony! - S ahogy Nellie-Rubina Mary Poppins felé billentette a bödönt, Jane és Michael észrevette, hogy különös, sokatmondó pillantást váltanak.

Mary Poppins lehúzta vastag gyapjúkesztyűjét, lehunyta szemét, belenyúlt a bödönbe, és egy pillanatig keresgélt az üzenetek között. Azután ujjai összezárultak egy félhold alakú fehér sütemény körül, kiemelte, és maga elé tartotta.

- *Ma este tizkor* - olvasta hangosan Jane a feliratát.

Finta bácsi a tenyerét dörzsölgette.

- Úgy is van! Akkor fogjuk a...

- *Fin-ta* bácsi! - kiáltott figyelmeztető hangon Nellie-Rubina.

Finta bácsi arcáról lehervadt a mosoly, s még szomorúbban nézett a világba, mint eddig.

- Bocsáss meg, aranyom! - mondta alázatosan. - Öregember vagyok én már, butaságokat beszélek... ne haragudj! - Látszott, hogy iszonyúan restelkedik, pedig Jane és Michael nem vette észre, hogy bármi helytelen mondt volna.

- Nos - szólalt meg Mary Poppins, és óvatosan táskájába csúsztatta az üzenetét -, most pedig megbocsáss, Nellie-Rubina, mennünk kell!

- Ó, csakugyan? - Nellie-Rubina ide-oda gurigázott fakorongján. - Igazán olyan kedves meglepetés volt! Persze - nézett ki az ablakon - lehet, hogy megint elered a hó, és aztán itt maradtok szobafogságban! Azt pedig bizonyára nem szeretnétek, ugye, nem? - trillázta a gyerekekhez fordulva.

- *Én* igen - jelentette ki Michael. - De még mennyire szeretném! Akkor talán azt is megtudnám, mire valók ezek. - És a festett ágakra, barikákra, madarakra, virágokra mutatott.

- Ezek? Ó, ez csupa dísz - mondta Nellie-Rubina, és szaggatott mozdulattal legyintett.

- De mire használjátok?

Finta bácsi buzgón áthajolt a pulton.

- Hát tudod, valamennyit kivisszük, és...

- *Fin-ta* bácsi! - Nellie-Rubinának veszedelmesen elkerekedett a szeme.

- Ejnye, ejnye! Már megint csak fecsegek, fecsegek, mikor pedig senki sem kíváncsi a mondókámra! Öreg vagyok én már, hiába! - állapította meg gyászosan Finta bácsi.

Nellie-Rubina haragos pillantást lövellt rá. Azután mosolyogva fordult a gyerekekhez.

- Isten áldjon - mondta, és szaggatottan kezét rázott velük. - Nem felejttem el az üzeneteinket: *Te vagy a kedvencem, szeretlek, tente baba, és édes-fényes!*

- De a Mary Poppinsét elfelejtetted! Az volt rajta: *Ma este tízkor!* - figyelmeztette Michael.

- Ő úgysem felejtí el! - mosolygott elégedetten Finta bácsi.

- *Fin-ta* bácsi!

- Jaj, szegény fejemnek, bocsáss meg, aranyom!

- Isten áldjon! - mondta Mary Poppins. Jelentőségteljesen megveregette táskáját, és megint csak különös pillantást váltott Nellie-Rubinával.

- Isten áldjon, isten áldjon!

Amikor Jane és Michael később végiggondolta a dolgot, sehogy sem emlékeztek, hogyan is kerültek ki abból a fura szobából. Egyik pillanatban még bent búcsúzkodtak Nellie-Rubinától, a következőben már kint voltak megint a hóban, harapdálták az üzeneteiket, és igyekeztek utolérni Mary Poppinst.

- Tudod, Michael - mondta Jane -, én azt hiszem, az a sütemény igazi üzenet volt!

- Melyik? Az enyém?

- Dehogya. Az, amit Mary Poppins választott.

- Azt hiszed?...

- Azt hiszem, hogy ma este tízkor történik valami, és én fent maradok, és megnézem, mi lesz az!

- Akkor én is - mondta Michael.

- Gyertek, kérlek! Igyekezzetek! - szólt rájuk Mary Poppins. - Nem óhajtom az egész napomat itt tölteni...

Jane mélyen aludt. Álmában valaki halkán, sürgetően nevéen szólította.

Riadtan összerezett, és arra ébredt, hogy Michael pizsamában ott áll mellette.

- Nem azt mondtad, hogy fent maradsz? - suttogta vádlón.

- Mi? Hogy? Kicsoda? Jaj, te vagy az, Michael? Mért, te is azt mondtad, hogy fent maradsz!

- Hallgass csak! - mondta Michael.

Mintha a szomszéd szobában lábujjhegyen járkálna valaki.

Jane visszatartotta a lélegzetét.

- Gyorsan! Feküdj le! Tégy úgy, mintha aludnál! Siess!

Az ajtó loppal kinyílt. A keskeny fénysáv szélesedett, élesedett. Egy fej kukkantott be a szobába. Azután valaki besurrant, és halkán becsukta az ajtót.

Mary Poppins prémes kabátjában, cipőjével a kezében átosont a szobán.

A gyerekek némán feküdtek, hallgatóztak, míg Mary Poppins sietős lépteinek nesze el nem halt a lépcsőn. Messze, lent megfordult a kulcs a zárban. Léptek súrló zaja hallatszott a kerti ösvényen, kattant a kertkapu.

És ebben a pillanatban tízet ütött az óra.

A gyerekek kiugrottak az ágyból, átrohantak a gyerekszobába, amelynek a parkra nyílt az ablaka. A fekete éjszakában gyönyörű csillagfény csillogott-villogott. De ma este nem a csillagokat nézték. Ha Mary Poppins üzenete igazi üzenet volt, akkor lesz itt még érdekesebb látnivaló is!

- Oda nézz! - Jane izgatottan nyelt, és a parkra mutatott.

Odaát, épp a kapu mellett, ott állt a különös, bárka formájú ház, lazán egy fatörzshöz kötve.

- De hogy kerülhetett ide? - bámult Michael. - Hisz délelőtt még a park túlsó oldalán állt!

Jane nem válaszolt. Nagyon is buzgón figyelt.

A bárka teteje nyitva volt. A lajtorja legfelső fokán ott állt Nellie-Rubina, kerek korongján egyensúlyozva magát. Bentről Finta bácsi kötegszám adogatta a festett faágakat.

- Lehet, Poppins kisasszony? - csilingelt Nellie-Rubina hangja, és egy nyaláb ágat lenyújtott Mary Poppinsnak, aki a fedélzeten állt készenlétben.

Olyan tiszta és csöndes volt az éjszaka, hogy az ablak előtt kuporgó Jane és Michael minden szót hallott.

Hirtelen robaj hallatszott a bárka mélyéről, amint valami faholmi lezuhant.

- *Fin-ta* bácsi! Vigyázz, légy szíves! Törékeny! - szólott szigorúan Nellie-Rubina. Finta bácsi pedig, miközben kiemelt egy halom festett felhőt, mentegetőzve válaszolt:

- Bocsáss meg, aranyom!

Ezután a merev fabárányok mozdulatlan nyája került sorra. Végül pedig a madarak, a pillangók meg a virágok következtek.

- Itt a vége! - kiáltott Finta bácsi, és maga is kimászott a nyitott tetőn. Hóna alatt hozta a fakakukkot, amit most már egészen befestett, kezében pedig hatalmas, zöld festékescsöbröt lóbált.

- Nagyon helyes - mondta Nellie-Rubina. - Most pedig, ha elkészült, Poppins kisasszony, kezdhetjük.

És ekkor megkezdődött a legeslegfurcsább művelet, amelyet Jane és Michael valaha is látott. Soha - gondolták -, soha el nem felejtik, ha kilencvenesztendősek lesznek, akkor sem!

A festett farakásból Nellie-Rubina is, Mary Poppins is kiemelt egy-egy hosszú, zöld leveles gallyat, felugrott a levegőbe, s a gallyat ügyesen a fák csupasz, fagyos ágaihoz erősítette. A gallyak bizonyára könnyen megragadtak, mert egy pillanatba sem telt az odaillesztésük. S ahogy mindegyik a helyére került, Finta bácsi ugrott fel, és ügyesen egy kis zöld festéket mázolt arra a helyre, ahol a gally a fával érintkezett.

- Istenkém, istenkém! - kiáltott Jane, ahogy Nellie-Rubina könnyedén fellibbent egy magas jegenye csúcsáig, s odaillesztett egy jókora ágat. Michael annyira csodálkozott, hogy egyetlen szót sem tudott kinyögni.

Azok hárman meg végigjárták a parkot, s úgy szökdelték fel a legmagasabb ágakig, mintha rugóra járnának. És alig telt bele néhány perc, a park valamennyi fája fából faragott lombruhában díszelgett, és valamennyit csinosan kidíszítette Finta bácsi ecsetje.

Jane és Michael olykor-olykor hallotta, amint Nellie-Rubina éles hangja felkiált: - „*Fin-ta* bácsi! Vigyázz!” Utána pedig Finta bácsi alázatosan bocsánatot kér.

Azután Nellie-Rubina és Mary Poppins felnyalabolta a lapos, fehér fafelhőket. Ezekkel még magasabbra libbentek, mint az imént, föl-föl a fák fölé, és óvatosan az égre biggyesztették valamennyi felhőt.

- Megragadtak! Megragadtak! - kiabált izgatottan Michael, és felugrott az ablak előtt álló padkára. És csakugyan - a csillámló-villámló égen szilárdan megültek a lapos fellegek.

- Ho-o-oppá! - kiáltott Nellie-Rubina, és földet ért. - Most jöhetnek a bárányok!

És egy havas gyepsávra nagy óvatosan letelepítették a fanyáját, szorosan összebújtatva a birkákat meg a merev, fehér barikákat.

- Szépen haladunk! - hallotta Jane és Michael Mary Poppins hangját, amikor lábra állította az utolsó báránykát is.

- Igazán nem tudom, mit csináltunk volna kegyed nélkül, Poppins kisasszony! - mondta behízsgő hangon Nellie-Rubina. Azután egészen más hangon: - A virágokat, Finta bácsi! És jól vigyázz!

- Tessék, aranyom! - Finta bácsi sebesen odagördült a hűgához, köténye csak úgy dagadozott a sok hóvirág, ibolya, gólyahír terhétől.

- Jaj, nézd csak! Nézd! - kiáltott Jane, és boldogan összecsapta a kezét. Nellie-Rubina ugyanis az üres virágágy köré tűzködté a favirágokat. Körbe-körbe gördült, plántálta a virágszegélyt, s olykor-olykor újabb virágnyalábért nyúlt Finta bácsi köténye felé.

- Nagyon csinos! - mondta elismerőleg Mary Poppins, és Jane meg Michael ugyancsak elcsudálkozott a nyájas, barátságos hang hallatán.

- Ugye? - csicssergett Nellie-Rubina, és leverte kezéről a havat. - Egészen szép lett. Maradt még valami, Finta bácsi?

- A madarak, aranyom, meg a pillangók! - És feléje nyújtotta kötényét. Nellie-Rubina meg Mary Poppins kimarkolta a maradék fafigurákat, és körülfutotta a parkot; ágakra, fészkekbe ültették a madarakat, a levegőbe röpítették a pilléket. És az volt a legkülönösebb, hogy ott is maradtak, mozdulatlanul a föld fölött, s a csillagos éjben megvillant rajtuk a tarkabarka fényes festék.

- No, azt hiszem, megvagyunk! - mondta Nellie-Rubina.

Megállt mozdulatlanul a korongján, csípőre tett kézzel, és szemügyre vette a művét.

- Még valami, aranyom! - mondta Finta bácsi.

És meglehetősen dőcögősen, mintha öreg tagjait kimerítette volna az egész éji munka, elbillegett a park kapuja mellett álló kőrisfához. Hóna alól elővette a kakukkot, és a fából faragott levelek közé ültette, egy ágra.

- Úgy, úgy, gyönyörűm! Úgy, úgy, galambom! - bólogatott a madárnak Finta bácsi.

- *Fin-ta* bácsi!! Hát sose tanulod meg? Nem galamb ez, hanem kakukk!

Finta bácsi alázatosan bólogatott.

- Galambom, kakukkom, úgy értettem. Bocsáss már meg szegény fejemnek, aranyom!

- Nos, Poppins kisasszony, sajnos, már mennünk kell! - mondta Nellie-Rubina; két fakeze közé fogta a rózsás arcot, és megcsókolta. - Viszontlátásra-a-tra-la! - kiáltott vidáman, s végiggördült a bárka fedélzetén, fel a kis lajtorján. A legfelső fokon megfordult, és szaggatott

mozdulatokkal integetett Mary Poppinsnak. Azután nagy ropogás-kopogás kíséretében leugrott, és eltűnt a bárka belsejében.

- *Fin-ta* bácsi! Gyere már! Ne várakoztass! - hallották távoli, éles hangját.

- Megyek, aranyom, megyek! Ne haragudj már! - És Finta bácsi a fedélzet felé gördült, s útközben kezét fogott Mary Poppinsszal. A fakakukk utána bámult a zöld leveles ágról. Finta bácsi szomorú, szeretetteljes búcsúpillantást küldött felé. Azután felemelkedett a lapos korong, és kongva visszhangzott, ahogy odabent földet ért. Helyreszállt a tető, és kattanva becsukódott.

- Indíts! - hallatszott odabentről Nellie-Rubina éles parancsszava. Mary Poppins előrelépett, és letekerte a fáról a horgonykötelet. Nyomban be is húzták a bárka egyik ablakán.

- Utat kérek, utat! - kiáltott Nellie-Rubina. Mary Poppins sietősen hátrált.

Michael izgatottan szorongatta Jane karját.

- Felszálltak! - kiabált, ahogy a bárka felemelkedett a földről, és nehézkesen imbolygott a hó fölött. Részegen dülöngélt a fák között, azután visszanyerte egyensúlyát, könnyedén felemelkedett, föl-föl, a legmagasabb fák koronája fölé.

Szagatott mozdulatokkal integetett egy kar az egyik ablakból, de Jane és Michael meg sem állapíthatta, hogy Nellie-Rubináé-e vagy Finta bácsié, mert a bárka már fel is szárnyalt a csillagfényes égre, s csakhamar eltűnt a ház sarka mögött.

Mary Poppins egy pillanatig ott maradt még a park kapujában, és gyapjúkesztyűjével integetett.

Azután végigsietett a Cseresznyefa utcán, fel a kerti ösvényen. Megcsikordult a zárban a kulcs, óvatos léptek alatt nyikordult a lépcső.

- Gyorsan vissza az ágyba! - mondta Jane. - Nehogy itt találjon!

Leszálltak a padkáról, s két ugrással már bent is voltak az ágyban. Még épp annyi idejük volt, hogy gyorsan a fejük búbjáig húzták a paplant, és Mary Poppins már nyitotta is az ajtót, és lábujjhegyen átosont a szobán.

Huss! Ez a kabátja volt, amint felakasztotta a fogasra. Csörr! Ez a halapja, amint bedugta a papírzacskóba. De más hangot már nem hallottak. Mert mire Mary Poppins levetkőzött, és bebújt tábori ágyába, Jane és Michael már jól elfészkelődött a paplan alatt, és mélyen aludt...

- Kakukk! Kakukk!

Lágy madárszó lebegett az utca fölött.

- Szent Habakuk! - kiáltott Banks papa, miközben épp az arcát szappanozta borotválkozáshoz. - Itt a tavasz!

És ledobta a borotválkozóecsetet, és kirohant a kertbe. Csak épp körülnézett, azután hátravetette fejét, markából tölcserít csinált, és felkiabált a gyerekszobaablakba:

- Jane! Michael! John! Barbara! Gyertek le! Eltűnt a hó, itt a tavasz!

Egymás hegyén-hátán bukdácsoltak le a gyerekek a lépcsőn, kifutottak az utcára, amely már telis-tele volt emberekkel.

- Minden ember a fedélzetre! - harsogott Bumm tengernagy, és a sálját lobogtatta. - Fel a horgonyt! Vitorlát bonts! Hahó, legénység! Itt a tavasz! Hahó!

- No végre! - kiáltott Lark kisasszony, amint kisietett a kapuján. - Csakhogy egyszer szép idő van! Azon gondolkodtam, hogy veszek két-két pár bőrcipőt Petinek és Henriknek, de most már nincs rá szükség, hiszen elolvadt a hó!

Amire Peti és Henrik megkönnyebbülten összenézett, és hálásan nyalogatták úrnőjük kezét, hogy megkímélte őket az újabb szégyentől.

Lassan fel-alá kerekedett a fagyaltos, szeme vevők után kutatott. És ma ez a felirat állt a tábláján:

*Tavaszi fagyi,
haj, la-li, la-li,
vegyen valaki,
tavaszi fagyi!*

És a kéményseprő, egyetlenegy szál kefével, végigsétált a Cseresznyefa utcán, s elégedetten pillantgatott jobbra-balra, mintha ő maga seperte volna szép tisztára az eget.

És mindezen izgalom közepén ott állt mozdulatlanul Jane és Michael, és csak ámultak-bámultak. Tavaszi napfényben ragyogott a világ. Egyetlen árva hópehely sem bújt meg sehol.

Minden egyes fa minden áldott ágán kipattantak a zsenge, friss-zöld rügyek. A parkban a virágágyak körül felütötte üde fejcskáját a fehér hóvirág, a kék ibolya, a sárga gólyahír. Kisvártatva felbukkant a parkőr, szedett egy pici csokorraivalót, és óvatosan a gomblyukába tűzte.

Virágról virágra szökelltek a hímes, tarka lepkék, a fákon rigók, cinkék, fecskék, pintyőkék zajos serege rakta csattogva-csivogva a fészket.

Hangos bégetéssel vonult el a juhnyáj gyapjas, göndör szőrű báránkáival.

És a park kapuja mellett álló kőrisfa ágai közül tisztán, élesen felhangzott:

- Kakukk! Kakukk!

Michael Jane-hez fordult. Ragyogott a szeme.

- Hát ezt csinálta Nellie-Rubina, Finta bácsi meg Mary Poppins!

Jane némán bólintott, és tünődően körülhordozta pillantását.

Az épp hogy kibukkanó zsenge zöld rügyek között szürke test himbálózott a kőrisfa ágán.

- Kakukk! Kakukk!

- De hiszen... én azt hittem, mind csak festett fából van! - mondta Michael. - Életre keltek vajon az éjjel?

- Talán - mondta Jane.

- Kakukk! Kakukk!

Jane megragadta Michael kezét, Michael meg, mintha kitalálta volna a gondolatát, vele futott a kerten át, végig az utcán, ki a parkba.

- Hát ti meg hova szaladtok? - kiáltott utánuk Banks papa.

- Hahó, víg tengerészeim! - bömbölt rájuk Bumm tengernagy.

- Még eltévedtek! - figyelmeztette őket Lark kisasszony éles hangja.

A fagyaltos vadul rázta csengettyűjét, a kéményseprő meg csak állt, és bámúlt utánuk.

Hanem a két gyerek se látott, se hallott. Futottak, szaladtak át a parkon, a fák alatt, egészen odáig, ahol tegnap a bárkára bukkantak.

Pihegve megálltak. Itt hideg volt és sötét az ágak sűrűjében, és még el sem olvadt a hó. Körülkémltek, kerestek, kutattak. De csak a hótakaró terült el a sötétzöld ágak alatt.

- Hát csakugyan eltűnt! - mondta bámulva Michael. - Gondolod, Jane, hogy csak képzeltük? - kérdezte kétkedő hangon.

Jane hirtelen lehajolt, és felszedett valamit a hóból.

- Nem - mondta lassan. - Egész biztos, hogy nem. - Kinyújtotta tenyerét: kerek, rózsaszín szíves üzenet feküdt rajta. Felolvasta a szövegét:

VISZONTLÁTÁSRA JÖVŐ ILYENKOR!
NOÉ NELLIE-RUBINA

Michael mélyet sóhajtott.

- Most már tudom, ki volt! Finta bácsi mondta, hogy ő a legidősebb leány. De mégsem sejtettem, kicsoda ő igazából!

- Ő hozta el a tavaszt! - mondta ábrándosan Jane, és le nem vette szemét az üzenetről.

- Igazán hálás lennék - szólalt meg mögöttük egy hang -, ha kegyeskednétek hazajönni és megreggelizni!

Bűntudatosan hátrafordultak.

- Mi csak azt gondoltuk... - kezdett magyarázkodni Michael.

- Ti csak ne gondoljatok semmit! - vetette oda Mary Poppins. Áthajolt Jane válla fölött, és elvette tőle az üzenetet.

- Azt hiszem, ez az enyém - közölte, bedugta a köténye zsebébe, és megindult előttük, át a parkon hazafelé.

Michael útközben letört egy rügyező ágat. Alaposan szemügyre vette.

- Most egészen igaznak látszik - állapította meg végül.

- Talán mindig is az volt - vélte Jane.

És a kőrisfáról ráfelelt egy csúfolódó hang:

- Kakukk! Kakukk! Kakukk!

X. A RINGLISPÍL

Csöndesen telt el a délelőtt. Aki csak elment a Cseresznyefa utca tizenhetes számú ház előtt, mind benézett a kerítésen, és azt mondta:

- Milyen különös! Nem hallatszik egy hang sem!

Még maga a ház is, amely rendszerint nemigen vett észre semmit, még az is megijedt.

- Uramfia! Uramfia! - mondogatta magában, ahogy a csöndet hallgatta. - Csak nincs valami baj?!

Lent a konyhában Brill néni, szemüveggel az orra hegyén, az újság fölött bóbiskolt.

Az emeleten Banks mama és Ellen rendet rakott a fehérneműs szekrényben, és a lepedőket számlálta. A gyerekszobában Mary Poppins csendesen leszedte ebéd után az asztalt.

- Úgy érzem, ma nagyon jó leszek - mondta álmosan Jane, ahogy elnyúlt a padlón a nap besütő fényében.

- Elkel egy kis változatosság! - jegyezte meg Mary Poppins, és szipogott.

Michael kivette az utolsó szem csokoládét abból a dobozból, amelyet Flossie nénitől kapott a múlt héten, a hatodik születésnapjára.

Vajon kínálja meg vele Jane-t? Vagy az ikreket? Vagy Mary Poppinst?

Nem. Végére is neki volt születésnapja.

- Itt a vége, fuss el véle! - hadarta, és bekapta a csokoládét. - Bárcsak volna még belőle! - tette hozzá bánatosan, és az üres skatulyába bámult.

- Minden jó dolog véget ér - mondta kimérten Mary Poppins.

Michael félrebillentette fejét, és felnézett rá.

- Csak maga nem! - mondta merészen. - Pedig maga igazán jó dolog!

Elégedett mosolyféle villant meg Mary Poppins szája sarkában, de amilyen gyorsan jött, el is tűnt azonnal.

- Akár így, akár úgy - vágta oda -, semmi sem tart örökké!

Jane ijedten hátranézett.

Ha semmi sem tart örökké, ez azt jelenti, hogy Mary Poppins...

- Semmi? - kérdezte aggodalmasan.

- Semmi a világon! - vetette oda Mary Poppins.

És mintha kitalálta volna Jane gondolatát, odalépett a kandallópárkányhoz, és levette hatalmas hőmérőjét. Azután előhúzta táborigyá alól a nagy szőnyegtáskát, és belerakta a hőmérőt.

Jane gyorsan felült.

- Ezt miért csinálta, Mary Poppins?

Mary Poppins furcsa pillantást vetett rá.

- Azért - mondta azután öntelten -, mert engem rendre szoktattak. - És visszatolta az ágy alá a táskát.

Jane sóhajtott. Érezte, hogy elszorul a szíve.

- Olyan szomorú lettem... valami nyom... - súgta Michaelnak.

- Biztosan túl sok pudingot ettél! - válaszolta Michael.

- Nem, egészen másféle érzés, mintha... - kezdte Jane, de hirtelen elhallgatott, mert kopogtak az ajtón: „Kopp-kopp!”

- Tessék! - szólt Mary Poppins.

Robertson Ay állt a küszöbön, és ásítózott.

- Hallották? - kérdezte álmosan.

- Nem! Mit?

- Ringlispíl van a parkban!

- Ez számomra nem újság! - vetette oda Mary Poppins.

- Búcsú van? - kiáltott izgatottan Michael. - Hajóhinta meg céllövölde?

- Nem - mondta Robertson Ay, és komolyan megrázta a fejét. - Csak a ringlispíl, semmi más. Az este jött. Gondoltam, talán érdekel valakit.

És az ajtóhoz vonszolta magát, és becsukta maga mögött.

Jane felugrott; egészen megfélekedezett aggodalmáról.

- Jaj, Mary Poppins, elmehetünk?

- Menjünk el, Mary Poppins, igazán! - kiáltott Michael, és körültáncolta.

Mary Poppins sarkon fordult, tenyerén egyensúlyozva az edényekkel megrakott tálcát.

- Én elmegyek - jelentette ki nyugodtan. - Mert nekem van miből. Hogy nektek is van-e, azt már nem tudom.

- Van a perselyemben hat penny! - mondta buzgón Jane.

- Jaj, Jane, adj kölcsön két pennyt! - kérlelte Michael. Előző nap az összes pénzét elköltötte árpacukorra.

Aggódva néztek Mary Poppinsra, várták, mit határoz.

- Ebben a gyerekszobában pedig nincs kunyerálás! - jelentette ki. - Mindegyikötöket befizetlek egy menetire. Egyetlenegyre!

És kivonult a szobából a teli tálcával. A gyerekek egymásra bámultak.

- Mi lehet a baja? - kérdezte Michael. Most már ő is aggódott. - Soha még semmire be nem fizetett minket!

- Nem érzi jól magát, Mary Poppins? - kérdezte szorongva, amikor Mary Poppins nagy sietve visszajött.

- Soha életemben nem éreztem magam ilyen jól! - felelte Mary Poppins, és felszegte fejét. - És végtelenül örvidenék, ha szíveskednétek nem az utamba állni és bámulni, mint borjú az új kapura! Eredjetekek öltözködni!

Olyan szigorú volt a tekintete, olyan hideg-kék a szeme, és olyannyira hasonlított a hangja a mindennapi önmagához, hogy elszállt az aggodalmuk, és kiabálva rohantak a kalapjukért.

A ház csendjét csakhamar ajtócsapkodás, kiáltozás, lábdobogás verte fel.

- Uramfia! Uramfia! Micsoda megkönnyebbülés! Már azt sem tudtam, hová legyek aggodalmamban! - mondta magában a ház, miközben hallgatta, amint Jane és Michael és az ikrek lerobognak-dobognak a lépcsőn.

Mary Poppins megállt egy pillanatra, és az előszoba tükrében szemügyre vette magát.

- Jaj, menjünk már Mary Poppins! Igazán egész rendesen néz ki! - mondta türelmetlenül Michael.

Mary Poppins megpördült a sarkán. Ugyancsak haragos volt a tekintete és egyidejűleg felháborodott és hitetlen is.

Hogy egész rendesen néz ki! Hát ez szép, igazán. Még hogy *egész rendesen*?! Az ezüstgombos kék kabátjában? Egész rendesen?! Nyakán az aranylánccal meg a kis képtartóval? Egész rendesen?! Hóna alatt a papagájfejes ernyővel????!!!

Mary Poppins szífogott.

- Most aztán elég volt! - mondta kurtán. Pedig igazában azt gondolta, nemhogy nem elég - nagyon is kevés!

Csakhogy Michael izgalmasában nem törődött ilyesmivel.

- Gyere már, Jane! - kiabált és toporzékolt. - Meddig várjunk még? Gyerünk!

Előreszaladtak, míg Mary Poppins beszíjazta kocsijukba az ikreket.

Csakhamar becsukódott mögöttük a kertkapu, és elindultak a ringlispíl felé.

Halk zeneszó szállt feléjük a park felől, zúgott-búgott, akár a bűgőcsiga.

- Jó napot! Hogy vagyunk, hogy vagyunk? - üdvözölte őket éles hangján Lark kisasszony, amint a kutyáival végigsietett a Cseresznyefa utcán.

Még nem is válaszolhattak, már folytatta:

- Megyünk a ringlispíllhez? Peti, Henrik meg én épp onnan jövünk. Igazán módfelett színvonalas szórakozás! Minden nagyon tiszta, nagyon rendes. És milyen udvarias a jegyszedő! - Azzal ellibegett mellettük; két kutyája ott ügetett az oldalán. - Isten vele! Isten vele! - kiáltott még vissza, azután befordult a sarkon.

- Minden ember a szivattyúkhöz! Legénység, hórukk!

Jól ismert hang bömbölt a park irányából. És íme, már ki is lépett a kőkapun Bumm tengernagy, bíborvörös arccal, és tengerésztáncot lejtett.

- Johohó meg egy üveg rum! Ringlispíllre szállt a vén tengerész! Hahó! Ezer árboc és vitorla! Felér egy hosszú tengeri úttal! - bömbölte, ahogy üdvözölte a gyerekeket.

- Mi is megyünk! - újságolta izgatottan Michael.

- Micsoda? Ti is mentek?! - csudálkozott a tengernagy.

- Megyünk hát! - felelte Jane.

- De... csak nem véges-végig? - nézett kíváncsian Mary Poppinsra a tengernagy.

- Csak egy menetre, tengernagy úr! - magyarázta Mary Poppins.

- Ahá! Nos, isten áldja! - mondta a tengernagy, rendes hangjához képest szinte gyöngéden.

Azután a gyerekek nagy meglepetésére, kihúzta magát, kezét homlokához emelte, és szabályszerűen tisztelgett Mary Poppinsnak.

- Hörröm! - trombitált aztán nagy zajjal a zsebkendőjébe. - Vitorlát bonts! Fel a horgonyt! Isten veled, édes, isten veled, kedves!

És integetve, imbolyogva távozott, és elmenőben így dalolt borízú hangján:

*Víg a matróz valahány,
szereti őt minden lány!...*

- Miért mondta magának, hogy isten áldja? Meg hogy édes meg kedves? - tudakolta Michael, és Mary Poppins oldala mellől a tengernagy után bámult.

- Mert Tökéletesen Tiszteletreméltó Teremtésnek tart! - vetette oda Mary Poppins. De a szemében lágy, ábrándos tekintet ült.

Jane-t megint elfogta az a különös szomorúság, és elszorult a szíve.

„Vajon mi vár ránk?” - gondolta aggodalmasan. Kezét Mary Poppinsnak a gyerekkocsi fogóján nyugvó kezére tette. Meleg, biztonságos, megnyugtató érzés volt.

- Milyen buta is vagyok! - mondta halkan Jane. - Hisz nem lehet semmi baj!

És sietősebbre fogta lépteit a gyerekkocsi mellett, ahogy az a park felé gördült.

- Egy pillanatra! Egy pillanatra! - pihegett mögöttük egy hang.

Michael megfordult és felkiáltott:

- Nini! Hiszen ez Gombóc kisasszony!

- Ó, nem, dehogy - zihálta Gombóc kisasszony. - Hanem Bucska asszony!

És irulva-pirulva fordult Bucska úr felé. Az ott állt mellette, és meglehetősen félszegen mosolygott.

- Ma második hétfő van? - kérdezte csodálkozva Jane. Mivel azonban Bucska úr a talpán állt, Jane azt gondolta, ez nem nagyon valószínű.

- Ó, dehogy! Hál' istennek nincs! - mondta gyorsan Bucska úr. - Mi csak azért jöttünk, hogy el... khm... hogy köszönjük Marynek!

- Üdvözöllek, Arthur bátyám! - És valamennyien kezet fogtak.

- Azon törtem a fejem, vajon felszállsz-e a ringlispíltre - szólt Bucska úr.

- Fel bizony. Felszállunk valamennyien.

- Valamennyien?! - Bucska úr szemöldöke felszaladt egészen a feje búbjáig. Ugyancsak meglepődött.

- Minden gyerek egy menetre! - magyarázta Mary Poppins. - Maradjatok nyugton! - szólt rá az ikrekre, akik izgatottan fészkelődtek. - Úgy izegtek-mozogtok, mint a sajtkukac!

- Aha, értem. És azután... leszállnak? Hát... Isten veled, Mary, *bon voyage!* - És Bucska úr felettébb ünnepélyesen magasra emelte kalapját.

- Isten veletek - köszönöm, hogy eljöttetek! - mondta Mary Poppins, és kecsesen meghajolt Bucska úr és Bucska asszony előtt.

- Mit jelent az, hogy *bon voyage*? - kérdezte Michael, és hátrasandított a távolodó házaspárra. Bucska asszony igen gömbölyű volt és dimbes-dombos, Bucska úr meg egyenes és vékony, akár a deszka.

- Jó utat! Amiben neked nem lesz részed, ha nem szeded a lábadat! - förmedt rá Mary Poppins. Michael szedte a lábát.

A zene most már hangosabban szólt, zengett-zúgott, valósággal vonzotta őket.

Mary Poppins szinte futva kanyarodott a gyerekkocsival a park kapuja felé. Hanem ekkor egy sor képet vett észre, amit a járdára pingáltak, és hirtelen megállt.

- Most meg miért áll meg? - suttogta Michael mérgesen Jane-nek. - Ha így haladunk, sose érünk oda!

A járdaművész épp most készült el egy színes krétával alkotott gyümölcsorozattal: volt ott alma, körte, szilva meg banán.

Alájuk firkantotta krétával nagy buzgón e szavakat:

TESSÉK MEGKÓSTOLNI!

- Khm! - köhintett előkelően Mary Poppins.

A járdaművész felugrott, és Jane és Michael látta, hogy nem más az, mint Mary Poppins jó barátja, a Gyufaárus.

- Mary! Végre! Egész nap vártalak!

A Gyufaárus megragadta Mary mindkét kezét, és hódolattal bámult az arcába.

Mary Poppins szemérmesen lesütötte szemét, de látszott, hogy örül.

- Nos, Berti, éppen a ringliszálhoz megyünk - mondta pirulva.

A Gyufaárus bólintott.

- Gondoltam. Ők is veled mennek? - tette hozzá, és hüvelykujjával a gyerekek felé bökött.

Mary Poppins titokzatosan megrázta fejét.

- Csak felülnek egy menetre - mondta gyorsan.

- Aha... - A Gyufaárus a száját csücsörítette. Értem...

Michael bámult. Miért, mire való a körhinta, ha nem arra, hogy felüljenek rá egy menetre?

- Milyen szépek a képeid! - mondta elismerően Mary Poppins, ahogy lenézett a gyümölcsök-re.

- Kóstold meg! - mondta könnyedén a Gyufaárus.

Mary Poppins nem kérette magát, hanem a gyerekek bámuló szeme láttára lehajolt, a festett szilvát felemelte a járdáról, és beleharapott.

- Megkóstolod te is? - fordult Jane-hez a Gyufaárus.

Jane rábámult.

- Hát lehet? - Egészen képtelen gondolatnak hangzott.

- Próbáld meg!

Jane az alma felé nyúlt, s az már a kezébe is ugrott. Jane beleharapott a piros felébe. Édes volt, mint a méz.

- De hát hogyan csinálja? - kérdezte bámulva Michael.

- Nem én csinálom - mondta a Gyufaárus -, hanem ő! - Mary Poppins felé biccentett, aki ott állt rátartian a gyerekkocsi mellett. - Csak akkor történik ez, ha ő is itt van!

Lehajolt, leszakította a járdáról a körtét, és Michaelnak nyújtotta.

- És magának mi marad? - kérdezte Michael, mert szívesen megette volna ugyan a körtét, de nem akart udvariatlan lenni.

- Sose törődj velem! - mondta a Gyufaárus. - Bármikor festhetek másikat! - Azzal leszakította a banánt, meghámozta, kettétörte, és odaadta az ikreknek.

Tiszta, édes dallam szállt hívogatóan feléjük.

- Most már csakugyan mennünk kell, Berti! - mondta gyorsan Mary Poppins, és ügyesen a park kerítésének két léce közé dugta a szilvamagot.

- Igazán, Mary? - kérdezte nagyon szomorúan a Gyufaárus. - Hát isten veled, kedvesem. És jó szerencsét!

- De hiszen találkoznak még, nem? - kérdezte Michael, ahogy Mary Poppins nyomában bement a kapun.

- Talán igen, talán nem! - mondta kurtán Mary Poppins. - De ez semmiképpen sem tartozik rád!

Jane megfordult és hátranézett. A Gyufaárus ott állt a krétásdobozza mellett, és tágra nyílt szemmel bámult Mary Poppins után.

- Micsoda különös nap van ma - mondta elgondolkodva Jane.

Mary Poppins haragosan nézett rá.

- Ha szabad kérdeznem, mi bajod vele?

- Hát... mindenki azt mondja: isten vele. És olyan furcsán néznek magára.

- A szó elrepül! - vetette oda Mary Poppins. - Nézni meg a királyra is nézhet akárki!

Jane hallgatott. Tudta, hiába is mondana bármit Mary Poppinsnak, hiszen Mary Poppins soha semmit nem magyaráz meg.

Jane felsóhajtott. És mert maga sem tudta egészen bizonyosan, hogy miért sóhajtott, hát neki-irramodott, elszárguldott Michael és Mary Poppins és a gyerekkocsi mellett, egyenesen a dübörgő zeneszó felé.

- Várj meg! Várj meg! - rohant utána visítva Michael. Mögötte pedig zakatolt a gyerekkocsi, ahogy Mary Poppins sietősen tolta utánuk.

Ott állt a ringlispíl a hársfák között, egy kis pázsitos tisztáson. Vadonatúj körhinta volt, csillogott, ragyogott; vígan hintáztak villogó rézrúdjukon a lovak. A középső oszlopon csíkos zászló lengett, s az egész körhinta gyönyörűségesen ki volt cifrázva aranycikornyákkal, ezüstlevelekkel, tarka madarakkal, fénylő csillagokkal.

Éppolyan volt, amilyenek Lark kisasszony mondta, vagy még annál is szebb.

A ringlispíl lassított, azután, épp amikor odaértek, megállt. A parkőr nagy buzgón odasietett, és belekapaszkodott az egyik rézrúdba.

- Igyekezzünk, igyekezzünk! Három penny egy menet! - kiáltott fontoskodva.

- Én már tudom, melyik lóra szállok! - kiabált Michael, és egyenesen odarohant egy kék-vörös lóhoz, amelynek aranygallérján a Ficánka név díszelgett. Felmászott a lóra, és megragadta a rézrudat.

- Szemetelni tilos! Gondoljunk a Szabályzatra! - kiáltozott izgatottan a parkőr, ahogy Jane elszáguldott mellette.

- Én Szikrára szállok! - kiáltott Jane, és felmászott egy tüzes, fehér ló hátára, amely vörös galléron viselte nevét.

Mary Poppins kiemelte az ikreket a kocsijukból, és Barbarát Michael elé, Johnt meg Jane mögé ültette.

- Egypennys, kétpennys, hárompennys, négypennys vagy ötpennys lesz a menet? - kérdezte a körhinta jegyszédője.

- Hatpennys! - mondta rá Mary Poppins, és négy hatpennyst nyújtott át.

A gyerekek ámultak-bámultak. Soha még hat penny árát nem lovagoltak a körhintán!

- Tilos a szemetelés! - kiáltott a parkőr, és ádáz tekintettel figyelte, mit csinál Mary Poppins a jegyekkel.

- De hát maga nem jön? - kiáltott le Michael Mary Poppinsnak.

- Fogózkodjatok! Szorosan! Én a következővel megyek! - válaszolt éles hangon Mary Poppins.

A ringlispíl kéményéből kürtszó tört elő. Felhangzott megint a zene. És lassan, igen lassan megindultak a lovak.

- Kapaszkodjatok! - szólt szigorúan Mary Poppins.

Kapaszkodtak. Szaladtak mellettük a fák. Emelkedtek-süllyedtek a lovak hátán a rézrudak. Vakító fénnel búcsúzott a nyugvó nap.

- Fogózkodjatok! - hallatszott megint Mary Poppins hangja.

Fogózkodtak.

Most már valósággal száguldottak a fák, keringtek körülöttük, ahogy a ringlispíl irama egyre gyorsult. Michael szorosabban ölelte Barbara derekát. Jane hátranyúlt, és jó erősen tartotta Johnt. Száguldottak, forogtak, egyre sebesebben, hajuk szállt utánuk, arcukat csípte a szél. Körbe-körbe nyargalt Ficánka meg Szikra, hátukon a gyerekekkel, és emelkedett, süllyedt, hullámzott és keringett, pörgött-forgott velük az egész park.

Úgy érezték, sosem állnak meg, mintha megszűnt volna maga az idő is, mintha az egész világ nem volna más, mint egy fénykorong meg egy istállóra való festett faló.

A nap nyugaton kihunyott, puha szárnyon leszállt az alkony. De ők csak forogtak, pörögtek, gyorsabban, egyre gyorsabban, míg végül egybeolvadt a park meg az ég. Pörgött velük az egész föld, és zúgott-búgott, mély, zümmögő hangon, akár a bűgőcsiga.

Soha többé nem lesz olyan közel a világ központjához Jane és Michael és John és Barbara, mint ebben a pörgő forgószelemben. És valahogy mintha ezt tudták volna ők maguk is, mert:

„Soha többé! Soha többé! Soha többé!” - ez a gondolat élt valamennyiük szívében, ahogy forgott velük a föld, s ők száguldottak át a szürkülő alkonyon.

De hamarosan már nemcsak kerek zöld paca volt valamennyi fa, hanem látszott megint a törzsük is. Az ég elvált a földtől, és az örvénylő park elpihent. Lassabban, lassabban kocogtak a falovak. És nagy sokára megállt a ringlispíl.

- Igyekezzünk, igyekezzünk! Három penny egy menet! - hallatszott a parkőr távoli kiáltása.

A négy gyerek keze-lába elgémberedett a hosszú úton, alig tudtak lekászálódni. Hanem a szemük ragyogott, és a hangjukban izgalom reszketett.

- Gyönyörű volt, gyönyörű, gyönyörű! - kiáltott Jane, és csillogó szemmel tekintett Mary Poppinsra, ahogy visszatette Johnt a gyerekkocsiba.

- Bárcsak örökké ringlispílezhethénk! - kiáltott fel Michael, és beemelte Barbarát a helyére.

Mary Poppins lenézett rájuk. Sajátságosan lágy és gyöngéd volt a pillantása a sűrűsödő félhomályban.

- Minden jó dolog véget ér - mondta aznap már másodszor.

Azután felvetette fejét, és a ringlispíltre nézett.

- Most én jövök! - kiáltott vidáman, azután lehajolt, és kivett valamit a gyerekkocsiból.

És akkor felegyenesedett, és egy percig csak nézte a gyerekeket - azzal a különös tekintettel, amely mintha egyenesen beléjük hatolna, és látná, mit gondolnak.

- Michael! - mondta Mary Poppins, és könnyedén megérintette a fiú arcát. - Légy jó!

Michael riadtan bámult fel rá. Vajon ezt miért csinálta? Vajon mi lehet a baj?

- Jane! Vigyázz Michaelra meg az ikrekre! - mondta Mary Poppins. És megfogta Jane kezét, és gyöngéden a gyerekkocsi fogójára helyezte.

- Beszállás! Beszállás! - kiáltott a jegyszédő.

Kigyúltak a ringlispíl ragyogó fényei.

Mary Poppins sarkon fordult.

- Megyek! - kiáltotta, és papagájfejű emyőjével integetett.

Átfutott azon a kis feketeségen, amely elválasztotta a gyerekeket a körhintától.

- Mary Poppins! - kiáltott Jane. Remegett a hangja. Mert egyszerre - maga sem tudta, miért - elfogta a félelem.

- Mary Poppins! - kiabált Michael is. Jane félelme átragadt rá.

Mary Poppins azonban nem figyelt rájuk. Kecsésen felugrott a ringlispíl padlójára, felmászott egy Karamella nevű almásderesre, és rendesen, takarosan letelepedett.

- Csak oda vagy oda-vissza? - kérdezte a jegyszédő.

Mary Poppins fontolóra vette a kérdést. A gyerekekre nézett, azután vissza a jegyszédőre.

- Sosem lehet tudni - mondta elgondolkozva. - Még hasznát vehetem... Oda-vissza.

A jegyszédő kilyukasztott egy zöld jegyet, és átnyújtotta Mary Poppinsnak. Jane és Michael észrevette, hogy Mary Poppins nem fizetett a jegyért.

És akkor újra felcsendült a zene, halkan, azután mind hangosabban, vadul, diadalittasan. És lassan megindultak a festett lovak.

Mary Poppins egyenesen maga elé nézett, ahogy elhaladt a gyerekek mellett. Hóna alól kikandikált az ernyő papagájfeje. Makulátlan, kesztyűs keze átkulcsolta a rézrudat. És előtte, a ló nyakán...

- Michael! - kiáltott fel Jane, és megragadta öccse karját. - Látod? Biztos a kocsiban dugta el! A szőnyegtáskája!

Michael csak bámult.

- Gondolod?... - kezdte azután suttogva.

Jane bólintott.

- De hiszen... de hiszen rajta van a lánc! Nem szakadt el! A tulajdon szememmel láttam!

Mögöttük nyafogni kezdtek az ikrek, de Jane és Michael meg sem hallotta. Aggódva bámulták a lovak fénylő körét.

Most már sebesen szállt a körhinta, és a gyerekek kisvártatva azt sem tudták, melyik Szikra, melyik Ficánka.

Száguldó fényfolt kerengett a szemük előtt, csak egyetlen sötét figura látszott, takarosan, egyenesen, amely közeledett feléjük, elszáguldott mellettük, aztán eltűnt megint.

Vadul, egyre vadabban harsogott a zene. Gyorsan, egyre gyorsabban száguldott a ringlispíl. Megint közeledett feléjük a sötét figura az almásderes lovon. És ezúttal, ahogy elhaladt mellettük, valami csillogó-villogó kis holmi szakadt le a nyakáról, szelte át a levegőt, s egyenesen a lábuk elé pottyant.

Jane lehajolt és felemelte. Az arany képtartó volt, az elszakadt aranyláncon.

- Hát igaz, mégis igaz! - tört ki Michaelból a kiáltás. - Jaj, nyisd ki, Jane!

Jane reszkető ujjal nyomta meg a rugót, és a képtartó kitérte. A villogó fény az üvegre hullt, s íme: a tulajdon arcuk nézett rájuk a képről; valamennyien egy alak köré tömörültek, akinek sima, fekete haja volt, szigorú kék szeme, rózsás arca és kunkori orra, mint egy holland fababának.

JANE, MICHAEL, JOHN, BARBARA

és ANNABEL BANKS

és

MARY POPPINS

olvasta Jane a kép alatti táblácsról.

- Hát ez volt benne! - mondta elkeseredetten Michael, ahogy Jane becsukta és zsebre tette a képtartót. Tudta, hogy most már nincsen remény...

Megint a körhinta felé fordultak. Elkápráztatta, elszédítette őket a kerengő fény, s alig láttak a könnyeik sűrű fátyolán át. Most még sebesebben szálltak a lovak, és még harsányabban zengett a zene.

És ekkor különös dolog történt. Kürtszó harsant, s a ringlispíl, egyre kerengve, a levegőbe emelkedett. Körbe-körbe, mind magasabba száguldottak a tarka lovak, élükön Karamella és a nyergében Mary Poppins. És a forgó fénykorong a fák fölé emelkedett, és fénye bearanyozta lombkoronájukat.

- Elmegy! - szólalt meg Michael.

- Ó, Mary Poppins, Mary Poppins! Jöjjön vissza, jöjjön vissza! - kiáltottak a gyerekek, és feléje nyújtották karjukat.

De Mary Poppins nem pillantott rájuk, komolyan nézett előre, a ló feje fölött, és semmi jelét nem adta, hogy meghallotta volna a kiáltásukat.

- Mary Poppins! - Ez már a végső elkeseredés jajszava volt.

De nem érkezett rá válasz a levegőből.

Magasan a fák fölött szállt már a ringlispíl, pörgött mind feljebb, a csillagok felé. Messze szállt, egyre messzebb, kisebb lett, egyre kisebb, míg Mary Poppins alakja kicsi fekete ponttá nem zsugorodott a fénykarika közepén.

Fel-fel, süvített át az égen a ringlispíl, és vitte Mary Poppinst, vitte. Végül már csak piciny, hunyorgó fénypontot láttak; nagyobb volt valamelyest, de különben szakasztott olyan, mint a csillagok.

Michael szipogott, és zsebkendőt keresgélt a zsebében.

- Beleállt a görcs a nyakamba - mondta, hogy magyarázza, miért szipog. Ám amikor Jane nem nézett oda, lopva megtörölte a szemét.

Jane nézte, nézte a kerengő fénypontot, aztán felsóhajtott.

És aztán elfordult.

- Haza kell mennünk - mondta színtelen hangon, mert eszébe jutott, hogy Mary Poppins azt mondta, vigyázzon Michaelra meg az ikrekre.

- Igyekezzünk, igyekezzünk! Három penny egy menet!

A parkőr pedig, aki közben összeszedegette és a szeméthyűjtőbe dobta a hulladékot, most visszatért a színre.

A körhinta hült helyére bámult, összerázkódott, körülnézett, és tátva maradt a szája. Azután felpillantott, és majd kiesett a szeme.

- Hé, maguk! - kiabált. - Micsoda dolog ez! Egyik percben itt vannak, a következőben meg sehol?! Ez kérem a Szabályzat megszegése! Rögtön rendőrt hívok! - Vadul rázta öklét az üres levegő felé. - Ilyet se láttam még életemben! Még kölyökkoromban se! Ezt én bejelentem, be én! Megyek egyenesen a polgármesterhez!

A gyerekek csöndben elfordultak. A körhinta nem hagyott nyomot a gyepen, egyetlen szál lóhere sem hajlott meg alatta. Csak a parkőr állt ott kiabálva, hadonászva, különben egy lélek sem járt a zöld pázsiton.

- Oda-vissza jegyet kért - mondta Michael, amint lassan baktatott a gyerekkocsi mellett. - Mit gondolsz, ez azt jelenti, hogy visszajön?

Jane elgondolkodott.

- Talán... ha elég erősen akarjuk, akkor visszajön... - mondta lassan.

- Igen, talán... - ismételte Michael, sóhajtott egy picikét, aztán már nem szólt többet, míg haza nem értek a gyerekszobába...

- Ide hallgassatok! Ide hallgassatok!

Banks papa közeledett futva az ösvényen, és berontott az előszobába.

- Hahó! Hova lettetek? - kiabált, és hármásával véve a lépcsőfokokat, felszaladt az emeletre.

- Mi történt, az istenért?! - szaladt eléje Banks mama.

- Egészen csodálatos dolog! - kiáltott Banks papa, és kitérte a gyerekszoba ajtaját. - Új csillag jelent meg az égen! Hazafelé hallottam. Ilyen nagy csillagot még soha senki sem látott! Kölcsönkértem Bumm tengernagy távcsövét, hogy megnézzük. Gyertek valamennyien!

Az ablakhoz szaladt, és szeméhez emelte a távcsövet.

- Igen! Igen! - kiabált Banks papa, és fél lábon ugrált izgalmában. - Ott van! Valóságos csoda! Szépség! Varázslat! Drágakő! Nézzétek csak meg ti is!

Odaadta Banks mamának a távcsövet.

- Gyerekek! - kiabált Banks papa. - Nézzétek! Új csillag van az égen!

- Tudom... - kezdte Michael. - De nem igazi csillag, hanem...

- Honnan tudod? Hogyhogy nem igazi? Hogy érted ezt?!

- Ne törődj vele, csacsiságokat beszél - mondta Banks mama. - Nos, hát hol van az a csillag? Aha, látom! Valóban csinos! Talán nincs is nála fényesebb csillag az égen! Vajon honnan jöhetett? Nézzétek meg ti is, gyerekek!

Odaadta a távcsövet Jane-nek, azután Michaelnak, s ahogy belenéztek, világosan látták a festett lovak karéját, a rézrudakat meg a sötét foltot, amely pillanatonként feltűnt meg eltűnt a szemük előtt.

Összenéztek, bólintottak. Ők tudják, mi az a fekete folt - egy takaros, rendes alak, ezüstgombos kék kabátban, merev szalmakalapban, hóna alatt papagájfejes ernyővel. Az égből jött, és az égbe szállt vissza. És Jane meg Michael nem magyarázza meg senkinek, mert tudják, hogy több dolog van Mary Poppins körül, mint amit az ember felfogni képes.

Kopogtak az ajtón.

- Bocsánat, nagysága - sietett be Brill néni. Pulykavörös volt az arca. - Gondoltam, csak megmondom, hogy az a Mary Poppins már megint elment!

- Elment?! - kiáltott hitetlenül Banks mama.

- El ám, mindenestül! - jelentette diadalmasan Brill néni. - Annyit se mondott, jó napot. Szakasztott, mint a múltkor! Még a tábori ágya meg a szőnyegtáskája, még az is eltűnt! Még a levelezőlap-albumját se hagyta itt emlékebe! Nem bizony!

- Ejnye, ejnye! - mondta Banks mama. - Milyen kellemetlen! Igazán nem szép tőle... George!
- fordult Banks papához. - George, Mary Poppins megint elment!

- Kicsoda? Micsoda? Mary Poppins? Annyi baj legyen! Van helyette új csillagunk!

- Csakhogy az új csillag nem fogja mosdatni, öltöztetni a gyerekeket! - mondta rosszkedvűen Banks mama.

- De minden este benéz hozzájuk az ablakon! kiáltott boldogan Banks papa. - Az többet ér, mint a mosdatás, öltöztetés! - Visszafordult a távcsőhöz. - Ugye, csillagom? Ugye, gyémántom? Ugye, szépségem? - kérdezte, és le nem vette szemét a csillagról.

Jane és Michael közelebb húzódott, hozzábújt, és bámultak ki az ablakon, az esti levegőbe.
És fent, magasan keringett a távoli fénypont, ragyogón keringett a fekete égen, és megőrizte titkát, örökre, örökre...

.oOo.